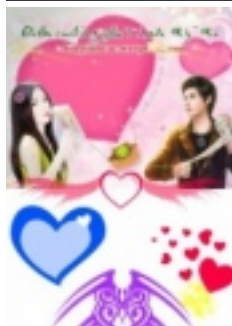

Điên Cuồng Yêu Tình Mỹ Mi

Contents

Điên Cuồng Yêu Tình Mỹ Mi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48

Điên Cuồng Yêu Tình Mỹ Mi

Giới thiệu

Lần đầu nhìn thấy Hạ Tường Dã, Phương Á Tĩnh chỉ cảm thấy người này thô lỗ lại không lễ độ, hẳn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-cuong-yeu-tinh-my-mi>

1. Chương 1

Trường học chuyên nghiệp cao cấp Thanh Hải tuy nói là trường công lập tổ chức cũng không được khen ngợi.

Nghe nói học sinh Thanh Hải có đủ loại hành vi cuối cùng làm cho người ta không dám khen tặng rất thường nghe nói không phải trốn học, đánh nhau cũng là ăn cắp rất nhiều người đều biết ,nói đến chuyên môn trường này là mấy học sinh hư hỏng đứng đầu trong trường mỗi ngày trong đều phát sinh ra sự kiện thái quá ừn ừn.

Mà cùng với cao chức Thanh Hải ở bên cạnh cũng là một khu trường học siêu quý tộc tiếng tăm lừng lẫy
——Trường học tư nhân Thánh Tâm

Trường học Thánh Tâm quy mô cực lớn chia làm một vài bộ phận: từ nhà trẻ, tiểu học, trung học cơ sở thẳng cho đến trung học bậc cao đẳng đều có coi như là thẳng thẳng kiểu phương thức dạy học; nhưng mà khu trường học đều cách nhau một đoạn khoảng cách lớn mỗi khu học trong lúc đó cũng không có xuất hiện cùng một lúc.

Đứng đầu tốt nghiệp trung học nhà trường sẽ trực tiếp sắp xếp phân phối cho học sinh bay đi tại các châu Âu, Mỹ, Úc các anh chị em giáo viên liền học lấy văn bằng.

Nói ngắn gọn học sinh có thể học ở trường học Thánh Tâm mỗi người sinh ra đều là hàm chứa vững chắc tiểu thiếu gia, tiểu thiên kim gia thế bối cảnh phi phú tức quý (ý nói gia thế giàu có).

Hai viện khác biệt quá nhiều trường học cùng tồn tại hình thành một loại đối lập mạnh mẽ

Cuối hè!

Tuy nói mùa thu sắp đến nhưng khí trời nóng lại không có chút dấu hiệu dịu đi

Liệt Dương kiêu ngạo treo trên cao đem cả vùng đất nhuộm phải màu vàng óng ánh phơi nắng làm người phải đầu choáng váng não trường.

Học kỳ mới vừa mới bắt đầu mặc dù đã khai giảng nhiều ngày rồi mới vừa vào học nhưng học sinh mới lại rục rịch làm vườn trường thổi một luồng sinh khí mới hò hét thật là tốt không náo nhiệt

Gần thời điểm giữa trưa ở cửa trường học Thánh Tâm một chiếc BMW màu đen cao cấp xe có rèm che vững vàng mà đầu ra dấy. Chỉ chốc lát sau trên xe ba thiếu niên lần lượt bước xuống ,bọn họ trên người đều mặc đồng phục trường Thánh Tâm ,đúng là học sinh trường Thánh Tâm không sai

Nhưng mà lại có học sinh ở giữa trưa mới tới trường sao?Đến muộn không phải cũng quá nghiêm trọng rồi sao?

Nhưng nếu là ba người bọn họ thì không một chút nào kỳ quái dù sao đến trễ đối với ba người bọn họ mà nói đã là chuyện thường như cơm bữa không cần ngạc nhiên,nếu là nhìn thấy bọn họ đến học sớm cũng không cần cảm thấy bất ngờ có thể chỉ là ngày hôm đó tâm tình đang tốt.

Ba người bọn họ có thể nói là nhân vật làm mưa làm gió,làm náo động trường học Thánh Tâm nhất, bọn họ là học sinh năm thứ ba theo thứ tự là Hạ Tường Dã, Đoàn Uyên Kỳ và Trác Duệ. bọn họ đều đến từ những gia đình không tầm thường hơn nữa sự vắng mặt của Lôi Dập kia thì càng mang hào quang cao ngất

Hạ Tường Dã thì nổi danh là tập đoàn ẩm thực Hạ Thiên tập đoàn tiểu lão bản; Đoàn Uyên Kỳ là Đoàn thị xí nghiệp Tiểu Khai; Trác Duệ chính là Trác Tuyệt tập đoàn tài chính Thiếu Đông,còn lại là Lôi Dập tương lai bảo toàn là người nổi nghiệp Lôi Tấn .mỗi người đều có gia thế bối cảnh vang dội

Có người nói Lôi gia, Trác gia, Hạ gia và Đoàn gia đây đó không chỉ mấy đời thân nhau, bốn người đời thứ ba bọn họ lại là bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên làm chuyện gì đều cùng nhau giống như trẻ sinh đôi kết hợp một dạng không phân ra

Nhưng mà trước đó không lâu tiểu đoàn thể bốn người này biến thành bốn thiếu một rồi bởi vì Lôi Dập tạm biệt mấy bạn tốt đi theo Lôi lão thái gia trở về phương nam dưỡng bệnh lúc nào trở về cũng không biết.

Chờ bọn hắn đều xuống xe phía sau tài xế liền lái xe chạy đi.

Người xuống xe cuối cùng chính là Hạ Tường Dã

Lông mày rậm mắt to hấn một đầu tán loạn khiến tóc hấn trông dày ra lại không mất đẹp trai tuy nói quần áo có chút xốc xệch——Áo khoác âu phục được vút lên vai,cà- vạt thì ở trước ngực trong túi áo ,còn áo sơ mi lại – lộ ra quần xi-líp ,cúc áo trước ngực cũng có vài cái không có cài lên—— nhưng mà những điều này lại không chút nào làm giảm ngoại hình xuất sắc của hắn

Lúc này vẻ mặt Hạ Tường Dã không kiên nhẫn vẫn liên tiếp ngáp bộ dạng rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ

“Đoạn Uyên Kỳ! Tổ mau mệt chết đi được! Cậu có biết tổ buổi sáng mới ngủ hay không? Tự nhiên sáng sớm lại lôi tổ thức dậy cậu có còn muốn sống hay không?”

Cả kỳ nghỉ hè của hắn đều trải qua ở New York mấy ngày hôm trước mới trở về sai giờ nghiêm trọng, câu hỏi thật sâu quấy nhiễu của hắn. Ngày hôm nay vốn là không có dự định đến trường rồi, hết lần này tới lần khác người tên Đoạn Uyên Kỳ này vẫn cứ mang hắn đến

Bị gọi thiếu niên Đoạn Uyên Kỳ tướng mạo nhả nhận trái ngược với bạn thân thô lỗ, hắn lại hiện vẻ rất có phong độ vẫn như trước mặt mỉm cười, cả người xem ra tinh thần sáng láng

“A Dã không còn sớm sao cũng giữa trưa kìa! Tổ tốt bụng lôi cậu thức dậy ăn cơm trưa cậu không cảm ơn tổ, tổ còn chưa tính còn ngờ tổ đây!”

“Cậu là quỷ lửa gát sao?” _Hạ Tường Dã phun một tiếng lại càng không thoải mái nói: “Hay là bởi vì mới vừa khai giảng cậu vội vã muốn nhìn xem trong học sinh mới có em gái nhỏ nào xinh xắn hay không? Có khả năng cậu bị tranh giành quyền lợi cho nên mới phải kéo tổ cùng Trác Duệ đến trường học. Hừ! Cậu nghĩ rằng tổ không biết trong đầu cậu đang nghĩ cái gì hả?”

(sao tên này giống y chang lão thái thượng phủ nhà ta)

Đoạn Uyên Kỳ vươn ngón trỏ hai bên lay động phản bác ý kiến của bạn thân: “A Dã tổ ở trong lòng cậu là hạng người như vậy sao? Cậu rốt cuộc có hiểu dụng tâm lương khổ của tổ hay không?” (dụng tâm lương khổ chắc nói mưu đồ hay ý định cực khổ)

“Dụng tâm lương khổ?” Hạ Tường Dã nhướn ột đường lông mày lộ ra một chút nghi ngờ.

Đoạn Uyên Kỳ khẽ thở dài nói: “Tổ là muốn cho cậu cũng cùng nhau nhìn em gái học bên trong có xinh xắn, mà đẹp hay không? Để cho cậu nảy sinh cảm giác tâm động lần đầu tiên trong đời nha! Tránh ọi người trong trường học hoài nghi cậu và Trác Duệ là một đôi tình nhân tổ làm sao giải thích dùm đây, đó cũng là tốt cho các cậu!” (tưởng anh này hiền hóa ra cũng 1 dạng lấu cá)

Bên cạnh Trác Duệ nghe thấy Đoạn Uyên Kỳ trêu chọc tuần mỹ nhưng trên mặt lãnh đạm xuất hiện rõ ràng vẻ coi thường, hắn khẽ hừ một tiếng: “ác tâm đã chết.” _ Liền đem khuôn mặt tuần tú dời đi chỗ khác thật sự rất ngạo mạn.

Hạ Tường Dã nghe xong hơi bị nổi giận thích thú mắng: “Này! Trác Duệ tổ chưa từng nghe nói ác tâm lại ghê gớm như thế ? Thực sự là gặp quỷ!”

Đoạn Uyên Kỳ thấy Hạ Tường Dã nội tâm phát hỏa như thế âm thầm bật cười.

D Dã cùng Trác Duệ đều đối nữ sinh không có gì hứng thú cho nên mới sẽ bị truyền là một đôi tình nhân nam nam thân thiết vì là bạn tốt của bọn họ, hắn có thể cam đoan A Dã cùng Trác Duệ trong sạch

Trong nhóm bốn người thì hắn với Lôi Dập khá hòa tâm ách không đúng phải nói trong bốn người chỉ có hắn cùng Lôi Dập khá thường giao tiếp với nữ sinh

Về phần Trác Duệ và A đã đây một người lạnh như băng, một người xấu tính chỉ cần có một nữ sinh tới gần Trác Duệ mặt lạnh, A Dã thô lỗ cũng đủ để khiến nhà có các cô gái xinh đẹp bị dọa sợ bỏ chạy nhưng mà mặc dù như vậy nữ sinh vẫn thích bọn họ.

Cho nên bọn họ thật không phải là một đôi à!

Hạ Tường Dã thấy Đoạn Uyên Kỳ khoe miệng tươi cười nổi câu nói: “ Thế nào? Một khi không có Lôi Dập ở đây sẽ không có người có thể cùng cậu chia sẻ cái nhìn thẩm mỹ tâm đắc cùng thú vui ,cậu không cam lòng là chuyện của cậu tại sao đem tổ cùng Trác Duệ kéo vào?”

“Ai da! Tại sao lại nói tổ như vậy chứ? Đã nói rồi.. thôi tổ cũng dụng tâm lương khổ vậy”

Trong khi ba người bọn họ kể vai nói chuyện đã đi qua sân trường, chuẩn bị đi đến nhà ăn học sinh dùng cơm trưa trước

Ba người bọn họ tựa như vật sáng quanh mình học sinh chỉ có thể sùng bái và ái mộ, ánh mắt cúng bái bọn họ nhưng không ai dám can đảm đến gần một bước.

Có quý mới tin!Hết nói Hạ Tường Dã lại đánh một Đại Trách tướng mạo đỉnh đặc, căn bản không để ý đến hình tượng dễ nhìn

Đoạn Uyên Kỳ trên mặt liên tục giữ nguyên hữu lễ nụ cười tao nhã luôn miệng hồi đáp: “Đúng đúng đối với cậu tất cả đều nói đúng. Nhưng mà em gái học có thể đợi một lát nữa hãy xem ,chúng ta vẫn là ăn cơm trước đi.Này sau khi A Dã ăn no cậu ấy sẽ nói nhiều như vậy nữa”

Ba người vừa mới đi vào nhà hàng đã nhìn thấy bọn họ dành riêng vị trí phía trên đã có người đỉnh đặc mà ngồi ở đằng kia ăn cơm trưa,cảnh tượng này làm cho bọn họ thoáng chốc có chút kinh ngạc!

Có lẽ bọn họ luôn luôn có thói quen lựa chọn vị trí gần cửa sổ này cho nên toàn bộ trường học Thánh Tâm đều muốn xem như nơi này là chỗ chuyên dụng của bốn người bọn hắn chưa từng có người nào sẽ đi chiếm dụng.

Hh!Việc này có mới thể làm cho học sinh mới không rõ tình hình lắm chứ!

Lúc này có người hảo tâm đi nhắc nhở học sinh mới không biết sống chết kia,bảo hắn muốn bảo toàn tính mạng vẫn là rời đi trước nhất ba người này không dễ đối phó.

Chỉ thấy tên học sinh mới kia ngây thơ xoát một tiếng nhảy dựng lên lấy làm sợ hãi ánh mắt rất nhanh nghiêng mắt nhìn bọn họ, liền bưng mâm bàn ăn của hắn chuẩn bị rời đi

Có lẽ là lúc này nhà hàng yên lặng kỳ lạ bầu không khí khiến hắn luống cuống tay chân ,lúc đi ngang qua bên người Hạ Tường Dã thì hắn đầu tiên là không cẩn thận dẫm lên chân Hạ Tường Dã ngay sau đó chỉ thấy trên tay hắn cái khay đĩa cơm trưa cứ như thế trượt đi ra ngoài

Cả người hắn nghiêng lệch đụng vào thân thể cứng rắn của Hạ Tường Dã mà ngã nhào xuống đất ngay cả nước chanh tươi mang theo giữa khay cũng phóng ra tất cả đều giội vào trên người Hạ Tường Dã

Nhất thời bên trong nhà ăn từng đợt cao thấp không đồng nhất hút không khí tiếng này lên tiếng kia xuống “Trời ạ! Hắn xong đời rồi!”

Hạ Tường Dã nổi danh có tính cách hư hỏng nhất trường học Thánh Tâm có thể nói không ai dám phạm đến hắn! Trước kia có người từng không biết sống chết khiêu khích hắn kết quả đối phương bị Hạ Tường Dã đánh ột trận đau cách ngày sau đó khóc chuyển trường đấy!

Mọi người bắt đầu cầu nguyện cho học sinh mới xui xẻo này chỉ mong hắn bình an vô sự

một mảnh yên ắng qua đi khi Đoạn Uyên Kỳ với ánh mắt thương hại nhìn sắc mặt xanh mét của Hạ Tường Dã hỏi: “A Dã !Cậu có khỏe không?

Đột nhiên Hạ Tường Dã tuôn ra gầm lên giận dữ ——

“Người có mở to mắt hay không? Không nhìn thấy bốn thiếu gia đứng ở chỗ này sao?”

Áo sơ mi trên người hắn đều bị nước chanh ẩm ướt dội một trận dính dính khiến hắn cảm thấy buồn nôn thấu rồi tính tình vốn cáu kỉnh càng nóng nảy không thể cứu vãng.

Bị hắn rống một trận học sinh mới Phương Á Luân quả thực sợ choáng váng trong lúc nhất thời cũng đã quên trước tiên phải xin lỗi chỉ có thể lảng lảng mà nhìn người ả đại, cả người nhìn cơn giận đẹp cháy lên của Hạ Tường Dã

Một chút hắn chọn món xong vừa vặn nhìn thấy có một chỗ trống liền ngồi xuống ăn trưa

Thế nhưng vừa có người nhiều đi tới nói với hắn bảo hắn nên mau mau nhường chỗ ngồi bằng không hậu quả không thể lường được. lẽ nào hiện tại hay na vị thiết tướng không chịu nổi đích hậu quả mạ?

Thấy Phương Á Luân liên tục ngu ngơ Hạ Tường Dã lửa rừng cả vùng đất lên tiếng chửi mắng: “Đụng phải bốn thiếu gia còn không xin lỗi người muốn ăn đòn à?”

Trải qua một trận rống của hắn như vậy Phương Á Luân trong nháy mắt từ từ giữa ngu si liền hoàn hồn hắn ấp úng mà tự mình giải thích nói: “Tôi,tôi không phải cố ý”

“Bổn thiếu gia bảo người xin lỗi không phải bảo người nói nhảm”_. Hạ Tường Dã thanh âm phút chốc đè thấp làm cho nghe xong không khỏi cảm thấy run rẩy.

“Thế nhưng, thế nhưng tôi thực sự không phải cố ý chính là anh đứng ở nơi đó không để ở cho nên tôi mới đụng vào anh”_Tại Hạ Tường Dã âm trầm nhìn chằm chằm phía dưới Á Luân nên thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Vậy ý của người đây là lỗi của bổn thiếu gia sao?”_ Hạ Tường Dã mân chặt cánh môi dày trong lòng ngực trên dưới lên xuống biểu hiện chỉ số cơn tức của hắn

“Thằng nhóc chết tiệt làm cho bổn thiếu gia thành bộ dạng này còn không có đạo đức xin lỗi quả thực chính là ép ta động thủ!”

“Người tới đây cho ta!”_ Hạ Tường Dã vươn tay nắm lấy một bên cổ áo Phương Á luân, cổ áo mang Phương Á Luân giãy dụa không ngớt ném ra bên ngoài phòng ăn.

Toàn bộ kỳ nghỉ hè đi qua của hắn đã lâu không có đánh người rồi hơn nữa vừa bị Đoạn Uyên Kỳ oạt lòi thức dậy dưới tình huống thiếu ngủ tâm tình của hắn càng hết sức căng thẳng. Hiện tại ở nơi này không may quỹ đưa tới cửa ,hắn liền không khách khí dù sao vừa đúng lúc thiếu cái bao cát

“Oa! Cứu,Cứu mạng”_Phương Á Luân cất giọng cầu cứu vô ích tiếc rằng không ai chịu ra tay giúp đỡ,điều bọn họ có thể làm cũng chỉ là vì hắn cầu nguyện mà thôi!

Nhìn A Dã đằng đằng sát khí bóng lưng Đoạn Uyên Kỳ cảm khái than nhẹ một tiếng nói: “Đó!a ,thằng nhóc đáng thương làm người ta đồng tình”

Lời tuy nói như vậy nhưng hắn nhưng chút nào không có ý kiến ra tay tương trợ”

Phải biết rằng Dã một khi phát động tính tình thì là dùng mười đầu trâu cũng không chế ngự nổi hắn à!Nên đừng phí sức lực vô ích! Ăn cơm! ăn cơm!

Vì vậy Đoạn Uyên Kỳ nhún nhún vai hướng thẳng tới đứng ở một bên từ đầu đến cuối hờ hững không nói thật là bạn tốt ,hắn nói: “Trác Duệ chúng ta ăn cơm đi.”

2. Chương 2

đang lúc hoàng hôn.

Nhà nào đó nằm ở con đường bên cạnh xe máy trong điểm ông chủ đang sửa chữa một chiếc xe máy khách vừa mới đưa,bởi khí trời nóng bức ông chủ trên mặt vung mồ hôi như mưa cả khuôn mặt trưởng đến đỏ bừng.

Lúc ông chủ đang ở nỗ lực sửa xe ột gã ăn mặc hợp thời,thiếu phụ từ đại lý xe đi xuống phía sau bếp

Cô ta bước đi động tác thật cẩn thận trên mặt còn mang theo một tia ghét cay ghét đắng xem ra tựa hồ là sợ trang phục sang quý trên người mình sẽ đụng phải bất cứ một chút vết dơ gì

Cô thật nghĩ không ra lúc trước mình bị thần kinh gì tại sao lại vứt bỏ người theo đuổi mặc khác hắn gia cảnh không tệ nhưng lại gã ột người cái gì cũng không có, chỉ biết sửa xe máy chỗ Cát Tường?

Tuy nói đại lý xe làm ăn không tồi ở mức sống cũng xem như hậu đãi rồi,nhưng cô ta thỉnh thoảng vẫn lại nghĩ: Nếu như hôm nay cô không phải gã cho Phương Cát Tường mà người Hoa Kiều lúc đó theo đuổi cô hiện tại cuộc sống hẳn là phải rất tốt sao? Nói không chừng có phỉ dong hầu hạ không cần cô phải bắt tay vào làm việc nhà ấy chứ! Tuy rằng chuyện nhà đều là do Phương Cát Tường đảm nhiệm nhận nuôi cháu gái Phương Á Tịnh nhưng cô do không biết đủ ,tham lam liên tục phát sinh trong lòng cô.

Suy nghĩ suy nghĩ thôi trên mặt Mỹ Hà vẽ chán ghét càng rõ rệt.

Thôi Mỹ Hà đến gần bên cạnh chồng nhưng cách một khoảng cách lấy tiếng nói nuông chiều nói:Phương Á Luân còn chưa trở về sao?

Phương Á Luân vốn là bảo bối của cô, con mình hiện tại học tại trường quý tộc trường Thánh Tâm năm nhất

Cô theo Phương Cát Tường khổ hơn mười năm nên cô không muốn tiếp tục khổ thêm, mấy năm nay sau khi cuộc sống dễ chịu chút ít, cô muốn bằng tất cả biện pháp đưa con trai đi học Thánh Tâm hy vọng hẳn giao du kết bạn với một số anh công tử có tiền nếu không thì nhìn xem có thể theo đuổi một thiên kim nhà giàu hay không? Phần đầu một chút hai mươi năm là cô ấy có thể hưởng thanh phúc thiếu phụ nhân rồi

Phương Cát Tường quay đầu lại đi gặp bà vợ trung hậu của hắn cười đáp: “Còn chưa có trở về cô tìm nó có việc gì?”

Thôi Mỹ Hà căn bản không để ý tới câu hỏi của chồng lại hỏi thẳng: “Phương Á Tịnh đâu? cũng chưa có trở về sao?”

Thấy chồng lắc đầu cô vịn vịn lên gương mặt khắc khe nói: “Cái con chết tiệt này tan học trực tiếp trở về cũng không biết đã đi nơi nào cũng không biết mấy giờ rồi vẫn chưa trở về nấu cơm. Hừ! Như thế con bé ấy cho là chúng ta nhận nuôi nó là đạo lý hiển nhiên sao? Nếu như nó trở về ta không thể không mắng nó một trận!

Mỹ Hà Tịnh có lẽ có chuyện gì cô vội vàng đã dúi bụng trong lời nói trước hết ngoài ăn ra không muốn cái gì ngoài chuyện tìm Tịnh.: ” Nó đến trường một ngày đã rất phiền, cô còn muốn bắt ép nó”_. Phương Cát Tường không biết làm sao mà khuyên.

“ Hừ! Ông sẽ thiên vị nó. Tôi không thèm nghe ông nói nữa nếu như Phương Á Tịnh đã trở về bảo nó nhanh chóng nấu cơm cho tôi để tránh cục cựa tâm can của tôi trở về bị dúi ,tôi là tôi sẽ tính sổ nó đấy!”_ Thôi Mỹ Hà không kiên nhẫn mà nói xong xoay người đi về phòng bếp

Phương Cát Tường và Thôi Mỹ Hà đều không có phát hiện kỳ thực Phương Á Tịnh đã trở về.

Cô đứng ở cạnh cửa tiệm vừa nghe chú và thím nói chuyện nghe được rõ ràng. cô đã sớm biết thím không thích mình cho nên trên mặt bà không có một tia khổ sở ngược lại tràn đầy thoải mái.

Cô đã trưởng thành rồi sợ dĩ vẫn ở lại nhà chú cũng là bởi vì Phương Cát Tường không yên lòng cho cô rời đi

Cô muốn ở lại nhà chú cũng không hẳn không tốt cô có thể giúp chú quản lý đại lý xe mấy năm qua cô còn cùng chú học một chút kỹ xảo sửa xe máy bấy nhiêu thay chú san sẻ giải lao

Thở ra một hơi lúc sau Phương Á Tịnh mang theo nụ cười sáng lạn hiện thân.

“Chú!Cháu đã về!”

“Tịnh đã về rồi”

“Đối với ngày hôm nay về trễ do cháu vừa mới đi theo Sở Sở mua một ít đồ”_. Cùng Sở Sở là bạn cùng lớp kiêm luôn bạn tốt của cô

Phương Cát Tường trước tiên lấy chiếc giẻ lau ẩm ướt bên cạnh lau chùi dầu đen dính trên tay , sau đó cầm khăn mặt trên cổ lau chùi mồ hôi trên mặt cười nói: “không sao!Dù sao trong cửa tiệm cũng không cần vội vã trở về ,cùng Sở Sở đi chợ shopping một chút cũng không tồi!Ở tuổi này có cô bé nào giống như cháu vậy suốt ngày ở trong một cái xe gắn máy chui tới chui lui rõ uống phí nữ sinh lại thích đem mình biến thành bẩn như vậy!àì!

“Đạo tới đạo lui lại là chuyện này. hơn nữa sửa xe cũng là một nghề thông thạo,tương lai không sợ chết đói”_. Phương Á Tịnh nhăn mặt nhăn mũi giọng điệu vui tươi.

“Tương lai con sẽ gả cho nhà người tốt cần gì nghề sửa xe thông thạo!”_Phương Cát Tường tức giận nói

Phương Á Tịnh chỉ là cười cười không nói thêm gì.

Cô hiện tại căn bản không muốn nói đến chuyện yêu đương, trước khi chưa tìm được cha chuyện phương diện tình cảm cô tuyệt đối sẽ không đi lo lắng.

Sau khi hết nhìn đồng tới nhìn tây cô hỏi: “Phương Á Luân đâu?Còn chưa trở về?”

“Vẫn..”

Phương Cát Tường đang muốn con mình còn chưa trở về thì bên tai liền nghe thanh âm quen thuộc

“Con..con đã về!” _ Âm thanh thấp yếu ớt như muỗi vằn này đúng là Phương Á Luân đang nói chuyện.

Phương Á Tĩnh và chú cùng nhau quay đầu lại chỉ thấy Phương Á Luân trên mặt có chút vết thương xanh tím ,bộ đồng phục trên người vốn dĩ sạch sẽ ngăn nắp sạch toàn bộ lại dính cát đất

Vừa thấy được Phương toàn thân nhếch nhác Phương Á Tĩnh đầu tiên là kinh ngạc tiếp theo là một cơn tức giận đập trên ngực

Chú còn chưa kịp mở miệng cô liền đã bước lên phía trước cầm lấy cánh tay Phương Á Luân luôn miệng truy hỏi: “Á Luân tại sao em lại biến thành bộ dạng như vậy? Là ai gây phiền toái cho em?”

Sống ở nhà họ Phương mười năm cô xem Phương Á Luân như là em của mình để yêu thương yêu đương nhiên không thể nào dễ dàng tha thứ khi hắn bị người khác ức hiếp

“Em...em..” _Á Luân cứ khóc thút thít nghẹn ngào mà không có biện pháp để nói cho hết lời cả

“Em thế nào? Nói mau!Ai ức hiếp em? Em nói ra chị đi giúp em đòi công bằng! “_Phương Á Tĩnh nổi giận dùng dùng nói

Tại nàng ép hỏi xuống Phương Á Luân mới ngáp ngừng mà đem toàn bộ chuyện phát sinh trong phòng ăn buổi trưa kể ra

“Cái gì?Chỉ vì như vậy mà hắn lại động thủ? Người này hoàn toàn không phân biệt tốt xấu lại đánh người bậy thực sự là quá ghê tởm!” _ Phương Á Tĩnh càng nghe càng tức nắm cổ tay lôi kéo Phương Á Luân tức giận nói: “Đi!Đẫn chị đi tìm cái tên Hạ Tường Dã”

Phương Á Luân nghe xong vội vã vững vàng kèm thêm đưa tay giữ Phương Á Tĩnh : “Chị không nên thế!”

“Tại sao không nên? Nếu như chị không giúp lấy lại công bằng sau này em không phải nhất định còn có thể bị hắn ức hiếp sao?”

“Thế nhưng.. thế nhưng hắn rất hung dữ! Hơn nữa hắn thật cao ,nắm tay lại quá cứng!Chị tuy rằng là người rất biết đánh nhau nhưng mà nhất định đánh không lại hắn đâu! Hơn nữa bây giờ đã tan học rồi chị phải bảo em đi nơi nào tìm người?” _ Phương Á Luân cố gắng muốn khuyên chị thoái lui

“Ngộ nhỡ chị thực sự đi tìm Hạ Tường Dã tranh luận vậy hắn sau này ở trường học cuộc sống ngày hắn là sẽ rất khổ sở sao? Nghìn vạn lần không nên!”

“Được chị đây cũng muốn xem hắn là người như thế nào. Sáng mai em dẫn ta đi tìm hắn!” _ Phương Á Tĩnh giương môi cười nhạt không đồng ý đối với ý kiến của hắn

“Chị nghe nói bọn họ chưa tới giữa trưa chắc là sẽ không đến trường học. Quên đi cũng coi như là bản thân em không may” _ Phương Á Luân nói xong hốc mắt lại nổi nước mắt uất ức

“Vậy đến giữa buổi trưa chị sẽ đi tìm! “_Dù sao cô ấy học ngay tại cao chức Thanh Hải ,trường học Thánh Tâm bên cạnh mà thôi rất thuận lợi

“Chị!” _ Phương Á Luân vẻ mặt đau khổ nhưng không phản bác được

Xem ra là không ngăn được rồi!Ôi!Hắn thảm rồi

Cách một ngày lúc giữa trưa

Hạ Tường Dã, Đoạn Uyên Kỳ và Trác Duệ bắt đầu dùng xong bữa trưa từ phòng ăn đi ra đang muốn đang muốn đi đến phòng học 3A thì đột nhiên phía sau bọn họ truyền đến trung khí tràn đầy tiếng kêu to

“Hạ Tường Dã!”

Nghe tiếng Hạ Tường Dã hơi nghi hoặc quay đầu lại chỉ thấy một người mảnh mai,cao gầy, khuôn mặt lệch giữa các cô gái khi thể hung hăng mà đi tới trước hắn.

Hắn ban đầu còn có chút buồn bực,bản thân cũng không nhận ra cô

Phương Á Tĩnh đứng lại ở trước mặt hấn trên mặt lộ vẻ đặc biệt quý danh thân thiện tươi cười hữu lễ hỏi: “Xin hỏi anh chính là Hạ Tường Dã sao?”

Mặc dù cảm giác do dự nhưng Hạ Tường Dã vẫn gật đầu trả lời: “Tôi đây!”.

“Cảm ơn câu trả lời của anh!”

Nói xong Phương Á Tĩnh bỗng chốc ra quyền mục tiêu nắm đấm chính là khuôn mặt đẹp trai của Hạ Tường Dã. Xung quanh trông thấy toàn bộ người cũng rút ra một luồng lương khí mà bên cạnh Đoạn Uyên Kỳ và Trác Duệ thì là chứng kiến trợn mắt há hốc mồm!

Đang trong lúc nháy mắt chỉ nghe thấy Hạ Tường Dã đột nhiên phát ra một tiếng thét nổi giận

Có làm hay không? Cô gái này có bệnh, nào có người không phân tốt xấu lại đánh bậy người khác một quyền như vậy

Từ trước đến nay chỉ có hấn phân công đánh người khác, cô gái này là ăn tim gấu, gan báo có hay sao? Lại có thể dám động thủ đánh hấn? ? Quả thực không muốn sống nữa!

“Cô...sao cô lại dám đánh tôi!” _Hạ Tường Dã che mắt trái mình vừa bị đánh phần tức giận lại vừa kinh ngạc trừng mắt nhìn Phương Á Tĩnh.

“Hừ !Tôi tại sao không dám đánh anh?” _Phương Á Tĩnh lộ ra ý xấu cười nói: “Tôi không chỉ dám đánh anh!Tôi còn dám đạp anh đấy!”

Cô nói được thì làm được mặc giày chơi bóng chân hung tợn mà hướng tới trên xương bắp chân phải của hấn đá tới

“Oa!Ặc..!” _ Một cú đạp này đau đến mức Hạ Tường Dã kêu la oa oa chung quanh hút không khí tiếng lại càng rõ ràng.

Hấn không quan tâm đến hình tượng mà nâng bắp chân phải chân đau lấy một chân đứng tại chỗ nhảy và nhảy khuôn mặt tuần tú mặt nhăn vo thành nắm hiềm thấy lộ ra bộ dạng thâm hại này

Cô gái này lại tới đánh hấn sao? “Đau quá!”

Phương Á Tĩnh đặc ý trông thấy hấn nháy mắt ra hiệu khó chịu bộ dáng cười cảnh cáo hấn nói: “Bạn học Hạ Tường Dã tôi xin khuyên sau này không được tìm Phương Á Luân gây phiền phức bằng không tôi không dám đảm bảo là tiếp theo trên người anh còn có chỗ khác bị thương hay không ha!”

Cô đem lời tàn nhẫn quăng xuống thấy hấn vẻ mặt vi lăng lúc này mới mang theo nụ cười thỏa mãn xoay người rời đi.

Đoạn Uyên Kỳ đi tới tiến lên đây hai tay ôm ngực xem kỹ bạn tốt bị thương vẻ mặt tấm tắc : “A Dã đáng về của cậu thực sự là khó coi”

“Thật làm cho người ta không dám tin!Lại có người dám cả gan cùng Hạ tường Dã đánh nhau hơn nữa còn là một cô gái !ồ ha ha thật là hình ảnh thú vị!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời bị loại này áp bức và lăng nhục Hạ Tường Dã quả thật là chưa có cách nào hoàn hồn, hấn kinh ngạc mà nhìn vào bóng lưng mờ dương dương đặc ý càng chạy càng xa cả người lại không thể động đậy

Hấn nhất định là phát bệnh rồi nếu không thì hấn phải đánh trả một chút ,suy nghĩ cũng cũng không có vẫn còn ngây ngốc mặc cho cô vừa đánh lại đạp?Đây tuyệt đối không giống hấn chút nào

Đáng ghét hấn nhất định là bệnh cũng không nhẹ!

Buổi chiều đầu tiên tiết học,trong phòng mọi người đều buồn ngủ.

Lúc này lớp C một cửa lại đột nhiên vang lên giọng nam tràn đầy sức lực , trầm thấp thành công đuổi đi cơn buồn ngủ khắp bầu trời khiến ọi người tỉnh thần đại chấn.

“Này nhóc người đi ra cho ta!”

Hạ Tường Dã thân thể cao to tựa ở khung cửa lớp C một cạnh hướng Phương Á Luân ngoắc ngoắc ngón tay.

Ngồi ở vị trí phía trước Phương Á Luân vừa nhìn thấy Hạ Tường Dã đầu tiên là sững sờ tiếp theo chỉ vào mình lúng ta lúng túng hỏi: “Đang gọi tôi sao?”

“Hoài nghi?”_ Hạ Tường Dã tức giận hừ nói.

Phương Á Luân rời khỏi chỗ ngồi tiến đến chân tay luống cuống đứng ở trước mặt Hạ Tường Dã

Hắn hồi hộp đến cái trán đổ mồ hôi nghĩ thầm: Xong đời rồi có phải là bởi vì giữa trưa chị chạy đi đánh Hạ Tường Dã cho nên bây giờ Hạ Tường Dã muốn tới tìm hắn báo thù hay không? ôi ôi lại cùng chị gái nói oan oan tương báo khi nào sao? xem đi! ôi ——

“Học trưởng có chuyện gì sao?”_ Phương Á Luân sợ sệt mà đặt câu hỏi. (học trưởng là gọi tôn trọng bạn cùng học)

Hắn biết vành mắt đen trên mặt Hạ Tường Dã là kiệt tác của Phương Á Tịnh .Nếu không phải Hạ Tường Dã hung ác mặt quá kinh khủng bằng không hắn thật đúng là muốn cười to

Hạ tường Dã hơi chút khom xuống thân hình cao cổ gắng muốn cùng Phương Á Luân nhỏ gầy nhìn thẳng cho nên khom lưng chớp chớp khá vất vả.

Con người hắn đen bóng trùng mắt Phương Á Luân hỏi: “Người chính là Phương Á Luân”

“Đúng”

“Cái tên giữa trưa chạy tới gây chuyện là gì của người?”

Hắn không phải muốn tìm chị báo thù chứ? Phương á Luân đột nhiên nảy sinh lòng phòng bị

“Là gì trả lời ta nhanh lên”_ Hạ Tường Dã không kiên nhẫn mà thúc giục nói.

“Tôi..tôi làm sao tôi biết là ai?”

“Không biết! Ta nghe cô ta nhắc tới’ Phương Á Luân”vậy nhất định chính là có quan hệ với người. không muốn bị quả đấm thì nói nhanh lên một chút!

“Anh...anh hỏi làm gì?” “Không mượn người xen vào!”_ Chưa từng có người dám động thủ với hắn mà lúc này người dám ra tay đánh hắn lại một cô gái.Cô hại hắn trở thành trò cười của mọi người ngay cả bạn bè cũng không để ý tình nghĩa cười nhạo hắn ,đối với hắn mà nói quả thực đúng là nỗi nhục cực lớn,cơn tức này hắn làm sao nuốt xuống được?

Trừ lần đó ra hắn muốn chứng tỏ một việc: vừa rồi sở dĩ hắn ngoan ngoãn bị đánh là do sự việc phát sinh quá đột ngột chứ không phải hắn bị hù dọa ngốc chỉ là nhất thời phản ứng không kịp mà thôi.

Thế nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ ra lúc đó vì sao mình không đánh trả? theo lý mà nói hắn hẳn là phải khẩn cấp trả lại cho cô một quyền, cũng không có còn chưa tính trái lại còn bị đập thêm một cước

Đơn giản chỉ vì cô là con gái sao?

Hắn gãi gãi đầu vẫn lý giải không ra manh mối.

Nói chung hắn nhất định muốn gặp lại cô gái đã hại hắn đánh mất mặt mũi này,có lẽ như vậy hắn mới biết bản thân trong lòng đã xảy ra chuyện kỳ quái gì

Hạ Tường Dã thẳng băng thân thể do từ trên liếc xuống ánh mắt của hắn càng thêm không thân thiện : “Người tốt nhất nói nhanh lên bốn thiếu gia thực sự không có kiên nhẫn”

Hai bàn tay to của hắn bắt đầu vặn các đốt ngón tay với nhau cho nên phát ra âm thanh bành bạch

“Tôi,tôi nói với anh là được”_ Phương Á Luân thấy hắn hoạt động các đốt ngón tay bộ dáng vội vàng liền trả lời: “Cô ấy gọi là Phương Á Tịnh là chị họ của tôi”.

Uh tiểu tử này không tệ rất biết nhìn mặt lựa lời

Hạ Tường Dã thoả mãn khẽ nhếch khóe miệng lại hỏi: “đồng phục trên người cô ấy nhìn rất quen mắt là học ở chỗ nào?”

“Thanh Hải cao chúc.”

Xin lỗi chị em phải bán đứng chị

Phương Á Luân trong lòng tràn ngập dày đặc cảm giác tội ác nhưng để bảo toàn tính mệnh cũng không thể không làm như vậy.

Mười phút đồng hồ lại qua trường học Thánh Tâm và Thanh Hải cao chúc tan học tiếng chuông sẽ cùng lúc vang lên.

Hạ Tường Dã đứng ở cửa trường học nho nhỏ Thanh Hải cao chúc kiên nhẫn chờ đợi tiếng chuông vang lên
reng...reng....reng

Rốt cục tiếng chuông vang lên chỉ chốc lát sau học sinh Thanh Hải lục đục mang theo túi sách đi ra cửa trường chuẩn bị về nhà

Hạ Tường Dã thân cao 1m82 ngoại hình tuấn tú, đẹp trai mặc dù vành mắt bên trái loáng thoáng xanh tím làm cho hắn có một chút nhếch nhác nhưng vẫn khiến cho không ít nữ sinh Thanh Hải chú ý

Hắn vô tâm để ý tới chuyện đối với hắn cảm thấy hứng thú này, ánh mắt chuyên tâm ở trong đám người tìm kiếm một thân ảnh nào đó nhưng làm thế nào cũng tìm không ra.

Mắt thấy học sinh tuôn ra cửa trường càng ngày càng nhiều Hạ Tường Dã cũng càng thêm nôn nóng hết lần này tới lần khác ,lúc này có mấy người nữ sinh cố tình tiến lại đi đến bắt chuyện

“Anh đẹp trai anh không phải ‘Thánh Tâm’ sao? Tại sao lại đến trường học chúng tôi?” _ Mở miệng chính là một nữ sinh cái đầu dài nhuộm màu rượu đỏ

Tuy nói hai trường học ở gần nhau nhưng bình thường một chút liên quan cũng không có.

Học sinh Thánh Tâm con mắt phần lớn dài lên trên đỉnh đầu hoàn toàn chẳng đáng giao tiếp cùng học sinh Thanh Hải, cho nên ngày hôm nay các cô mới đối với đồng phục Thánh Tâm mà Hạ Tường Dã mặc có hứng thú

Một người khác nhuộm tóc vàng, dáng người hơi mập cô gái xấu hổ hỏi han: “Anh đẹp trai có phải là đang chờ tôi không?” (kinh khủng=’=)

Những lời này của cô vừa ra khỏi miệng bên cạnh quay chung quanh bốn năm nữ sinh tất cả phát ra tiếng cười to.

“ Em mập em thật yêu bản thân quá, da mặt dát vàng! không biết xấu hổ!” _ Mấy nữ sinh liên hợp lại trêu chọc em mập khiến em mập mắc cỡ đỏ mặt trốn ở phía sau bạn bè.

Cô gái tóc đỏ ban đầu ngẩng đầu mạnh dạn lơ đãng nhìn vào Hạ Dã Tường đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Anh đẹp trai anh đang đợi ai?”

Hạ Tường Dã lơ đãng híp mắt liếc cô hờn nhẹ nói: “không liên quan chuyện của cô.” _ sau đó đem ánh mắt dời đi

“Anh đang ở đây tìm người đúng không? hơn nữa tìm không thấy. Anh muốn tìm ai tôi có thể giúp anh.” _ Cô gái tóc đỏ theo động tác của hắn phỏng đoán nói.

Hạ Tường Dã chân rồi cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp liền nói: “Tôi tìm Phương Á Tĩnh.”

“Chị Tĩnh”? mấy nữ sinh kinh hãi kêu lên.

Anh ta muốn tìm chị Tĩnh sao!

Anh ta không phải là bạn trai của chị Tĩnh chứ?

oa —— Chị ấy giấu kín vậy!

Thế nhưng Chị Tịnh và học trưởng A Tín không phải một đôi sao?Thật kỳ quái a!

Góc tình cảm thật sự là quá phức tạp, mấy nữ sinh tụ lại xì xào bàn tán chít chít oa oa thật là quá ồn ào

Lúc này cô gái tóc đỏ đột nhiên hướng phía o bên trong cánh cửa trường hét lớn: ! “Chị Tịnh đi ra rồi”

Hạ Tường Dã vội vầu ướng về chỗ cô chỉ nhìn lại vừa lúc thấy giữa trưa đối bên kia chỗ hấn Phương Á Tịnh đi cùng một nữ sinh khác vừa cười vừa nói mà hướng cánh cửa trường đi tới.

Trên mặt hấn lộ ra nụ cười quỷ dị bước ra nhíp chân đi vào trong sân trường thân thể cao to trực tiếp đi tới trước người Phương Á Tịnh dừng lại,Phương Á Tịnh không có phát hiện khác thường cả người đột ngột đâm vào trong lồng ngực Hạ Tường Dã.

“Ai da!” _ Phương Á Tịnh rên ra tiếng.

Hạ Tường Dã xoa đôi ngực bị đụng đau phun nói: “ Bồn thiếu gia chưa ai da cô ai da cái gì?”

Phương Á Tịnh xoa tay lên cái trán một chút ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hấn lập tức phòng bị lui từng bước.

“Là anh?Anh tới nơi này làm gì?”

“Tìm cô!”

“Tìm tôi? Tìm tôi làm gì chúng ta lại không quen!” _ Phương Á Tịnh muốn buồn cười.

Hạ Tường Dã hai tay chống nạnh, ngực bốc lên một mối lửa.

“Tôi tới tìm cô tính sổ cũng không phải tìm cô ôn chuyện có quen hay không gì đó?”

“Tính sổ?” _ Phương Á Tịnh hơi ngẩng ra tiếp theo khó tin mà hỏi thăm: “Không phải anh muốn động thủ với tôi chứ? Được tôi đã hiểu.”

Cô hướng về hấn cười cười tiếp theo quay đầu đem cặp sách giao cho bạn thân Cung Sở Sở sau đó bắt đầu bẻ tay áo sơ mi bộ dạng chuẩn bị tiếp đãi chu đáo.

“Này!Cô đang làm vậy?” _ Hạ Tường Dã vẻ mặt nghi hoặc.

“Không phải anh muốn tìm tôi đánh nhau sao? “ _Phương Á Tịnh trừng mắt với hấn.

Thực sự là học không thông minh

Nhìn vành mắt bên trái của hấn vẫn lộ vẻ hắc luân (giống bánh xe đen)bây giờ lại có thể chạy tới tìm đánh người khác là thế nào?

“Đánh nhau? Tuy rằng tôi không đánh qua con gái ,cô cũng sẽ không là người thứ nhất. Nhìn bồn thiếu gia giống như là người lỗ mãng lại không phong độ vậy sao?” _ Hạ Tường Dã bĩu sừng môi

Thực sự là kỳ quái hấn cũng không biết mình đến cô làm cái gì, hấn cũng không phải muốn báo thù! Nhưng không có nguyên do,mà chính là muốn gặp lại cô

Ban đầu hấn cho rằng mình thấy cô sau đó sẽ đau nhức đánh cô một trận,kết quả cũng không như hấn suy nghĩ

Mà giờ phút này cô trừng mắt nhìn hình dáng của mình, con người quật cường trắng đen rõ ràng ,môi đỏ mọng nhếch lên tất cả đều làm cho hấn không dời ra tầm mắt ,thực sự là quái!

Hấn xác định hấn không lỗ mãng lại có phong độ? Phương Á Tịnh buồn cười rất nhiều cố ý than thở nói: “Kỳ quái anh tìm đến tôi không phải muốn đánh với tôi vậy nếu không anh rốt cuộc muốn làm gì? có chuyện thì nói nhanh tôi cũng không có thời gian lãng nhăng với anh. Đợi lát nữa về nhà muộn thím lại muốn niệm.” (ám chỉ tụng kinh tiếp)

Hạ Tường Dã lang thu hồi ánh mắt sói làm bộ hắng giọng mới nói: “Này!cô gọi là Phương Á Tịnh sao?”

“không sai”_ Cô gật đầu.

“Bồn thiếu gia thật hâm mộ cô”.

Phương Á Tĩnh cố nén cười nói với mình không để hơi thở phụt một tiếng bật cười như vậy rất không lễ độ : “Tôi thường được hâm mộ à! sau đó thì sao?”

“Như vậy đi cho cô một cơ hội cùng bốn thiếu gia làm bạn bè thế nào?”

Hạ Tường Dã một bộ ban ơn sắc mặt trên khuôn mặt tuần tú quen có ngang ngược hơi hơi vụt tắt thay vào đó chính là khó chịu,ngạo mạn

“Phụt! —— ha ha ha”_ Lần này Phương Á Tĩnh thực sự nhin không được buông ra lòng dạ lớn tiếng bật cười ngay cả bụng cũng đau

“Cô,cô cười cái gì?”_ Hạ Tường Dã nhất thời đỏ mặt thẹn quá thành giận mà gầm nhẹ.

“Không có tôi không có cười cái gì”_. Phương Á Tĩnh làm một kiểu hít sâu mới miễn cưỡng ngừng cười. Về mặt cô thành khẩn nói: “Bạn học Hạ Tường Dã không có ý tứ a, tôi đối với việc bằng bạn bè của anh cũng không có hứng thú!”

“Cô,cô biết cái gì!Cô có biết có bao nhiêu nữ sinh mong chờ cùng bốn thiếu gia làm bạn bè hay không? mà cô mà cô lại có thể cự tuyệt việc này là cơ hội rất tốt?”_ Hạ Tường Dã một trận kích động trên mặt nổi gân xanh

Cô rốt cuộc hiểu hay không bao nhiêu nữ sinh muốn cùng dính líu quan hệ với hần?(quan hệ ở đây là kết bạn bè hay làm quen nha không phải vụ kia). Hần cũng là lần đầu tiên có ý nghĩ nhận thức bị nữ sinh xung động! Nếu không hẳn nhìn cô coi như đã mãn thuận mắt cô muốn nghĩ cũng đừng nghĩ cùng hần đặt quan hệ

Phương Á Tĩnh trở mình mắt tròn trắng rất chịu không nổi nói: “Tôi là cự tuyệt không sai nha! bởi vì tôi đối với anh thực sự không có hứng thú ,sở dĩ với anh làm bạn bè là vinh hạnh có lẽ tặng cho những người khác tốt hơn.”

Nói xong cô xoay người theo Sở Sở ở chỗ kia nhận lấy cặp sách của mình cùng Sở Sở cùng nhau lướt qua Hạ Tường Dã theo hướng trở về nhà đi tới

Hạ Tường Dã quả thực há hốc mồm.

Hần rất không cam lòng mà hướng về bóng lưng của cô hô: “Phương Á Tĩnh!”

Phương Á Tĩnh nghe tiếng quay đầu lại cười nhìn hần đỏ lên khuôn mặt tuần tú “Gì chứ?”

“Cô không hối hận?Cô hội này không có lần nữa đâu!Cô tốt nhất hãy suy nghĩ kĩ”_Bị cô mang ánh mắt cười nhìn chăm chú vào Hạ Tường Dã tự nhiên cảm thấy chân tay luống cuống tay bày ở chỗ nào cũng không thoải mái

“Tâm ý của anh lòng tôi lĩnh”_. Phương Á Tĩnh cười liếc mắt xung quanh về mặt yêu thích và ngưỡng mộ các em gái học sinh nói: “Cơ hội này hãy để cho các em đi!Tạm biệt”

Phương Á Tĩnh hướng về hần vui vẻ phát phát tay liền bước ra nhịp bước rời khỏi trường học.

“Tĩnh ngày hôm nay cậu đi ‘Thánh Tâm’ hay đi tìm Hạ Tường Dã?”_ Mở miệng chính là bạn học kiêm bạn tốt của Phương Á Tĩnh _ Cung Sở Sở.

Cô vốn là học sinh trường Thánh Tâm nhưng bởi vì một lần nhân duyên té hội nhận biết Phương Á Tĩnh sau liền không để ý người nhà phản đối chuyển trường đến Thanh Hải cao chức cùng Phương Á Tĩnh làm bạn học

Kỳ thực năm nay hai mươi tuổi Phương Á Tĩnh đáng lẽ sớm tốt nghiệp trung học rồi nhưng cô chỉ tốt nghiệp trung học sơ cấp sau khi Thôi Mỹ Hà muốn chính cô ta gom đọc học phí trung học cao trung cho nên Phương Á Tĩnh đã mượn hai năm mới nhập học.

“Sở Sở cậu biết tên ngu ngốc kia?”_ Phương Á Tĩnh nghĩ lại vừa nghĩ vừa nói: “Đúng ha cậu đã từng là ‘Thánh Tâm’ tên kia bộc lộ tài năng cậu biết hẳn cũng không khó hiểu.”

“Trước đây tại ‘Thánh Tâm’ đã nghe nói hần và bạn bè của hần không dễ chọc không nghĩ tới cậu lại có thể đi trêu chọc hần rồi lại có thể toàn thân trở ra”._Cung Sở Sở thần nhiên nói

“Quên đi chẳng qua cũng là một. Tuy rằng là một đại thiếu gia nhưng coi như có phong độ, nguyên tắc sẽ không động thủ đánh con gái”._ Phương Á Tĩnh vô tình nói.

Rất nhanh chuyện này liền bị Phương Á Tĩnh vớt ra sau đầu.

Sau đó mỗi ngày tan học thời gian buông xuống thì Hạ Tường Dã đều sẽ chạy đến cửa trường học Thanh Hải cao chúc ôm cây đợi thỏ (chưa thấy ai lì như cái tên này)

Hắn không chấp thật lại có nữ sinh không muốn cùng hắn kết bạn bè chuyện này thực... Cũng bởi vì như vậy hắn quyết định phải phiền Phương Á Tĩnh phiền đến khi cô bằng lòng cùng hắn kết bạn bè mới thôi.

Ai biết hắn thế nào đợi cũng đợi không được cô.

Nhưng mà lúc sau mỗi một ngày hắn đều tan học trước vài phút đi tới Thanh Hải nhưng trước sau không thấy được người của cô không thể nhìn được nữa hắn chủ động chạy tới đến gần nữ sinh hỏi việc này các cô vẫn nói không gặp Phương Á Tĩnh cũng không rõ hành tung của cô

Hạ Tường Dã dám xác định Phương Á Tĩnh sau khi tan học tuyệt đối không có theo cửa lớn đi ra hắn có trăm phần trăm lòng tin xác định mình có thể từ trong đoàn người liếc mắt thừa sức nhận ra cô đến

Nói như vậy cô chính là theo cửa khác trốn sao?

Lẽ nào nói cô đang trốn hắn?

Cái khả năng này khiến Hạ Tường Dã thập phần khó chịu!

Sau đó hắn quyết định đi tìm Phương Á Luân cũng được biết nhiều chuyện có liên quan đến Phương Á Tĩnh hơn,cô năm nay hai mươi tuổi bởi vì có chút nguyên nhân nhập học học cho nên bây giờ còn học tại cấp ba; nàng từ nhỏ được chú nhận nuôi cho nên hiện tại cùng Phương Á Luân ở cùng một chỗ

Rất cục tại lần thứ mười ngăn người của cô không xuất hiện lúc sau hắn quyết định tự mình đi đến nhà cô tìm cô

Bảo tài xế xe đi tới Phương gia lấy xe máy Hạ Tường Dã thỉnh thoảng đi đến bên trong đầu nhìn xung quanh bên trong nhà người cũng không có hắn do dự làm thế nào tìm được cô thì phía sau truyền đến thanh âm không thiện ý

“Tìm ai?”

Hạ Tường Dã quay người lại nhìn thấy một phụ nữ

Phụ nữ vẻ mặt hà khắc trên dưới quan sát ánh mắt khiến hắn rất khó chịu giống máy X quang dục giống như muốn đem cả người hắn nhìn thấu vậy tự nhiên sắc mặt hắn cũng không tốt thế nào.

“Tôi tìm Phương Á Tĩnh.”

“Tìm Phương Á Tĩnh?Cậu tìm nó làm gì chứ? “_Thôi Mỹ Hà trừng mắt nhìn hắn

“Tôi là bạn của cô ấy xin hỏi cô ấy có ở đây không?”_ Hạ Tường Dã trầm xuống khuôn mặt tuấn tú giọng điệu đồng cứng.

“Đi vắng đi vắng”_. Thôi Mỹ Hà phát phát tay muốn đánh nhau để hắn đi.

“Đi vắng?Vậy Phương Á Luân đâu?”

“Á Luân cậu cũng biết Á Luân?ở đâu biết nó?”_ Thôi Mỹ Hà liếc nhìn hắn vẻ mặt phòng bị.

Hạ Tường Dã nhìn hết nỗi liền mang tiếng đùa cợt nói: “Thế nào cậu ta cũng không có ở đây? Vậy xin hỏi ở đây rốt cuộc có người ở hay không? tìm ai cũng đi vắng có lầm hay không?”

“ Cậu,cậu này tại sao lại không lễ phép như vậy? Tôi nói đi vắng là đi vắng”_.Thôi Mỹ Hà hai tay chống nạnh chuẩn bị bắt đầu là người đàn bà chanh chua chửi bâng quơ

Thanh âm cao của Thôi Mỹ Hà truyền vào trong phòng Phương Á Luân vừa nghe thấy liền lập tức xuống lầu lại muốn nhìn một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“A! Là Hạ Tường Dã học trưởng à”

Phương Á Luân cao hứng phấn chấn đi tới trước mặt hắn “Ồ học trưởng anh đến tìm chị tôi hả? Tại sao không vào ngồi?”

Gần nhất tại trường học Hạ Tường Dã đều sẽ tìm đến hắn hỏi hắn một chút chuyện liên quan đến chị họ. Nhờ phúc chị họ hiện tại ở trường học hắn đều ở trong cái lồng của Hạ Tường Dã đấy

“Hừ! Nhà của cậu có cộp mẹ một mực canh cửa không cho tôi vào!” _ Hạ Tường Dã nói chuyện cảm thương mang cơn cay độc làm Thôi Mỹ Hà sắc mặt xanh mét

“Cậu nói ai là cộp mẹ? Đồ không có giáo dục”

“Mẹ! Phương Á Luân lôi kéo mẹ đến một bên thấp giọng nói : “Mẹ không nên nói người ta không độ như vậy! A đã học trưởng ở trường học rất chiều cổ con á!”

“Hắn cũng học ‘Thánh Tâm’ ? không thấy như vậy?” _ Thôi Mỹ Hà thập phần khó hiểu

“Nhà của học trưởng nổi danh là tập đoàn ẩm thực ‘Hạ Thiên’! Mẹ không phải rất muốn con cùng kẻ có tiền kết bạn sao? vậy mẹ nên đối với người ta có lễ độ một chút thôi!”

“Ẩm thực Hạ Thiên”

Nhất thời Thôi Mỹ Hà sắc mặt thay đổi lớn trong nháy mắt cô lộ ra khuôn mặt tươi cười liền tranh thủ mời Hạ Tường Dã vào trong nhà ngồi: “Nào !nào! Hạ thiếu gia đến ngồi đừng khách khí! Cứ xem nơi này là nhà của mình”.

Hạ Tường Dã khẽ hừ không cùng cô tính toán nhiều từ nhỏ sinh trưởng tại gia đình giàu có loại người chân chó mã này hắn trước kia đã gặp nhiều nhưng không thể trách.

“Còn không mau lên đi gọi chị ra đi! “ _Thôi Mỹ Hà giục nói. Cô lại bận rộn bắt đầu rót trà, tiếp đãi một ít trà bánh hết sức tốt

“Dạ!” _Phương Á Luân vội vã lên lầu gọi người.

Chỉ chốc lát sau liền nghe thang lầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập Phương Á Tịnh thành linh xuất hiện ở trước mắt.

Nhìn cô bởi vì sự xuất hiện của hắn mà lộ ra vẻ mặt ngu si Hạ Tường Dã đắc ý nở nụ cười.

“Ha ha...” Xem đi cùng hắn lượn quanh co đến cuối cùng cũng bị hắn tóm được?

Phương Á Tịnh vội vã mang hắn lôi ra ngoài phòng húc đầu liền trách mắng: “Anh chạy tới nhà của tôi làm gì?”

“Ai bảo cô trốn tôi”. Hạ Tường Dã lời mang oán hận nói

“Tôi van anh ,tôi đã nói không muốn làm bạn với anh, người còn mỗi ngày đến trường học của chúng ta ,tôi không né anh không được trường học này mấy em học sinh nhanh chóng làm phiền tôi đã chết rồi ,mặc tôi làm sáng tỏ với anh không có một chút quan hệ như thế nào,nếu không có người tin tưởng xuất phát từ bất đắc dĩ tôi chỉ có thể né tránh anh tới để chứng minh trong sạch của mình”

Hạ Tường Dã nghe xong giận tím mặt :“người cứ như vậy muốn cùng tôi phủ sạch quan hệ?”

“Tôi vốn với anh không thân chẳng quen tại sao nói đến phủ sạch ?” _ Phương Á Tịnh hai tay ôm ngực không hiểu hắn vì sao hắn như vậy tức giận?

“Được! Cô càng nói cô với tôi không quan hệ tôi sẽ cố gắng làm bạn với cô” _ . Hắn vẻ mặt bướng bỉnh.

Nhìn hắn ý chí kiên định như vậy Phương Á Tịnh vỗ về đau đớn cái trán nhưng lại vô kế khả thi.(chắc nói không có cách nào)

Cuối cùng cô tâm không cam lòng chuyện không muốn nói: “Làm bạn bè coi như bạn bè như vậy được rồi ha?”

“Được!Cứ quyết định như vậy đi!”_ Hạ Tường Dã sắp vui lắm hần vẫn còn nói : “Ngày mai sáng sớm tôi tới đón cô đến trường nha!Tạm biệt!”

“Gì chứ đón tôi đến trường?”_Phương Á Tịnh buồn bực hỏi.

“Không nên hỏi nhiều như vậy ngày mai chờ tôi là được rồi tạm biệt!”_ Phát phát tay hần ngồi trên lái xe đi xa tâm tình rất tốt rời khỏi

“Này!”_Phương Á Tịnh vẽ mặt đau khổ nhìn theo hần rời đi

Cố gắng cùng người ta làm bạn người này có bệnh? Trường học một đồng em học sinh muốn cùng hần bắt chuyện đều bị hần thối mặt dọa chạy hần cố tình cứng rắn phải cùng cô làm bạn bè

ai! quên đi quên đi!làm bằng hữu coi như bằng hữu đi!

Dù thế nào đi nữa hần ở Thánh Tâm tiếng xấu rõ ràng có hần cô cũng không cần lo lắng Á Luân có thể hay không bị người khác ức hiếp

Tạm thời hãy cùng hần làm bạn đi

3. Chương 3

Hạ Tường Dã quả nhiên nói được thì làm được.

Cách ngày sáng sớm ước chừng sáu giờ 30 .

Một chiếc xe Benz Chậm rãi đậu ở trước cửa hàng xe gắn máy Phương gia Hạ DãTường đã xuống xe giờ cổ tay lên nhìn xuống đồng hồ khoe miệng lộ ra nụ cười hài lòng.

“Uh tốt lắm thời gian còn rất sớm.”

Tâm tình của hần vui mừng huyết sáo vừa chờ đợi Phương Á Tịnh xuất hiện.

Rầm....—— không bao lâu cửa cuốn sắc Phương gia chậm rãi kéo lên Phương Á Tịnh và Phương Á Luân cùng lúc xuất hiện ở phía sau cửa.

Vừa thấy cô xuất hiện Hạ Tường Dã vội vàng nghênh đón cười nói: “Sáng sớm bình yên!”’

Phương Á Tịnh sững sốt không dám tin mà trừng mắt nhìn hần giọng nói : “Anh thật đúng là đến?

Nếu Hạ Tường Dã đừng luôn đối với người khác ác thanh ác khí kỳ thật bộ dạng hần được coi là anh tuấn hơn nữa nụ cười sáng lạn giống bé trai lớn ngây ngô làm cho người ta cảm thấy còn rất thoải mái.

Một bên phương Á Luân cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc hần kêu lên kỳ quái: “đà? A đã học trường? Anh lại có thể sẽ ở thời giờ này xuất hiện!Anh không phải mỗi ngày đều ngủ tới khi giữa trưa mới có thể đến trường sao?”

“Câm miệng lại!”_ Hạ Tường Dã thưởng cho hần một cái liếc mắt. Hần tiến lên đi với thân hình cao lớn đem Phương Á Luân nhỏ gầy gọt bỏ tới gần Phương Á Tịnh bên người nhíu mày nghi ngờ nói : “ Tôi đương nhiên sẽ tới! Ngày hôm qua đã nói tôi tới đón cô đến trường cô sẽ không quên chứ?”

“Có ‘Đã nói’ sao? Không phải một mình anh độc đoán quyết định sao?”_ Phương Á Tịnh than nhẹ một tiếng không hiểu nổi hần rốt cuộc đang có cái chủ ý quỷ quái gì

“Ừ vậy lên xe đi!”_ Nghĩ đến cô cũng đồng ý hần lộ vẻ tươi cười thật to dẫn đầu hướng chiếc Mercedes đi đến.

Phương Á Tịnh theo hần đi đến chỗ đó nhìn lại vừa thấy được Mercedes nàng hoàn toàn há hốc mồm.

Người này đều ngồi chiếc xe này đến trường có quá huênh hoang hay không?

Nhưng nghĩ lại hần chính là con trai nhỏ của tập đoàn ả thực điều này cũng không kỳ quái; hơn nữa còn là học sinh trường Thánh Tâm đến trường phô trương không phải đều như vậy?

Nhưng thật ra Phương Á Luân rất thích ba bước cũng theo hai bước hướng xe đi đến còn quay đầu lại vẫy tay nói : “Chị mau nha! Mercedes đó! Chưa từng ngồi nha!”

Hạ Tường Dã nghe xong phút chốc chìa bàn tay lớn hung hăng đẩy Phương Á Luân ra mặt hừ nói:” Ta có nói người có thể lên xe sao?Biết điều! Tránh ra đi” (đối xử với em trai của bạn gái mình thế à ^^)

“Ôi”_ Bị cự tuyệt nghiêm khắc phía sau Á Luân đành phải vể mặt đau khổ tránh ra yên lặng đi đến hướng xe buýt đứng đợi,hắn chỉ có ngồi xe buýt rõ rồi.

“Nhanh lên xe! Cô còn sững sờ cái gì?”_ Hạ Tường Dã lông mày đen đậm nhấn lại khuôn mặt tuần tú tràn đầy khó hiểu.

“Tôi có thói quen ngồi xe buýt”. Phương Á Tịnh giương mí mắt môi không nói hai lời quay đầu bỏ đi.

Hạ Tường Dã khấn trương hề hề đuổi theo thô bạo kêu to nói : “Chúng ta không phải nói rồi sao? Tại sao cô lại đổi ý? Đùa giỡn tôi phải không!

“Tôi căn bản không đáp ứng anh muốn cùng với anh đi học? Các người kẻ có tiền nhà cấp cao xe tôi ngồi không quen tôi vẫn ngồi xe buýt là được”_. Phương Á Tịnh vì vùng thoát khỏi hắn bước chân càng chạy càng nhanh.

Hạ Tường Dã buồn bực nói: “Xe này là của nhà tôi không đáng giá nhiều tiền đâu”

Phương Á Tịnh nghe xong hai má không ngừng run rẩy nghĩ thầm hắn thật sự không biết nhân gian khó khăn nói chung cũng là cái chỉ biết hưởng phúc đại thiếu gia.

“Tóm lại tôi sẽ không ngồi xe của anh đến trường cứ như vậy.”

Hắn và cô tựa như ở trận đấu thi đi bộ thông thường hai người càng chạy càng nhanh cũng đều đã thở hồng hộc nhưng không ai có ý dừng bước lại.

Tài xế Hạ gia cũng thật trách nhiệm cậu chủ chân trước vừa đi xe ở phía sau liền nhắm mắt theo đuôi theo sát mà tùy thời chờ đợi gọi về.

Đi được một hồi Hạ Tường Dã khí lửa rừng lại dâng lên

“Phương Á Tịnh cô không cần làm bộ làm tịch. Lần đầu tiên tôi chủ động muốn đưa con gái đến trường cô không cần ,đang ở trong phúc mà chẳng biết.” _Hắn bỗng dừng dừng lại nện bước thô bạo quát kèm thêm đưa tay kéo lấy cánh tay của cô muốn cô đi theo ngừng nhịp chân tiến bước

Trực giác phản ứng phía dưới Á Tịnh quay người lại trên mặt cũng hiện lên mơ hồ tức giận. Nàng dùng sức bỏ tay hắn ra ngửa đầu nhìn thẳng hắn đôi mắt sáng trong lóe ra lên đám lửa nhỏ tức giận

Cô hai tay vòng ngực mang trên mặt không thật cười giễu nói : “tôi ở trong phúc mà chẳng biết? Vậy ý của anh là đại thiếu gia anh chấp nhận người có địa vị cao lại tự hạ thấp địa vị đón tôi đi học tôi sẽ nên phục lạy tạ ơn sao?”

Cô trừng mắt hắn, hắn cũng trừng mắt nàng hai người không ai nhường ai xung đột hết sức căng thẳng.

Ngay sau đó phương á tịnh sắc mặt đột nhiên biến đổi lạnh lùng hừ nói: “Hừ! Hiện tại tôi cho anh biết: bốn tiểu thư chẳng đáng để cho anh đưa! Nghe hiểu không?”

Mặc kệ dụng ý của hắn là cái gì nàng cũng xin lĩnh tấm lòng

Hạ Tường Dã vừa bị cô nói như thế cái trán gân xanh lập tức hiện lên.

“Ta muốn đưa cô đến trường chính là tôn trọng cô!”_ Nói được nghiêng răng nghiêng lợi.(cực kỳ giận dữ)

Phương Á Tịnh một tay phủ trán hơi cúi đầu bất đắc dĩ thở dài không có đáp lại bất luận cái gì.

Người này căn bản là nước ngoài tộc ,quốc vương như thế sẽ khó giao tiếp như vậy Thực cho là mình nói gió là gió, nói mưa là mưa ai cũng phải nghe hắn?

Quả nhiên là từ nhỏ bị làm hư đại thiếu gia!

Hắn làm cái thở sâu lại hỏi: “Tôi hỏi lại một lần.. Cô rốt cuộc có muốn lên xe hay không?”

“Không cần.”_ Phương Á Tịnh trả lời ngắn gọn mạnh mẽ.

Hạ Tường Dã giậm chân hai nắm tay của hắn kèm chế giễu nhẹ nói: “Không muốn thì thôi vậy! Coi như tôi ta chưa từng tới!”_ Hắn xoay người lên xe giận dữ rống: “Ông Vương lái xe!”

“Vâng thiếu gia”_. Lão Vương tràn đầy trung khí dừng cảm trả lời đem chân ga giẫm một cái Mercedes rất nhanh rời đi phạm vi tầm mắt của Phương Á Tịnh

Phương á tịnh đưa mắt nhìn Mercedes chạy nhanh ly tâm lại tự nhiên cảm thấy nho nhỏ mất mát

Kỳ quái cô vậy tại sao có cảm giác mất mát?

Nàng lắc đầu tự nói với mình: nàng ngoại trừ bận rộn việc nhà,rảnh rỗi thì giúp chú quản đại lý xe còn muốn nghĩ cách làm sao tìm được cha,những việc này cũng đã đủ cô bận rộn thực sự không có tâm sức đi ứng phó với đại thiếu gia này

Cô ngẩng đầu nhìn lên ánh nắng sáng sớm mỉm cười tăng tốc tiến bước hướng trạm xe bus mà đi.

Tiếp tục kéo dài thêm sẽ bị muộn!

Trường học Thánh Tâm

Giữa trưa nhà ăn theo thường lệ lại là kín người hết chỗ làm Trác Duệ cùng Đoàn Uyên Kỳ đi vào trong phòng ăn thì Hạ Tường Dã đã ngồi ở chỗ ngồi thường ngày của bọn họ rồi

Cả người hắn bày biện ra thần thái hai tay khủy tay tựa ở trên mặt bàn cái cằm dựa vào đặt ở giao ác trên mười ngón tay,đồng tử mắt đen bóng nhìn chằm chằm vào một điểm nào đó đối với bạn tốt đến một chút cảm giác cũng không có.

Đoàn Uyên Kỳ cùng Trác Duệ trao đổi một cái ánh mắt nghi hoặc cuối cùng do Đoàn Uyên Kỳ vươn tay ở trước mặt hắn vậy vậy hắn mới hồi phục lại tinh thần.

“Các cậu đã tới”_. Hạ Tường Dã đem thân mình sau đó dựa vào vào hướng lưng ghế uể oải nói:

“A đã tớ nghe nói cậu sáng sớm liền tới trường học sao lại thế này?”_ Đoàn Uyên Kỳ ngồi xuống ở bên cạnh chỗ hắn ra vẻ tò mò đặt câu hỏi.

Hạ Tường Dã ném nhẹ một bên khóe miệng rầu rĩ nói: “Tớ hôm nay sáu giờ đã rời giường “_Sau khi đến trường hắn lại luôn luôn ngồi ở chỗ này sinh buồn phiền.

“Thực sớm xem ra cậu dự định hoàn toàn thay hồn đổi xác khôi phục như học sinh đến trường bình thường sao?”_ Hắn quay đầu đối mặt Trác duệ hỏi: “Trác Duệ chúng ta đây cần phối hợp sao?”

Trác Duệ khẽ lãnh đạm mà hạ chân mày tỏ vẻ không ý kiến.

. “Tớ mới không phải muốn làm học sinh giỏi không đi muộn Các cậu cũng không cần phải phối hợp tớ sau này cũng sẽ không đi đến sớm như vậy ,dù sao không ai cảm kích tớ cần gì phải tưởng ai cũng mê mình!
“_Càng nghĩ càng giận hắn lần đầu tiên trong đời đưa đón nữ sinh đi học lại bị hung hăng cự tuyệt

Phương Á Tịnh này rốt cuộc muốn hắn làm như thế nào?

Hắn chưa từng nhân nhượng qua ai cũng không đối người khác ăn nói nhỏ giọng mềm mại nói chi là đối với nữ sinh nhẹ nhàng. Toàn bộ trường hợp đặc biệt đều để cô cô đoạt đi cô còn muốn như thế nào nữa?

“Được rồi! Không làm cậu nói thực đi tớ đã nghe nói hành vi của cậu buổi sáng hôm nay”_Đoàn Uyên Kỳ thử đề cập

Hạ Tường Dã sắc mặt trầm xuống buồn bực không trả lời.

“Với cậu từ nhỏ cùng nhau lớn lên tớ làm sao không biết cậu đối nữ sinh lại có thân sĩ (*)như vậy ,một ngày còn ân cần đưa người ta đi học mặc dù nói bị cự tuyệt nhưng vẫn là làm tớ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.”_Đoàn uyên kỳ về mặt cảm động nói “A Dã chúng ta đã trưởng thành!” (bó tay luôn bạn bè thế đấy à =))) (thân dĩ=kể có vai vế,trí thức ở làng xã thời phong kiến)

“Shit cậu nói đủ chưa đó? “_Hắn nhéo lên,hai bên đường mày rậm lửa giận đột nhiên nổi lên.

“Được được không nói thì không nói thôi! Nhưng mà tớ có một nghi hoặc”_ Đoạn Uyên Kỳ đầu ngón tay ở trên mặt bàn gập suy tư nên nói như thế nào mới tốt.

“Gì chứ?”_Giọng điệu hoàn toàn không kiên nhẫn

“Cậu đối người ta tốt như vậy là có ý đồ gì?”

Hạ Tường Dã bị bạn tốt đặt câu hỏi sững sốt.

Cũng đúng? Đúng! Hẳn đối cô gái không cảm kích kia tốt như vậy làm gì?

Oa! Sẽ không phải thấy hẳn bộ dáng sững sờ Đoạn Uyên Kỳ chọn một đường mi cao cười như không cười nói: “ Không phải cậu bởi vì bị nữ sinh người ta đánh đau sau đó liền yêu cô ta sao?

Cái đề tài này ngay cả từ trước đến nay Trác Duệ đều lạnh nhạt vĩnh tai lắng nghe.

“Làm sao có thể!”_ Hạ Tường Dã đột nhiên kêu to phản bác.

“Không phải vậy chính là cái gì?”_ Đoạn Uyên Kỳ khí định thần nhân(1) liên tục truy hỏi “Nếu tớ giống cậu như vậy ân cần sáng sớm rời giường đưa đón nữ sinh tám phần đều là tớ đối với các cô có tình ý. Bằng không tớ làm gì hy sinh thời gian giấc ngủ sớm rời giường?Việc này cậu cũng không hiểu” (kinh nghiệm tán gái đầy mình)

“Tớ làm sao lại biết? Tớ không giống cậu tâm tư nặng như vậy ,lại sinh huân không kị (2)như thế. “_Hình như tâm sự bị người ta hiểu rõ Hạ Tường Dã có vẻ nôn nóng lại bất an.

(1) khí định thần nhân=giống như bình tĩnh

(2)sinh ăn mặn không đổ kị

“Đúng đúng đối với tớ tâm tư nặng. Trác Duệ ta đi chút cơm ”_ Đoạn Uyên Kỳ bản thân bị làm ất mặt sờ sờ cái mũi rồi chỗ đi ăn chút cơm

Hạ Tường Dã trừng mắt bóng lưng Đoạn Uyên Kỳ bắt đầu suy tư lời của hẳn.

Chẳng lẽ hẳn thật sự đối Phương Á Tịnh kia có tình ý? Không thể nào?

Tuy rằng muốn phủ nhận nhưng bạn tốt một phen nói lại làm cho hẳn không thể không nhìn thẳng vào tâm tình thật sự của chính mình

Ài chẳng lẽ hẳn thật sự đối người ta có tình ý?

Gặp phải cô hẳn thật sự trở nên một chút chí khí cũng không có.

Được nếu nàng không chịu ngồi Mercedes vậy hẳn theo nàng ngồi xe buýt công cộng vậy được rồi chứ?

Tuy rằng hẳn cảm thấy thật sự là uất ức bản thân thế nhưng vì cô hẳn nên phóng đoạn vứt bỏ ghế da thoải mái, thấm hơi lạnh của máy điều hòa nhiệt độ cao cấp,xe có rèm che không toạ mà thay đổi chiều theo ý cô

Sáng sớm Hạ Tường Dã lại xuất hiện ở cửa nhà Phương gia hẳn muốn lão Vương tài xế đi về trước tự mình một mình ở ngoài cửa chờ diễn thử đợi lát nữa khi nhìn thấy Phương Á Tịnh nên biểu hiện ra cái diễn cảm gì mới tốt

Phải cười sao? Nhưng mà thế này giống rất ngu ngốc.

Đùa quá lố sao?Cô có thể càng thêm không để ý tới hẳn hay không?

Ai! Phiền nha!

Rầm rầm— Cửa cuốn sắc Phương gia chậm rãi dâng lên.

Hạ Tường Dã không biết tại sao bắt đầu hồi hộp trường tay trường chân hẳn không biết nên dùng cái tư thế gì nghênh đón cô mới tốt thế cho nên cả người có vẻ khó chịu cực kỳ.

Vừa đi ra khỏi nhà liền thấy hẳn tựa tại cây cột bên cạnh Phương Á Tịnh bất ngờ rất nhiều trong lòng lại dâng lên một cổ cảm giác kì lạ ngực gắt gao đây là cảm giác chưa bao giờ trải qua

Cô cho rằng trải qua chuyện phát sinh buổi sáng hôm qua hẳn sẽ không tái xuất hiện rồi chứ!

Phương Á Tĩnh đi ra phía trước hướng về hắc lộ nụ cười sáng lạn : “Sáng sớm an lành”

Hạ Tường Dã không được tự nhiên trả lời: “khụ.. Sáng sớm, sáng sớm an lành”.

Phương Á Tĩnh hai bên nhìn xung quanh không thấy nhà hắc rêu rao ngồi xe tức thì tò mò hỏi: “Làm sao anh sẽ đi qua? Tại sao đến không thấy xe của anh”.

“ Tôi bảo lão Vương đi về trước”.

Ồ hẳn đang đánh cái chủ ý gì? Ngày hôm qua mình bị chọc tức đến chạy trốn ngày hôm nay lại xuất hiện rồi? Phương Á Tĩnh không có truy đến cùng.

Cô giơ cổ tay lên xem đồng hồ phát hiện thời gian cũng không sớm liền nói : “không hàn huyên tôi còn vội vàng đi nhờ xe.”_ Cô đi qua bên cạnh hắc hướng về hắc hắc phát tay nói tạm biệt

Vừa thấy cô phải đi Hạ Tường Dã vội vàng gọi cô lại : “ Phương Á Tĩnh!”

Phương á tĩnh ngừng bước chân quay đầu lại nhìn trong mắt của cô mang theo nghi hoặc.

Hạ Tường Dã chậm rãi đi đến bên người cô luống cuống gỡ gỡ đầu hai mắt chung quanh liếc loạn chính là không dám nhìn về phía cô lại còn muốn làm ra vẻ bộ dáng không tình nguyện.

“Có chuyện gì sao? “Phương Á Tĩnh giương mắt nhìn hắc nhử mi hỏi.

“Ừm không có việc gì.”_ Hắc không mở miệng được nói phải cùng cô ngồi xe buýt công cộng dùng hành động bày tỏ

Hạ Tường Dã lướt qua cô đi vài bước không đầy một lát liền gặp phải đường mở rộng chỉ nhánh hắc lựa chọn đường đi tới hướng chỉ nhánh bên tay trái. Lúc này hắc nhận thấy được cô không có theo tới hắc quay đầu lại không kiên nhẫn thúc giục: “đi!”

Phương Á Tĩnh nhin không được buồn bực cười hỏi: “Đi đâu?”

“Cùng cô ngồi xe buýt công cộng! “_Thấy cô đang cười Hạ Tường Dã đỏ lên khuôn mặt tuần tú giọng nói càng thêm không kiên nhẫn.

Nghe hắc vừa nói như thế Phương Á Tĩnh cả người sửng sốt.

Đại thiếu gia nguyên ý bỏ qua Mercedes thoải mái cùng cô chen chúc người ta ngồi xe buýt công cộng đây đại diện cái gì?

Cô từ trước đến nay không phải sẽ tưởng ai cũng mê mình ,người cũng không muốn suy đoán nhiều hơn nhưng hành động của hắc lại làm cho nhịp tim của cô có chút rối loạn nhịp

“Nhanh lên! Cô muốn muộn sao?”_ Hạ Tường Dã cong miệng thúc giục nói.

“ Đúng là không muốn. Nhưng anh đi lầm đường là bên tay phải mới đúng á! “_Phương Á Tĩnh cười một tiếng đi lên trước cùng hắc sóng vai hướng trạm xe bus đi đến.

“ Tỉnh thoảng hưởng thụ cuộc sống bình dân cũng không tồi! Anh chính xác chưa ngồi qua xe buýt công cộng sao?”

“Không có.Đây chính là lần đầu tiên dâng cho cô,cô rất vinh quang và may mắn.”_ Hạ Tường Dã tự phụ hừ nói một chút xấu hổ cũng không!

“Dạ dạ là rất vinh quang và may mắn!”

“Biết là tốt rồi!”_Thấy cô không phản đối Tường Dã tâm tình nhất thời rẽ mây nhìn thấy mặt trời tốt vô cùng!

Bọn hắc dần dần đi xa chỉ nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Phương Á Tĩnh đang ở dưới gió lạnh sáng sớm càng ngày càng thanh mỏng

Thứ bảy giữa trưa thời điểm tan học Thanh Hải cao chúc âm âm không có gì hơn từ xế chiều bắt đầu chính là ngày nghỉ có thể đặc biệt chơi đùa nhiều!

Phương Á Tĩnh đi cùng bạn tốt Cung Sở Sở còn có bạn học nam học chung lớp Tang Hữu Tín một bên nói chuyện phiếm một bên hướng cửa trường học đi đến.

Khi bọn hắn sắp đi ra cửa trường thì đã nghe thấy phía ngoài cửa trường nổi lên một cỗ xôn xao Phương Á Tĩnh tò mò ngẩn cổ nhìn xung quanh —— Quả nhiên lại là Hạ Tường Dã huênh hoang quỷ kia

Hắn đứng ở bên cạnh Mercedes nhà hắn kiên nhẫn đợi cô đi ra ,bên cạnh hắn quay chung quanh là một đám nữ sinh Thanh Hải cao chúc lúu rúu hỏi hắn vấn đề như là:

“Anh cùng chị Tĩnh là bạn bè trai gái sao?”

“ Tôi có thể làm bạn với anh không?”

“Anh cũng có thể giới thiệu tôi cùng Đoàn Uyên Kỳ hoặc Trác Duệ quen biết được không?

Có lẽ là mấy nữ sinh này đặt câu hỏi làm phiền hắn,đại thiếu gia vùng tay lên cấu kính găm lên giận dữ: “ Ầm ỉ hết sức!Tất cả cách tôi xa một chút!”

Giọng nói rõ ràng như chuông đồng hồ truyền vào trong tai Phương Á Tĩnh đương nhiên Cung Sở Sở cùng Tang Hữu tín cũng đều nghe được.

“Tĩnh!Bạn trai nhỏ của cậu bị làm cho cáu rồi”_. Tang Hữu Tín trêu chọc cô nói.

Phương Á Tĩnh cắn môi dưới lặng im đỏ hai gò má. Nàng phun nói : “Đừng nói bậy cái gì bạn trai nhỏ tớ đơn thuần xem hắn là..”.

Cung Sở Sở hừ nhẹ một tiếng nói nhặt : “Phải không?”

Trong trường học truyền ra không ít thì thầm.

Nghe nói mỗi sáng sớm Hạ Tường Dã đều cùng Phương Á Tĩnh ngồi trên xe bus đi học ,ở trên xe bus nếu có người lấy túi sách chiếm chỗ ngồi, hắn liền đến gần,về mặt hung ác của hắn khiến cho người chiếm chỗ ngồi ngoan ngoãn lấy túi sách về như vậy thì cô có chỗ ngồi ,cũng không không phải chịu xóc nảy trên xe buýt công cộng;nếu thật không có chỗ trống hắn vẫn có thể dùng thân hình cao lớn giống một ngọn núi của hắn vây quanh ở chỗ của cô che chở cô không bị đè ép.

Sau khi xe buýt công cộng dừng lại trước tiên hắn sẽ đưa cô đến cửa trường học sau đó lại đi quay về trường học Thánh Tâm

Một trang chuyện của Phương Á Tĩnh và Hạ Tường Dã ở Thanh Hải cao chúc truyền được ồn ào huyên náo tất cả mọi người nói chuyện say sưa Đem Phương Á Tĩnh xem như nữ anh hùng .

Bất Quái một chút học sinh Thanh Hải cũng biết Hạ Tường Dã là một đại thiếu gia ngang ngược thô bạo ai ngờ đại thiếu được nuông chiều từ bé lại thua bởi trong tay Phương Á Tĩnh?

Nàng hướng về hai vị bạn thân vô tội cười: :” Tuy rằng cái tên kia cố gắng không tồi,nhưng mà người ta cũng không có tỏ vẻ gì tớ cũng sẽ không tưởng ai cũng mê mình.Hơn nữa các cậu cũng không phải không biết hiện tại tớ làm sao có tâm tư nói chuyện yêu đương?”_ Nói tới đây gương mặt của cô chuyển sang ảm đạm.

Nàng đến thu tín xã hỏi qua chi tiết tìm người lại phát hiện đó là một số tiền cô gánh vác không đến đành phải tạm thời từ bỏ; hiện tại cô đọc sách vẫn là dựa vào chính mình lại gom tiền mà có khi chú sẽ cho cô tiền xài vật cô liền tiết kiệm từng giọt từng giọt,từ từ dư tiền.

Bất kể cha sống hay chết cô phải tìm được cha!

Tang Hữu Tín lại đề nghị nói : “Tĩnh cậu có nghĩ tới đăng báo tìm người hay không?Việc này so với thu tín xã mò kim đáy biển rõ ràng có ích hơn chứ!”

Phương Á Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu tiếp tục lâu dài đó cũng là một số tiền lớn

“Tớ nói rồi quán quần áo và trang sức của tớ sắp khai trương không bằng cậu ngày nghỉ tới giúp tớ trông nom sạp kiểm khoản thu nhập thêm thể nào?”

“A Tín cảm ơn ý tốt của cậu lòng tớ nhận. Tuy rằng hiện tại tớ chỉ muốn để dành tiền hết lần này đến lần khác thím của tớ luôn muốn tớ nhà giúp đỡ hoàn toàn không cho tớ có cơ hội đi ra ngoài làm “

Tang Hữu Tín vỗ vỗ bả vai cô an ủi: “Không sao. Cậu có thể thử đến hỏi thím của cậu tớ bất cứ lúc nào cũng chào đón cậu tới”

“Cám ơn.”_ Bạn tốt nhiệt tình tương trợ làm cho Phương Á Tịnh cảm động không thôi.

Tang Hữu Tín chụp bả vai cô một màn này vừa mới bị Hạ Tường Dã thấy.

Hắn sôi gan đi đến đây cả người che ở trước mặt Phương Á Tịnh giống như địa bàn một mình bị xâm lược công sư (võ sư tử)giống như đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Tang Hữu Tín

Người này nhìn Phương Á Tịnh ánh mắt thực không thích hợp.

Hạ bay liệng đã ngay cả chào hỏi cũng không có liền lôi kéo khủy tay Phương Á Tịnh xỏ lá nói: “Đi thôi chúng ta đi. Mặt trời lớn như vậy cô sẽ bị phơi nắng đến bị cảm nắng đấy! Trên xe có máy điều hòa mở ra chúng ta đi hóng mát”

Nói xong đại thiếu gia hắn đến gần trước mặt Cung Sở Sở cùng A Tín đem Phương Á Tịnh rời hiện trường.(giống dẫn tội phạm quá vậy)

“ Này này anh làm cái gì? Tôi nói rồi tôi không muốn ngồi Mercedes.”_ Phương Á Tịnh quang quác quang quác kêu to.

Hắn không thay đổi thô lỗ vốn không đem kháng nghị của Phương Á Tịnh nghe vào trong tai ,Sử dụng lực mạnh đem cả người cô nhét vào trong xe chính hắn đi theo sau ngồi vào.

“Anh thực không lễ độ a!”_ Phương Á Tịnh tức giận oán hận.

“Hắn là ai vậy?”_ Hạ Tường Dã không thừa nhận có hắn hỏi cô còn chụp bả vai cô. “Cô không cần ngay ngực được không? Người ta đang sờ sảng cô ,cô còn không biết.”

“Bệnh thần kinh! A Tín là bạn học cùng lớp của tôi,tôi và cậu ấy giống như anh em cái gì sờ sảng không sờ sảng anh tiếp tục nói bậy một lần cẩn thận tôi bẹp anh à!”_ Phương Á Tịnh trừng lớn hai mắt quắc quắc dữ tợn nói.

Hạ Tường Dã có bữu môi hừ nói: “Không nói thì không nói”

Tại Hạ Tường Dã phân phó xuống người lái xe dần dần chạy nhanh đi.

Phương Á Tịnh buồn bực nhìn ngoài cửa sổ phố cảnh xa lạ hỏi: “Này chúng ta đang đi đâu? Đây không phải đường về nhà!”

“Đi đến nhà của tôi”.

“Đi đến nhà của anh làm gì chứ?”_ Phương Á Tịnh đột nhiên kêu to tiếp theo rúc vào cạnh cửa phòng bị trừng mắt nhìn hắn.

Ánh mắt lên án của cô làm Hạ Tường Dã nhất thời lúng túng. Hắn ấp úng giải thích nói:

“ Cô cô không nên hiểu lầm nha! Tôi đưa cô về nhà cũng không có gì tà niệm đơn giản muốn nói cuối tuần này muốn dẫn cô đi tìm bạn bè của tôi chơi. Nhưng bởi vì máy bay trực thăng của tôi dừng ở nhà cho nên trước hết quay về nhà của tôi”.

“Đi chơi? “_Phương Á Tịnh kinh thanh thét chói tai.

Hạ bay liệng đã chịu không nổi nhăn lông mày rậm: “cô bị bệnh tâm thần sao?”

“Tôi bệnh tâm thần? Người bình thường nghe được kế hoạch điên cuồng của anh còn có thể an tâm bình tĩnh sao? “_Phương Á Tịnh mím môi ấp úng nói :” Thả tôi xuống xe tôi phải về nhà tôi không thể đi theo anh chơi.”

“ Tại sao không được?”

“Anh sẽ hại tôi bị thím của tôi mắng chết!”_ Nghĩ đến Thôi Mỹ Hà diện mạo cay nghiệt Phương Á Tịnh liền cảm thấy một trận vô lực

“Sẽ không đâu yên tâm tôi đã thông báo qua thím của cô.Bà ta muốn tôi chuyển lời cô chơi đùa vui vẻ một chút không cần lo lắng trong nhà.”_ Hạ Tường Dã bộ dạng uể oải ngồi phịch ở giữa ghế da thường thức vẻ mặt thay đổi khôn lường của cô

Hắn càng nhìn cô càng thuận mắt da!

Chẳng lẽ đây giống như lời của Đoàn Uyên Kỳ bọn họ yêu nhau sao?

Phương Á Tịnh vẫn còn phòng vệ mà cách hắn rất xa Hạ Tường Dã khước miệng co giật nói : “Tôi sẽ không vô lễ với cô,cô không cần sợ hãi như vậy được không?Á Luân cũng sẽ đi như vậy cô có thể an tâm một chút chứ?”

Hóa ra Á Luân cũng sẽ đi đến chỗ đó cô an tâm rồi

4. Chương 4

Cuối tuần buổi chiều.

Máy bay trực thăng chậm rãi đáp xuống một hộ biệt thự trên bãi cỏ. Xong xuôi phía sau Á Tịnh được Hạ Tường Dã nâng xuống máy bay trực thăng.

“A đã học trường ta đây nữa ta đây nữa?”

Phương Á Luân vẫn ngồi ở trên phi cơ trực thăng hai tay hướng về Hạ Tường Dã thật to mở ra trên mặt lộ vẻ lấy lòng cười vọng tưởng rằng Hạ Tường Dã cũng sẽ dìu hắn xuống máy bay.

Hiểu đẹp! Chính mình nghĩ biện pháp xuống dưới ả đây bí đao! Kết quả Hạ Tường Dã căn bản không để ý tới hắn mang theo Phương Á Tịnh cùng rời đi.

Hắn đã sớm dự đoán được Phương Á Tịnh tuyệt đối sẽ không đáp ứng cùng hắn một mình đến đây cho nên hắn mới có thể đồng thời hẹn Phương Á Luân; nếu không hắn sẽ mặc kệ tên nhóc thối này! Hiện tại đến biệt thự Phương Á Luân liền chính mình tìm thú vui, tự cầu nhiều phúc đi hắn cũng không đếm xỉa tới hắn.

Phương Á Tịnh nhìn trước mắt tòa biệt thự cao cấp vẻ mặt có thể nói là trở mắt đứng nhìn

Vừa mới đi ngồi máy bay trực thăng Hạ gia thì đã bị khu nhà cấp cao quy mô Hạ gia dọa cho bây giờ này ngôi biệt thự này cũng như vậy là lớn đến không ngờ!

Uh người này quả nhiên rất có tiền bạn bè của hắn cũng là...

Vừa mới sắp đến nơi thì Hạ Tường Dã nói với cô đây là biệt thự nhà bạn tốt của hắn Lôi Dập

Bỗng chốc máy bay lên thẳng Hạ Tường Dã liền vội vã kéo tay cô cực kỳ hứng thú nói:Cái nhà phía sau chính là bãi biển tư nhân tôi dẫn cô đi xem!

Bị hắn nắm tay Phương Á Tịnh tựa hồ cũng không có ý giãy giụa

Cô cảm giác được tay hắn vừa lớn lại vừa ấm áp cho cô trước nay chưa có cảm giác an toàn một loại không biết phải hình dung như thế nào ,kiên định trong lòng cô vững vàng mà chiếm giữ.

Phương Á Tịnh nhìn hắn bởi vì phấn khởi mà đỏ lên bên cạnh khuôn mặt tuần tú không biết làm tại sao mỉm cười.

Hắn dẫn nàng cô xuyên qua một đóa hoa nở đầy đường mòn đi vào phía sau bãi biển tư nhân

Buổi chiều sáng rỡ như trước nóng cháy khắp mặt biển bị ánh mặt trời chiếu phải vàng óng tỏa sáng ,màu sắc chói mắt kia làm cho người ta mắt mở không ra.

“Oa! Nơi này quá tuyệt vời!”_Phương Á Tĩnh hai mắt lấp lánh phát sáng đối phong cảnh tốt đẹp trước mắt cảm thấy không thể tưởng tượng nổi liên tiếp tán thưởng.

Không có cự tuyệt hẳn mời tất nhiên là đối với: phía trước cuối cùng có TV, tạp chí hoặc là bạn học trong lúc đó nghe nói phong cảnh nhân văn cô rất muốn đến nhìn một cái nhưng từ đầu đến cuối không có cơ hội ngày hôm nay cô rốt cục thỏa mãn một tâm nguyện rồi.

“Rất tuyệt đúng không? Bãi biển Lôi Dập gia thật không là lần át cùng nền tản oai không giống bãi biển khác”_. Hạ Tường Dã nắm tay cô ở bãi biển ngồi xuống một khối nham thạch hai người đối mặt biển khơi mặc xanh thăm cho gió biển thổi lướt qua trúng mặt

“Cám ơn”_. Phương Á Tĩnh nhẹ giọng nói cám ơn.

Hạ Tường Dã quay đầu chỉ thấy gió nhẹ thổi xuống mở ra mái tóc dài của cô khuôn mặt là cẩn thận tuyệt mỹ như thế hẳn sẽ quay lại hỏi: “Gì chứ nói cám ơn với tôi?”

“Nếu không phải tôi và anh căn bản không cơ hội tới. Phương Á Tĩnh nhìn rất xa đường chân trời hưởng thụ nhàn nhã khó có được này. Nàng cười liếc bộ dáng đáng yêu hiểm có của lại nói: “Cho nên nói: cám ơn anh!”

Hạ Tường Dã nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của cô sẽ sợ một lúc lâu hẳn đột nhiên tình không tự mình buột miệng nói ra: “Tôi thích cô”

Đúng vậy hẳn thật sự thích cô rất thích!

“Tôi...tôi”_Phương Á Tĩnh tươi cười trong nháy mắt cô cứng ngắc lúng túng mà thu hồi ánh mắt xấu hổ không biết trả lời như thế nào.

“Cô,cô cũng không cần vội vã trả lời tôi đâu!”

Hạ Tường Dã đỏ lên khuôn mặt tuần tú một tay không ngừng gãi đầu cảm thấy được một mối lửa ở trong ngực không ngừng cháy lan cháy sạch hẳn cả người nóng lên quả muốn nhảy vào trong biển tiêu tan khí nóng

“Tôi biết điều này thực sự đột ngột chính là chính là tôi thật sự kiểm soát không được! Tôi cho tới bây giờ cũng không biết thích một người là cái cảm giác gì chỉ biết là tôi cho tới bây giờ đều sẽ không đi chú ý nữ sinh thậm chí tất cả mọi người nói tôi cùng bạn bè Trác Duệ Cửa tôi là một đôi Gay .Nhưng mà sự xuất hiện của người càng thêm chứng minh tôi không phải.Bởi vì cô làm cho tôi tầm mắt không dời đi ,bạn bè của tôi nói đây là yêu đương. Ta cũng hỏi tôi tại sao mình sẽ thích cô? Chẳng lẽ là bởi vì quả đấm của cô cho nên tôi mới yêu thích cô hơn sao?Hẳn không phải là tôi cũng không phải bị ngược đãi điên cuồng”

Luôn luôn không có nghe đến câu trả lời của cô Hạ Tường Dã hết ngẩng đầu cùng cô nhìn nhau. Ánh mắt kia là như thế cứng nhắc rồi lại có tràn đầy yêu say đắm :

“Ôi!Hừm dù sao tôi chính là thích cô quả cái kia đó? Trong ba điều nguyên nhân.”

Hắn đã muốn điên cuồng yêu cô cho dù trời sập xuống hẳn vẫn muốn yêu cô!

“Nhưng mà,,nhưng mà tôi so với anh lớn hơn hai tuổi á!”

Hạ Tường Dã nhún nhún vai rộng không thêm để ý chút nào nói: “Cũng không sao việc này tôi đã sớm biết”_. Hẳn này rậm vừa nhíu chu mỏ nói: “Tôi đã nói rồi dù sao tôi chính là thích cô thôi!

Thấy hẳn luống cuống rồi lại kiên trì bộ dáng Phương Á Tĩnh trong lòng khản trương cũng chậm chậm giảm đi thậm chí cảm thấy được bộ dáng hẳn hết sức đáng yêu thích thú nhin không được lại lộ ra khuôn mặt tươi cười vừa mới biết mất không thấy

“Cô,cô cười cái gì?” Hẳn đỏ lên khuôn mặt tuần tú phun nói.

“Anh thật đáng yêu!”_ Phương Á Tĩnh cười lắc đầu.

“Đáng yêu?”_ Hạ Tường Dã phút chốc nhảy dựng lên kích động kêu lên: “Đó là từ hình dung ghê tởm gì! Không cho phép nói tôi đáng yêu! Bằng không liền liền đánh cô!”

Hắn đột nhiên cảm mồm giật mình bình thường thích dùng nhất lời hung ác uy hiếp người ta thiếu chút nữa lại buột miệng nói ra.

Vù vù may mắn hắn im miệng kịp lúc. Không biết sao hắn không muốn ở trước mặt cô bày ra một mặt thô bạo của chính mình

“Bằng không anh sẽ như thế nào?” Cô cao nói mi chờ đợi đoạn sau.

Hắn cho rằng cô không biết hắn vốn muốn nói cái gì sao? Nhất định động một chút lại là đánh, bẹp.

“Không có như thế nào!”—Vì muốn dời đi chú ý của cô Hạ Tường Dã bắt đầu cởi nút áo khiến cho cô ngạc nhiên tiếng kêu.

“Này này anh làm gì vậy?”—Phương Á Tĩnh vội vàng khắc khuôn mặt nhưng vẫn là thấy hắn lộ ra đôi ngực trần trụi làm cho cô má phẫn nộ đỏ.

“Bơi lội! Muốn cùng đi sao? Ta có thể mang theo cô bơi à!” Hắn trên thân trần trụi du côn du côn ngồi xổm trước mặt cô bức cô nhìn thấy hắn.

“Ai muốn cùng với anh!”—Phương Á! Tĩnh lườm hắn một cái : “Anh nhanh lên đi bơi của anh rồi lặn nữa!”

“Ha ha ha ha tuân mệnh!”

Hạ Tường Dã đem quần áo cởi ra ném ở trên mặt hắn che đi tầm mắt của cô làm cho cô oán trách: “Này này không cần ném loạn quần áo như vậy!”

Cô một phen kéo quần áo xuống vừa vặn thấy hắn lấy tư thế duyên dáng nhảy vào trong nước biển rất nhanh liền bơi tới chỗ rất xa .xem ra kỹ năng cũng không tệ lắm!

Hắn đang rất xa trên mặt biển cùng cô vẫy tay chọc đến cô cười thoải mái cô đột nhiên phát hiện nàng dường như thật lâu không có vui vẻ như vậy.

“Phương Á Tĩnh!”

Hạ Tường Dã ở trong biển dùng sức gào thét tên của cô còn không ngừng hướng về nàng phát tay.

Cô cũng đứng lên hai tay vẫy ở bên miệng nghịch lên gió cố hết sức trả lời: “Làm sao?”

Không biết hắn kêu cái gì.

Tôi không nghe thấy ! Nói lại lần một nữa!”

“Tôi nói, tôi,rất, thích cô”

Bốn chữ này rõ ràng truyền lại tiến vào trong tai cô,cô cười dùng sức gật đầu quay về hô: “Tôi, biết, nói gì rồi,! Ta, biết, được, được, tôi nhất định sẽ kiểm tra rõ

“Tôi chờ cô —— tôi thích cô —— thích cô ——“

“Nhất định thích cô!”

Chủ nhật sáng sớm Phương Á Tĩnh bị ánh mặt trời nóng rực làm cho tỉnh lại.

Rời giường rửa mặt chải đầu cô đi tới trước phòng Phương Á Luân thấy Á Luân còn đang dựa vào giường liền một mình xuống lầu xuyên qua biệt thự kiến trúc giống mê cung hướng phía sau bãi biển tư nhân đi đến.

Sáng sớm thổi tới thoải mái dễ chịu gió biển đem cô chạm vai thổi sinh mở lộ ra khuôn mặt tinh tế tỉ mỉ

Khóe môi cô nhếch lên cười thỉnh thoảng xem chừng chung quanh

Lần đầu tiên tới đến nơi đây ánh mắt nhìn thấy trời xanh biển xanh nhàn nhã nghỉ phép hơi thở làm cho toàn thân cô thả lỏng. Khó trách Sở Sở cũng yêu tới nơi này giải sầu.

“Phương Á Tĩnh! Phương Á Tĩnh!”

Đang lúc nàng nhắm lại ánh mắt hưởng thụ hơi thở biển thì một tiếng ồn ào theo biệt thự đến bãi biển trên đường mòn truyền đến đó thanh âm của Hạ Tường Dã

Nàng mở mắt ra xoay người nhìn hần.

Chỉ thấy khuôn mặt đỏ lên của hần xuất hiện nhiều giọt mồ hôi như đứa trẻ mới lớn khờ khạo. Nàng trợn mắt mồ hôi chảy xuống dưới, nàng phát hiện hần cũng không giống bề ngoài như vậy hung ác, mãnh liệt, không nói lý lẽ. Đối với nàng hần ngược lại rất thân sĩ. (than sĩ= ga lăng hay quân tử)

“Đi! Ta dẫn cô đi một chỗ!”

Hần hăng hái hùng hục lôi kéo cô hướng tới biệt thự. Đi đến phía trước sân. Nơi đó một người đang đứng cùng Hạ Tường Dã không khác biệt lắm, nam sinh cao lớn so với hần khá cường tráng

“Tôi chính thức giới thiệu cho cô biết”_. Hạ Tường Dã chỉ nam sinh cao cường tráng nói: “Hần gọi là Lôi Dập chính là chủ nhân gian nhà này cũng là bạn bè cực thân của tôi.”

“Chào anh, tôi là Phương Á Tĩnh”

Lôi Dập đầu tiên liếc Hạ Tường Dã liếc mắt một cái tiếp theo mới lễ phép mỉm cười nói:

“Chào cô tôi là Lôi Dập. Tên nhóc A dã này hần là làm cho cô không ít phiền toái ha? Còn hi vọng cô không lấy làm phiền lòng mới tốt.”

“Không nên nói vậy! Tổ nào có gây phiền toái gì?”_ Hạ Tường Dã liếc mắt lấy ánh mắt cảnh cáo Lôi Dập tốt nhất im lặng nếu không tự gánh lấy hậu quả.

“Dạ dạ là cậu không gây phiền toái gì nhưng là máy móc sản xuất phiền toái không hơn không kém.”_ Lôi Dập không khách khí trên chốc nói.

Hần đã sớm theo Đoạn Uyên Kỳ kia Bát Quái nam trong miệng nghe qua quan hệ của A Dã và Phương Á Tĩnh chuyện cũng sớm muốn sẽ biết cô gái này có thể thuận phục A Dã hôm nay cuối cùng có duyên phận vừa thấy.

Cô giữa lòng mây có một cổ khí khái anh hùng quả nhiên là cái khí chất đặc thù nữ sinh cũng khó trách từ trước đến nay đối với người khác không có hứng thú A Dã lại thua bởi trong tay cô

Phương Á Tĩnh nghe Lôi Dập nói xong nhin không được bật cười.

“Không thèm nghe cậu nói nữa.”_ Hạ Tường Dã hừ một tiếng bỏ qua cười đối với Phương Á Tĩnh nói: “Tôi cùng Lôi Dập mượn xe tôi dẫn cô đi trên đường lắc lư được không?”

Phương Á Tĩnh theo phương hướng hần chỉ dẫn nhìn lại — Trước phòng chủ ngay ngăn ngừng lại một chiếc mới tinh xe máy hạng nặng đang bị ánh mặt trời chiếu xuống lờ lờ sáng lên.

Đi ra ngoài một cái đều có xe hơi tư gia cao cấp đưa đón đại thiếu gia mới có thể cưỡi xe máy hạng nặng?

“Anh anh xác định anh có thể?” Phương Á Tĩnh vẻ mặt hoài nghi.

“Đương nhiên có thể!”_ Hạ Tường Dã vỗ cam đoan. Hần còn bớt thì giờ trừng mắt liếc Lôi Dập muốn hần cầm miệng không cho phép để lộ hơi thở.

Phương Á Tĩnh chứng thực dường như mắt nhìn Lôi Dập nhận được nhún vai buông tay bắt đầu đáp lại.

“Được vậy anh quần hai vòng cho tôi nhìn xem chứng minh anh thật có thể, nếu không thì tôi để cho anh chỗ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì tôi không thích bị thương

“Quần thì quần”_. Hạ Tường Dã khuôn mặt tuần tú ngưng tụ hướng xe máy đi đến.

Hần bắt đầu khởi động xe. Thực may mắn không mấy lần động cơ xe liên rầm rập vang lên không để cho hần mất mặt.

Hần bước mở chân dài ngồi trên xe thử thúc dục chân ga xe bắt đầu gầm hét!

Phương Á Tĩnh hai tay vòng ngực hồ nghi hỏi: “Anh ta thật sự có thể chứ?”

“Cô nhìn xem sẽ biết.”_ Lôi Dập bình tĩnh trả lời.

Ồi —— quên đi xe đụng hỏng nhiều lắm sửa một chút đúng là anh em cần đùa bốn chơi hần cũng không nên ngăn cản, hần duy nhất có thể làm chính là chúc phúc A Dã bình an vô sự mà thôi.

Rầm rầm rầm ——

Khi đám người bọn họ nói chuyện với nhau đồng thời Hạ Tường Dã đã cười xa ở trong sân nhà rồi quanh quẩn vài vòng thoạt nhìn hết thấy vô sự.

Đang lúc hần gờ lên kiêu ngạo cười nhìn về phía bọn họ bên này thì xe đột nhiên không khống chế được trượt cả người hần theo xe ngã đi ra ngoài dẫn tới Phương Á Tĩnh kêu sợ hãi.

Cô vội vàng chạy đến đi giúp hần đẩy xa hạng nặng áp ở trên người ra, dùng hết sức lực đưa hần diu dặt đứng lên lo lắng hỏi: “Có khỏe không? Có bị làm sao không? Da anh chảy máu”

Nhìn thấy hần trên trán chảy xuống tia máu đỏ thẫm Phương Á Tĩnh cảm giác được không muốn, thậm chí vì hần cảm thấy đau đớn

“Vết thương nhỏ ,vết thương nhỏ không có gì đáng ngại.”_ Hạ Tường Dã lộ ra nụ cười ngu dần trái lại an ủi cô.

Phương Á Tĩnh xem kỹ thương thế trên người hần một chút, thở phào nhẹ nhõm cái trán trầy da khuỷu tay cũng vậy mặt khác cũng khỏe không có thương tích gì lớn. Cô quay đầu lại thấy Lôi Dập chẳng biết lúc nào đã bưng ra rương y dược ngồi ở cạnh cửa dưới bóng cây cái bàn chờ bọn hần.

“Bạn của anh thực hiểu rõ anh ngay cả thuốc cũng chuẩn bị xong”. Phương Á Tĩnh tức giận giễu cợt nói.

“Tôi nói tất cả không có việc gì thôi!”_ Hạ Tường Dã cong miệng lắm bầm nói.

“Còn dám nói. May mắn tôi không có bị anh chở bằng không hiện tại bị thương còn nhiều hơn anh”.

Phương Á Tĩnh dẫn hần đi đến Lôi Dập ngồi bên cạnh cái bàn đẩy hần ngồi vào trong một cái ghế cô mở ra cái rương y dược Lôi Dập đưa tới bắt đầu giúp hần chà thuốc ——

“Anh cần nhịn được sẽ rất đau tôi không phải người dịu dàng”_. Phương Á Tĩnh nói. “Hừ Thích đùa bốn chơi phải không?”

Nàng cầm lấy bông lớn dính thuốc nước giúp hần rửa sạch vết máu cùng với trên vết thương bản đức đành động không lưu tình chút nào đau đến mức hần nhe răng trợn mắt.

“Tê —— gặp quỷ đau chết tôi rồi!”

Lôi Dập cố nén cười nói : “A Dã một đoạn đường ngắn ngủn liền té xe thật đúng là cậu”

Từ vừa mới lên hần liền luôn luôn quan sát nhất cử nhất động Phương Á Tĩnh phát hiện cô là người không tệ, cô bé không giống nữ sinh bình thường chủ động đối với A Dã lấy lòng, cô thật sự quan tâm A Dã.

Cũng tốt A Dã đúng là cần một nữ sinh thực lòng đối đãi làm bạn với hần.

“Được rồi”!

Phương Á Tĩnh ở trên cái trán của Hạ Tường Dã dùng sức dán băng Ok lên (băng cá nhân nha không phải....^^ ‘)sau khi rửa sạch miệng vết thương cuối cùng việc đã làm xong

“A Dã cậu muốn đi thay quần áo bẩn trước hay không? Đợi lát nữa tớ dẫn bọn cậu đi trên phố lác lác.” Lôi Dập đề nghị nói.

“OK tớ xong ngay đây”.

Hạ Tường Dã không nghi ngờ gì liền đi lên lầu hiện trường chỉ còn lại có Lôi Dập cùng Phương Á Tĩnh.

Vốn thông minh Phương Á Tĩnh lập tức đoán được rằng Lôi Dập cố ý chỉ mở hần Hạ Tường Dã hần là có chuyện nói với cô.

“Nên xưng hô với cô thế nào?” Lôi Dập mở miệng hỏi.

“Bạn bè đều gọi tôi là Tịnh.”

“OK Tịnh! Tấm lòng A Dã đối cô,cô hẳn là không khó phát hiện chứ?”

Chần chờ một chút Phương Á Tịnh thẳng thắn thành khẩn nói : “Anh ta quả thực theo tôi đã từng thẳng thắn chỉ là của tôi còn chưa có đáp ứng anh ta, muốn tôi tốt đẹp suy nghĩ điểm ấy ta đáp ứng.”

Nói thực ra nàng căn bản kiên trì không nói chuyện tình cảm không nghĩ tới do gặp gỡ A Dã sau tâm ý của hẳn dường như mơ hồ buông lỏng nhiệt tình của hẳn, thẳng thắn nhiều lần gõ cửa tình cảm mà cô đóng kín

Từ lúc nào đã bị đánh tan chính cô ta cũng không biết. Nhưng cô lại không gạt bỏ ngày đó đến

“A Dã kỳ thực là rất cần yêu nhưng cậu ta lại không dám yêu hoặc là nói căn bản không muốn đi yêu. Gia đình A Dã cũng không có thể nói có chỗ thiếu hụt cha mẹ hẳn trước mặt người khác đều là một bộ dáng điệu ân ái,Nhưng mà riêng bên dưới lại bằng mặt không bằng lòng. Mà A Dã cùng với em gái của cậu ta —— Cô có biết A Dã có em gái không?”

Thấy cô lắc đầu Lôi Dập gật đầu tỏ vẻ hiểu biết rồi nói tiếp: “A Dã có một cái cô em gái nên Tiểu hi anh em bọn họ từ nhỏ đã không ở chung với cha mẹ,cuộc sông hai người quả thực trải qua giống như sống dựa vào nhau . Càng về sau Tiểu Hi thậm chí tự mình xuất ngoại đi học.Gia đình này lại càng bị phá thành mảnh nhỏ. Cho nên A Dã một chút cũng không muốn nói chuyện tình cảm, cha mẹ ở chung là hình thức ở trong lòng hẳn có bóng ma mãi đến khi cô xuất hiện. Cô hẳn là cũng rõ ràng với điều kiện mà A Dã nói ,đối với hẳn không có tối thiểu động tâm nữ sinh,chính là hẳn chưa từng vừa mắt qua mà cô là một người duy nhất .

Ngay cả xã hội thương lưu người người tán thưởng Từ Thị Dệt thiên kim và Từ Mộng cho tới nay từ đầu đến cuối đối với A Dã theo đuổi không bỏ A Dã cũng chưa từng động tâm qua

Phương Á Tịnh lúc này mới chợt hiểu té ra gia đình Hạ Tường Dã lại là hoàn hảo như thế

Hóa ra từ nhỏ cùng người nhà chia lìa không chỉ một mình cô? Gia đình của hẳn ở mặt ngoài xem ra hoàn hảo kì thực bằng không

Giờ phút này trong lòng cô đối với hẳn nổi lên nổi lên sự cảm thông, cảm giác đối với hẳn cũng cảm thấy đau lòng. Chính là cô không hiểu Lôi Dập nói điều này có dụng ý gì?

“Nói nhiều như vậy anh muốn nói rốt cuộc là cái gì?”

“Tôi là muốn nếu có thể thỉnh cô không nên cự tuyệt A Dã.”

“Này”

“Đương nhiên tôi biết điều này rất ép buộc nhưng tôi tin tưởng cô đối với A Dã hẳn không phải là hoàn toàn không có cảm giác a? Thử đi chấp nhận cậu ta, cậu ta sẽ yêu cô yêu đến phát điên. “_Lôi Dập khẽ cười nói.

Phương Á Tịnh bị lời nói này rung động tới thật lâu không nói nên lời.

Lúc này Hạ Tường Dã đã trở lại hẳn vẻ mặt tò mò hỏi: ” Các người đang nói cái gì? Ta cũng muốn nghe, ta cũng muốn nghe!”

Lôi dập một bộ không có việc gì bộ dạng dửng dưng oải đáp: “Không có gì đang bàn bạc đợi lát nữa muốn đi đâu chơi, ăn cái gì. cậu có cái gì đề nghị sao?”

“Không có” _ Hạ Tường Dã cúi đầu hỏi cô: “Tịnh cô thì sao?”

Phương Á Tịnh cười nhẹ lắc đầu :”Tôi đi gọi Á Luân thức dậy cùng đi shopping.

“được tôi đi bảo tài xế chuẩn bị xe.”

Lúc này Lôi Dập đột nhiên nghĩ đến: “A Dã trong lòng đã có đối tượng chuyện này không biết có truyền vào tai Từ Mộng không?”

Trở lại nội thành sau khi tất cả trở lại giống như thường ngày

Thời gian một ngày một ngày qua trong nháy mắt xuân đi hạ đến cuộc sống lại không có biến động gì lớn thời gian chuyển động như cũ chưa từng ngừng kinh doanh.

Nói đến buồn cười từ sau khi cô và Hạ Tường Dã quen biết .Thái độThôi Mỹ Hà với cô có thể nói là thay đổi lớn một trăm tám mươi độ , nói chuyện không hề châm chọc cũng không tiếp tục mọi chuyện đều mệnh lệnh cô đi làm thậm chí cổ vũ cô ra ngoài tán giải sầu nhiều hơn không lo lắng trong nhà

Thím thay đổi có thể nói làm cho cô cả người không được tự nhiên hết sức không quen

Nhưng như vậy cũng tốt còn hơn trước kia, cô bây giờ ở Phương gia cuối cùng quả thật dường như có tôn nghiêm.

Hôm nay lại là một buổi chiều cuối tuần trong hàng xe máy Phương gia nóng đến không thể tưởng tượng nổi; mà ngoài cửa sổ mặt trời thì chiếu biết chừng người tựa như muốn hòa tan hơi thở

Ngày hôm nay Phương Á Tịnh không có ra cửa cứ Mặc cho Hạ Tường Dã liều mạng xúi giục mời cô vẫn lựa chọn ở nhà chiếu cố giúp chú

Bởi vì Phương Cát Tường đi ăn cơm cho nên Phương Á Tịnh ở trong phòng thay thế công việc chưa xong của hắn biến thành cả người vô cùng buồn nhưng cô một chút cũng không để ý.

Dù sao từ sau khi du lịch trở về cô cả người đều đen một vòng

Ngày hôm đó đầu xà Lôi Dập mang theo bọn hắn đến vách tường hồ bơi lặn,thuyền chuối tiêu ,nước xe máy uống cũng không ít ăn thức ăn ngon, còn đi quan ải xem mặt trời lặn (quan ải: chỗ tiếp giáp giữa sông và núi)

Hai ngày kia kỳ nghỉ có thể nói nhiều màu nhiều vẻ làm cho cô và Á Luân đều khiến cho rất vui sướng! Trở lại nội thành chưa đường rút điều lại trở nên bắt đầu cấp bách hiểu ra làm cho người ta càng thêm tưởng nhớ cuộc sống nhàn nhã

Ngay lúc Phương Á Tịnh công việc trên tay sắp đến lúc báo cáo giai đoạn thì Phương Cát Tường từ bên ngoài đi đến.

” Á Tịnh bên ngoài có người tìm á,có phải là A Dã hay không? Hắn mở ra BMW nha.”

“A Dã?”_ Phương Á Tịnh ngẩng đầu về mặt mờ mịt.

Cô đã sớm đã cảnh cáo Hạ Tường Dã hôm nay cô phải chiếu cố giúp chú bảo hắn không cho phép đến phiền cô cho nên nói tuyệt đối không thể nào là A Dã

Vậy sẽ là ai

Cho dù cảm thấy được nghi hoặc cô vẫn là đi ra ngoài phòng muốn nhìn trộm đến tột cùng.

Chỉ thấy bên ngoài cửa hàng ngừng lại một chiếc xe BMW sáng bóng sáng trong màu đen người trên đại khái nhìn thấy thân ảnh của cô giờ phút này mới mở cửa xe xuống xe ——

Là hai cô nàng nữ sinh cô chưa từng gặp qua

Một người tóc ngắn xinh đẹp, vẻ mặt phản nghịch; người kia tóc dài xoa vai vẻ mặt ngạo mạn. Các cô chung điểm là: khi gặp cô trên mặt đều lộ ra thái độ thù địch cùng ghét

Cô gái tóc dài mở miệng lấy giọng điệu khinh bỉ hỏi: ” Cô chính là Phương Á Tịnh?

‘Chính là tôi xin hỏi cô là?’

“Tôi?”_Cô gái tóc dài ngạo mạn cười :”Tôi là vị hôn thê của Hạ Tường Dã_Từ Mộng”

“Cái gì?”

“Vị hôn thê của Hạ Tường Dã”

5. Chương 5

Hạ Tường Dã có vị hôn thê sao?

Tin tức này làm Phương Á Tịnh rất kinh ngạc! Mà ngoại khiếp sợ ra trong lòng cô còn tràn ngập tràn đầy nghi hoặc.

Hắn đã có vị hôn thê tại sao còn đối với cô triển khai theo đuổi nhiệt liệt chứ? Hắn rốt cuộc là ôm chặt loại tâm tính gì để theo đuổi của nàng đây? Còn có nếu như nói hắn đã có vị hôn thê vì cái gì bạn tốt Lôi Dập của hắn còn muốn cô tốt tốt suy nghĩ tấm lòng của Hạ Tường Dã chứ?

Trong lúc này rốt cuộc là ai đang nói láo? Cô phát hiện mình cũng không phân biệt được

Nghĩ đi nghĩ lại Phương Á Tịnh không kiềm được đã xuất thần tuy là như thế cô vẫn là cảm giác được lồng ngực của mình loáng thoáng đau đớn dâng lên, một lòng giống như rơi xuống đáy biển rất sâu, rất sâu

Không biết tại sao giờ khắc này cô thật muốn nhìn thấy Hạ Tường Dã, đột nhiên trong lúc đó may mà ý nghĩ hắn đối với mình tình cảm đến tốt cùng là, chuyện gì xảy ra.

Ngay lúc Phương Á Tịnh sững sờ đồng thời cô gái Từ mộng cũng tiến đến .Hạ Tri Hi chỉ là thần nhiên liếc mắt Từ mộng, liếc mắt một cái tựa hồ đối với lí do của Từ mộng đang có nghi ngờ.

Hạ Tri Hi tỉnh bơ tiếp tục quan sát tình thế biến hóa.

Hạ Tri Hi chính là em gái của Hạ Tường Dã, và cùng tuổi với Từ Mộng cùng nhau học ở Vancouver.

Không lâu các cô nhận được tin tức: nghe nói Hạ Tường Dã đối với một cái cô gái động tâm; nghe tin tức lớn như thế Từ Mộng liền bắt đầu nhao lên muốn trở về. Bởi vì cô luôn luôn ái mộ Hạ Tường Dã cô muốn trở về giữ lấy Hạ Tường Dã mà cô ái mộ!

Vừa vặn Hạ Tri Hi cũng hết sức tò mò ,cô gái khiến anh trai chủ động theo đuổi bộ dạng thế nào vì thế liền đi theo Từ mộng quay về xem.

Từ Mộng cố tình không chú ý nghi ngờ của Hạ Tri Hi ánh mắt thẳng đùa cợt nói: “Tại sao cô không nói chuyện? Bị sợ choáng váng?”

Không được Phương Á Tịnh đáp lại cô quay đầu lại đối mặt Hạ Tri Hi ghét bỏ nói: “Tiểu hi cậu xem cô tá toàn thân vô cùng bồn chồn cả tay cũng rất bồn chồn như vậy, cũng dám cùng quấy rầy anh a đã không rõ quả thực không rõ ràng thân phận của mình mà! Hừ!”

Từ Mộng một phen lời nói khê chê bai cuối cùng làm Phương Á Tịnh phục hồi tinh thần lại.

“Xin hỏi cô đặc biệt đến nhà thăm hỏi có gì phải làm sao?”_ Phương Á Tịnh hi vọng chính mình tỏ ra có lễ,một mặt nhưng thoát nhìn giống như không có cách nào hoàn toàn làm được.

Từ Mộng vén vén tóc của cô một bộ không chút để ý hình dáng nói: “Không có gì chỉ là tôi nghe nói anh A Dã cùng một người nữ sinh dây dưa không rõ cho nên tôi đặc biệt từ Vancouver quay về nhìn xem.

Dây dưa không rõ? Phương á tịnh cảm thấy được bốn chữ này vô cùng chói tai.

“Anh ấy là của tôi”_. Từ Mộng tiếp tục trâng tráo nói.

Nghe được câu này Phương Á Tịnh đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

“Nếu anh ta cũng nhận định lời nói là như vậy, thì chẳng nhẽ ai cũng không thể đem anh ta đi sao?Cô đến tìm tôi công khai quyền sở hữu có phải buồn cười quá hay không ?”

“Buồn cười?Cô nói tôi buồn cười?”_ Từ Mộng sắc mặt chợt trở nên tức giận nhất thời bão táp đưa tay liền muốn đánh người ——

“Từ Mộng”! Hạ Tri Hi mím môi hồng thủy nộn lớn tiếng quát trách móc.

Từ Mộng hoảng sợ vội vàng thu tay về, đôi mắt Phương Á Tịnh vẫn cảm giận nhìn nàng, tựa hồ muốn trừng đến mức khoét được cái hố trên người cô

Hạ Tri Hi đánh giá Phương Á Tịnh một lúc lâu mới hỏi nói : “Cô tại sao biết anh của tôi?”

Hóa ra cô gái nhìn phản nghịch bất tuân chính là em gái của Hạ Tường Dã,Lôi Dập và cô đề cập qua nên cô nhớ rõ. Phương Á Tịnh ở trong lòng thầm nghĩ.

“UH lần đầu tiên..”Sau một lúc do dự cô thành thật nói: “Tôi đánh anh ta”.

Nghe vậy Hạ Tri Hi cả người sửng sốt!

“Đánh anh ấy? Cô lại có thể đánh anh ấy?”

“Đúng.”_ Phương Á Tịnh bất đắc dĩ gật đầu không quên giải thích nói: “Nhưng tôi muốn nhấn mạnh tôi không phải vô duyên vô cớ động thủ đánh người đó là bởi vì anh trai cô đánh em trai tôi trước,tôi chỉ là đến đòi lại mà thôi.”

“Cô đánh anh ấy thế nào”_Hạ Tri Hi nhún vai hai đường lông mày nhỏ nhắn, biểu cảm người khác khó có thể đoán được.

Từ trước đến nay chỉ có anh trai của cô phân chia đánh người, từ khi nào mà đã trở nên vô dụng như vậy?Còn bị nữ sinh đánh tàn bạo thật sự là quá thần kỳ!

Tại đây Phương Á Tịnh chỉ vào mắt trái của mình rồi sau đó hai tay bày ra một cử chỉ mở lại nói: “Được rồi,hơn nữa còn có một cước.”

Cô vừa mới dứt lời chỉ thấy Hạ Tri Hi cùng Từ Mộng hai người ánh mắt đều mở thật lớn giống nhìn thấy quái vật cũng giống nhìn thấy nàng

“ ha ha ha ha ha “_Hạ Tri Hi đột nhiên cười to ra tiếng,cô ôm bụng cười đáp nước mắt đều rơi ra,thấy vậy Phương Á Tịnh cùng Từ mộng đều há hốc mồm.

“Cô lại có thể đánh anh ấy tốt lắm!”_ Hạ Tri Hi miễn cưỡng nín cười chủ động đi tới hướng cô chân thành nói: “Tôi hâm mộ cô,cô quả nhiên đáng được anh trai tôi thích.”

“Tiểu Hi”_ Một bên Từ mộng nghe xong thiếu chút nữa tức điên!

Cô tìm Tiểu Hi tới là làm cô thêm can đảm ,tại sao Tiểu Hi hiện tại cánh tay lại giương ra bên ngoài chứ? Tức chết cô! ——

Từ Mộng cắn môi dưới phần nộ tích lũy đến đỉnh điểm,làm cô muốn hét đến chói tai!

“Tôi gọi là Hạ Tri Hi cô có thể gọi tôi là tiểu hi ,rất hân hạnh được biết cô”_. Cô vươn tay cùng Phương Á Tịnh kết giao, trên khuôn mặt phản nghịch nhỏ nhắn tràn đầy nhiệt tình.

“Tôi cũng vậy”_. Phương Á Tịnh cũng cười.

Hạ Tri Hi nhìn Từ Mộng liếc mắt một cái tiếp theo bám vào bên tai Phương Á Tịnh nói nhỏ : “ kỳ thật cô ta căn bản không phải vị hôn thê anh của tôi,không nên nghe cô nói loạn,cô ấy mộng tưởng lấy được anh của tôi chắc điên rồi. Biết ha?”

Phương Á Tịnh lại một lần bị cử động nho nhỏ của cô làm cho ngạc nhiên đến nhưng vẫn mỉm cười nói: “Uh tôi hiểu.”

Từ Mộng mắt thấy Hạ Tri Hi thiên về Phương Á Tịnh bên kia tức giận đến liên tiếp dậm chân : “Tiểu Hi chúng ta đi vậy! Không nên cùng cô ta nói nhảm nhiều như vậy chúng ta đi tìm anh A Dã”.

Hạ Tri Hi lên xe sau kéo cửa kính xe xuống vui vẻ hướng Phương Á Tịnh phất tay nói” “Tạm biệt!Tôi đi trước chào nhé!

“Ừ chào!”

Trải qua chuyện ngày hôm nay Phương Á Tịnh loáng thoáng cảm giác được bản thân đối với A Dã cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác

Lúc ban đầu Từ Mộng tỏ rõ thân phận làm cô thật sự choáng váng.Ngoại trừ bối rối ra còn tức giận hằn giấu điểm lừa gạt,khi đó tâm tình của cô nặng trĩu,cô chưa bao giờ trải quacảm giác này thật là khó chịu!

Nhưng mà sau khi chân tướng vạch trần trong lòng cô ,tảng đá lớn trên đầu cũng hạ xuống theo,hiện tại cả người cảm giác thoải mái lại khoái trá

Đây là yêu sao?

Nhìn hướng BMW rời đi Phương Á Tịnh cảm môi dưới cũng cảm giác mờ mịt

Vừa mới trải qua Từ Mộng một phen làm lộn xộn Phương Á Tịnh đột nhiên muốn nhanh nói cho Hạ Tường Dã cô bằng lòng thử cùng hắn kết giao xem.

Đây là tâm tính gì chứ ?

Hay là nàng đã sớm đối với Hạ Tường Dã động tâm sao? Chỉ là cô lo lắng mất liên lạc với cha đã lâu cho nên không thể đón nhận hắn. Mà Từ Mộng xuất hiện lại đúng lúc kích thích bản thân làm cô cảm thấy có nguy cơ—— thật sự nếu không được nắm chặt Hạ Tường Dã hắn khi nào sẽ buông tha cô cũng không chắc chắc sao?

Thật phiền!Thật loạn! Đầu sắp nổ rồi!

Phương Á Tịnh ngồi chồm hổm ngoài cửa tiệm dầu rữ xuống cúi đầu cố gắng tự hỏi.

Một lúc lâu cô bỗng chốc đứng lên hai tay nắm lấy quyền, trên mặt tràn đầy kiên định.

Được! Quyết định rồi cô phải tranh thủ cơ hội thím cho ngoài làm;cô muốn đi giúp A Tín bày quầy hàng kiếm tiền cô cần lập tức đăng báo tìm người!

Một khi tìm được cha cô có thể yên lòng mà cùng hắn ở cùng một chỗ đây không phải biện pháp vẹn toàn đôi bên sao?

Tâm tình cởi mở lúc sau cô càng khẩn cấp muốn đi thực hiện!

Nhìn lên trên bầu trời vàng óng ánh cô hài lòng nở nụ cười.

Chủ nhật buổi chiều náo nhiệt hàng trên vỉa hè phố rất nhiều, người trẻ tuổi đi đi dạo dạo qua từng hàng lại từng hàng,có hàng hóa nào mới liền dừng chân lựa chọn mặc thử, không có hứng thú nhìn xem liền đi qua.

Quầy hàng A Tín ở ngay tại phố này giữa mảnh đất nho nhỏ ,trên quầy hàng bày nhiều phục sức thanh niên,mỗi vật đều rất thú vị,có hình hấp dẫn không ít thanh niên,nam sinh đến đây mua.

Phương á tịnh thực có sức sống rao hàng nói : “Đến xem a,ông chủ tỉ mỉ chọn lựa quần áo ,quần dài,thích có thể nhìn xem a! Muốn thử mặc cũng hoan nghênh a!”

“Ông chủ ta muốn này một món đồ”_ Một vẻ mặt lớn quá tuổi thanh xuân, nam sinh trung học then thùng mà đem một món đồ T-shirt đưa cho cô, lấy ra ví hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Cái này bốn trăm chín mươi đồng”_ Phương Á Tịnh động tác nhanh nhẹn cầm quần áo đã mua cất vào trong túi,, cười giao cho người khách sau đó lấy tiền, thối tiền.

Ước chừng mười phút đồng hồ nhóm người khách cuối cùng đều đi, xấp xỉ Phương Á Tịnh mới có thể ngồi xuống nghỉ chân một chút. Lúc này A Tín vừa mới đến đây trên tay hắn cầm theo một túi đồ ăn thức uống

Cả nhà A Tín buôn bán từ nhỏ mưa dầm thấm đất hắn bản thân cũng có trí óc buôn bán

Như hiện tại hắn trung học cũng còn chưa có tốt nghiệp,trong nhà cho hắn gây dựng sự nghiệp ngân sách,mở không ít quầy hàng nhỏ, có quán phục sức,quán,đồ uống , quán,hot dog, quán gà bơ mặn vv.. hơn nữa buôn bán cũng không tệ.

“Hôm nay buôn bán thế nào?”_ A Tín đem đồ ăn bày ở một bên ,y theo lệ thường hỏi.

“Cũng không tệ lắm! Xem ra cậu lại lấy thêm một nhóm hàng. Phương Á Tịnh chia chia,cô nghiêng vác lên người bao trang điểm bên trong bọc, hôm nay thu nhập cùng tiền tiêu vặt lễ tế chuẩn bị

“Trước kia tớ mời sinh viên giả mạo đến làm cho tớ may mà cậu chịu tới giúp tớ trông nom sạp như vậy tớ cũng khá yên tâm. Bằng không tiệm của tớ sớm hay muộn cũng bị phá sản.”_ A Tín tức giận nói.

Hắn mở rất nhiều quầy hàng có thể nói là dành hết thời gian, ngoại trừ quầy gà bơ mặn hắn đều mời sinh viên giúp hắn kinh doanh.

“Đừng nói như vậy chúng ta bắt quá là theo như nhu cầu thôi!” _ Phương Á Tịnh tiếp nhận đồ uống trên tay A Tín lấy ống hút khuấy chất dẻo trong ly đá hai mắt nhìn chăm chăm đám đông qua lại.

A Tín ngồi xuống ghế dựa bên người cô hỏi: “Tịnh cậu bắt đầu đăng báo tìm người chưa?”

“Có thể vốn là rất mắc a, tớ có lẽ hai ngày đăng một lần đấy!” _ Phương Á Tịnh nói thực bất đắc dĩ.

“Nhưng mà ngộ nhờ cậu không đăng báo mấy ngày nay đúng lúc ba của cậu có xem báo chí thì sao?” _ A Tín trừng lớn mắt cho rằng rất có khả năng

Phương Á Tịnh trừng mắt suy nghĩ hai má mớ hồ đang run rẩy sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Nếu không phải A Tín nhắc tới cô cũng không nghĩ tới điểm này.

“Vây rất khó nói.”

“Không nên nói vậy tớ tin tưởng chỉ cần có duyên tớ tin cha tớ nhất định sẽ gặp lại.” _ Phương Á Tịnh kiên định nói trên mặt lộ ra nụ cười vui tươi

Nhìn thấy nét mặt tươi cười của cô, A Tín cũng cười theo.

Nói hắn đối với Phương Á Tịnh không có tình cảm đó là gạt người.

Chính là hắn biết Tịnh không dễ dàng nói thương yêu cho nên đành phải đem tình yêu dấu ở trong lòng; Nhưng mà Hạ Tường Dã Trình Giao Kim này lại đột nhiên tranh xuất hiện

Hắn phát hiện Phương Á Tịnh đối với Hạ Tường Dã tựa hồ cũng có cảm giác tốt, để không quấy rầy cô hắn cũng chỉ có thể thử quên lãng đi tâm ý đối với Tịnh

Làm chưa chắc có thể dài lâu nhưng hắn tin tưởng hắn cùng Tịnh nhất định có thể làm bạn bè mãi mãi!

6. Chương 6

Hạ Tường Dã và Phương Á Tịnh bắt đầu gặp gỡ sau khi hai người bọn họ đều rõ ràng thay đổi trở nên vui vẻ hơn

Vốn hắn không chịu để Phương Á Tịnh tiếp tục làm thuê chỗ nơi A Tín nhưng bởi không lay chuyển được kiên trì của cô, hắn không thể làm gì khác hơn là tâm không cam lòng tình không muốn đáp ứng cô— nhưng hắn lại đòi thêm điều kiện đó chính là: hắn phải cùng cô làm thuê mượn việc này dính chặt cô để tránh cô cùng A Tín có quá nhiều tiếp xúc

Hắn giữ lấy mong muốn hết sức mạnh mẽ mà Phương Á Tịnh ngoại trừ bất đắc dĩ ra cũng không có quá kháng cự

Cùng hắn gặp gỡ tới nay cô mới phát hiện có người ở bên cạnh có thể cùng nhau chia sẻ vui sướng bi thương, đau khổ và phiền não với mình là một việc hạnh phúc

Hắn đã nói: “Để tôi giúp đỡ cô không nên chuyện gì cũng một mình đối mặt. Chỉ cần có tôi ở đây cô sẽ không cô đơn”

Có Hạ Tường Dã tận tâm chăm sóc Phương Á Tịnh trở nên nhiều hấp dẫn rồi.

Vốn kỳ học cuối đã ở phía sau, Mái tóc dài vốn dĩ buộc cao đã vừa được thả xòa vén lại phía sau gáy, khuôn mặt tràn ngập ánh khí hiện tại vô tình tản mát ra nét nữ tính mềm mại đáng yêu.

; Trong mắt của cô lưu chuyển lên ánh sáng hạnh phúc khiến người khác lóa mắt, càng thêm làm cho Hạ Tường Dã không dời đi tầm mắt

Mà Hạ Tường Dã thay đổi cũng không ít hắn không hề nóng nảy, dễ giận suốt ngày lộ vẻ ngây ngốc hạnh phúc tươi cười mặc cho bạn bè Đoàn Uyên Kỳ trêu chọc thế nào đều không thể nói là; đối với Phương Á Tịnh càng chăm sóc quá cẩn thận.

Ở mùa hè nóng cháy này, buổi chiều trong bể bơi Hạ gia Hạ Tường Dã mặc một kiện quần bơi màu đen, mang kính con ếch ở trong hồ du dương qua lại; mà bên hồ bơi Phương Á Tĩnh mặc T shirt ngắn, quần soóc ngồi ở bên cạnh ao nước khoe mắt mỉm cười nhìn thân thể cường tráng của hân

Ngày hôm nay hân không cho phép cô làm công ép buộc cô phải nghỉ ngơi không thể không được; Phương Á Tĩnh nói bất quá hân không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi. cùng A Tín

Hạ Tường Dã bơi vài vòng sau đó với tốc độ nhanh như chớp nhẹ nhàng đi tới bên người cô muốn thừa dịp lúc cô ngửa đầu nhìn bầu trời trống không, len lén đem cô lôi xuống nước! Ai bảo cô liều chết cũng không chịu cùng hân xuống nước, lý do của cô là: cô không muốn mặc đồ bơi, cô cũng sẽ không bơi.

Ài cho nên hân không thể làm gì khác hơn là sử xuất chiêu cũ! Hắc hắc hắc

Hạ Tường Dã lộ ra nụ cười quỷ quyết tiếp tục hăm dọa động tác của nàng——

Phương Á Tĩnh bỗng nhiên cảm giác được cẳng chân bị người khác nắm chặt nhắm hướng trong ao kéo cô, cô bị hoảng sợ ngăn Hạ Tường Dã cầm cẳng chân của cô, bàn tay to vội vã ngồi dậy.

Phương Á Tĩnh oa oa kêu lên: “Này anh làm gì vậy? Tôi nói rồi tôi không muốn bơi”

Thế nhưng kháng nghị của cô vô hiệu Hạ Tường Dã một mình dùng sức cô phát ra tiếng thét chói tai cả người tùm một tiếng rơi vào trong bể bơi

Thấy cô cả người chìm trong nước đang giãy dụa không ngớt Hạ Tường Dã cười ha ha vội vã nhô ra cứu giúp bộ dáng giao trái tim yêu đồng thời mặt nổi lên mặt nước

Phương Á Tĩnh thiếu chút nữa không mở ra được con mắt miệng mũi đều uống rất nhiều ngụm nước rất là khó chịu.

Ha ha ha

Tuy rằng Hạ Tường Dã có ra tay cứu giúp làm cho cô không bị chìm ngập nhưng vừa nhìn thấy cô uống nước bộ dạng nhếch nhác hân nhin không được cất tiếng cười to cười đến làm càn rõ ra một hàm răng trắng; hóa ra cặp mắt to xinh đẹp kia cũng cười thành mắt

“Khụ! khụ! khụ!”

Phương Á Tĩnh thật vất vả đứng vững, đầu tiên cô lấy đi lau đi bọt nước trên mặt, tiếp theo dùng ánh mắt hung ác độc, tức giận trừng hân —— sau đó không nói hai lời hướng hai bên má hân vung ra một quyền

“Oa, oa” _ Tóe miệng hân đau kêu thành tiếng

Khuôn mặt tuần tú của Hạ Tường Dã bị đánh trật hân sững sốt sau đó mới quay đầu lại bụm gò má trái, gương mặt ứ ứ nhìn về mặt đắc ý của cô

“Hừ anh còn tiếp tục cười nữa không?” _ Đổ lại cô cười nhạt

“Gì chứ động một chút liền đánh người?” _ Hân mang theo khóc nức nở mếu máo nói

Phương Á Tĩnh cầm sợi tóc ướt đầm đầy ra phía sau, một đôi mắt liếc xéo hân hừ nói: “Ai bảo anh biết rõ sơn hữu hổ thiên hướng hổ sơn đi? Từ lần đầu tiên gặp mặt anh chẳng phải sẽ biết tôi chính là cạp mẹ rồi sao? Nếu như nghĩ tôi hung hân vậy còn muốn theo tôi cùng một chỗ?”

Hạ Tường Dã một phen ôm chặt eo của cô nói: “Tôi chính là muốn với cô cùng một chỗ càng muốn! Tôi chính là yêu sự hung hân của cô, yêu sự dã man của cô thì sao?”

“Ài hừm!” _ Đúng là nói rất êm tai! Bất quá muốn lâu dài nhẫn nại theo tôi cùng một chỗ, bất cứ lúc nào bị đánh bị đuổi anh không bằng dứt khoát đi theo cái Từ...” Phương Á Tĩnh nói đến đây đột nhiên dừng lại

Cô còn chưa có cùng hân đề cập qua từ mộng và Hạ Tri Hi tìm từng tìm đến chuyện của cô mà, tại sao không cẩn thận liền thốt ra rồi? Thực sự là miệng rộng!

“Cái gì?”

“Cái gì ‘Cái gì’?” _ Phương Á Tĩnh cố ý giả ngu hỏi ngược lại.

“Hồi nãy ! Cô vừa mới nói ‘Từ’ gì đừng cho là tôi không có nghe nha”

Phương Á Tĩnh khổ não mà nhìn hấn thấy hấn vẻ mặt kiên quyết một mực kiên quyết phải biết được đáp án thế không bỏ qua đáng đáp, cô đưa hấn đẩy cách mình một chút thở dài thẳng thắn nói : “Tôi vẫn chưa nói cho anh biết vị hôn thê của anh đến tìm tôi”.

“Ta không có vị hôn thê?”_ Hấn vẻ mặt oan uổng.

“Người ta nói như vậy!”_ Trong lời nói của cô,cô phát hiện mình đang ghen

“Là ai? Người nào không biết xấu hổ ,tên nào bịa đặt bậy vậy?”_ Hạ Tường Dã nghe xong cái trán gân xanh phát lồi trong nháy mắt cơn tức điên cuồng phát ra!

“Cái này muốn hỏi tôi à!”_ Phương Á Tĩnh hai tay ôm ngực tựa như việc không liên quan đến mình

Ta dám thề tôi tuyệt đối không có vị hôn thê!”_Hạ Tường đã vẻ mặt nghiêm nghị gờ cao tay phải lên nhìn trời thề: “Nếu như tôi nói dối lão trời phạt tôi giá cả đời không được đến với Phương Á Tĩnh”_. Hấn khổ: “ ha ha nói như vậy cô cũng nên tin tưởng tôi chứ?”

Nếu không được đến với cô việc này đối với hấn mà nói là một chuyện thật đau khổ!

Có trời mới biết từ lúc gặp gỡ tới nay hấn thật muốn được đến với cô—toàn vẹn cô chỉ là đang....cô không có cho phép tình huống, đó hấn nào dám vượt quá Lôi Trì một bước?(Lôi Trì tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc)

Phương Á Tĩnh nghe hấn vừa nói như thế nhin không được ôm cái bụng cười như điên: “ha ha ha vẻ mặt thật ngu xuẩn ha ha ha”

Thấy cô làm càn cười to như vậy,lúc nói còn đem hấn chê cười ,nghe vậy Hạ Tường Dã giận đến nghiến răng ngứa cũng không dám nói thêm cái gì.Cùng cô ở cùng một chỗ hấn thành ngoan,thuần phục như con cừu nhỏ nào dám tức giận với cô!

Chờ cô cười đủ rồi cô đưa tay khê vuốt gương mặt bên trái sưng đỏ của hấn yêu thương nói: “Tôi tại sao lại dùng sức đánh như vậy!” (đánh người ta cho đã còn hỏi à?)

“Tôi cũng muốn hỏi cô tại sao lại cam lòng!”_ Hấn híp lại mắt hưởng thụ bị tay cô đụng vào cảm giác tê dại. Hấn rất thích bị cô đụng vào.

“Được rồi tại tôi muốn đùa anh. Lần trước em gái anh Tiểu Hi cùng một vị nữ sinh nhỏ gọi là Từ Mộng cùng nhau đến đại lý xe tìm tôi.Từ Mộng mở đầu đã nói cô ta là vị hôn thê của anh”.

“Cái gì? Là tiểu quỷ đó?”_Hạ Tường Dã thiếu chút nữa bị chọc tức đến gờ chân!

Hấn gọi Từ Mộng là Tiểu Quỷ? Người ta xinh đẹp như hoa đâu phải là Tiểu Quỷ giống như lời hấn chur! Phương Á Tĩnh trong lòng cảm thụ không đúng nghĩ đến.

Hạ Tường Dã liên tục nổi giận mắng: “Tiểu hi cũng tìm cô?Nó tìm cô làm gì chứ?Giúp từ mộng bắt nạt? Cái người gọi là Từ Mộng kia có chứng ảo tưởng hay không tôi cùng cô ta đính hôn khi nào? Quả thực bị bệnh tâm thần!”

Từ Mộng và Tiểu Hi cùng nhau lớn lên hấn biết cô nhưng không quen. Cô nhiên chạy tới chỗ Tĩnh nói bậy! Tốt nhất đừng có bị hấn gạt phải bằng không hấn nhất định rống đến khi bà nội cô khóc,kêu ông nội

Hạ Tường Dã quả thực sắp tức chết rồi!

“Được rồi! về sau Tiểu Hi có nói với tôi tất cả đều là Từ Mộng bịa đặt nói dối”.

“Vậy cô vẫn đem ra nói lung tung một trận với tôi?”

“Ài hừm chỉ là thích đùa mà thôi!”

“Đúng là thích đùa sao hay là ghen?”_Con người đen của hấn lấp lánh mang theo cười nhìn cô làm cô rất không có ý tứ má phẩn lạng yên bị nhuộm đỏ cô vội vã mang khuôn mặt chôn ở trên vai hấn

“Bệnh tâm thần! Tôi tại sao tôi phải ghen? Ta cũng không phải rất thích anh ghen gì chứ?” Phương Á Tịnh nói xong nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Hừ! Chết sĩ diện không chịu thừa nhận!” _ Hạ Tường Dã phun nói. Hắn hé ra khuôn mặt tuần tú nở rộ ngóc hề hề cười cảm thấy hạnh phúc tràn trề, ngực trương lên tràn đầy!

Phương Á Tịnh tựa tại bộ ngực hắn hai tay áp vào trong ngực hắn, cảm nhận tim đập của hắn mạnh mẽ, mặc cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy mình không hề mở miệng nói lằng lằng hưởng thụ giờ phút ngọt ngào này

Càng cùng hắn cùng một chỗ cô đã cảm thấy mình càng thích hắn.

Hạ Tường Dã rõ ràng rất tính trẻ con, đại nam sinh hết lần này tới lần khác chăm sóc cô, thời điểm biểu hiện được thành thực lại sẵn sốc giống như người lớn hơn hai tuổi là hắn mới đúng

Tại ánh mặt trời chiếu rọi cùng bề bơi dao động dưới nước lay động, lúc Phương Á Tịnh sắp ngủ Hạ Tường Dã nói:

“Em thực sự không muốn anh giúp em sao?” (giờ chịu làm 1 cặp rồi thành thử cách xưng hô cũng thay đổi)

Phương Á Tịnh mơ mơ màng màng đáp: “Giúp cái gì?”

“Tìm cha cho em” _ Lúc gặp gỡ cô từng nói qua chuyện tìm kiếm cha với hắn, bởi vì yêu thương cô hắn nhiều lần đề nghị muốn giúp đỡ, Tiếc rằng cô lại không cảm kích sợ bị một chút chuyện tốt người lắm mồm nói cô quen với hắn chẳng qua là muốn lợi dụng hắn mà thôi.

Phương Á Tịnh tuyệt không không cho bất luận kẻ nào làm bẩn tình cảm của cô!

“Chuyện này em sở dĩ tự mình làm được có lẽ cần tìm một ít thời gian nhưng không sao. Dù sao cũng chờ nhiều năm như vậy ,em tin tưởng chỉ cần có duyên em và cha nhất định sẽ gặp lại”.

“Ngu ngốc!Em thật là người ngu ngốc! Rõ ràng chuyện này giao cho anh khả năng hoàn thành rất nhanh,nhưng em hết lần này tới lần khác muốn dựa vào chính mình”

Phương Á Tịnh cắn môi dưới ấp úng không nói.

Hạ Tường Dã vỗ vỗ sống lưng mảnh mai của cô bắt đầu dĩ than thở: “Để anh giúp em có được hay không?”

“Không”

Tại thời điểm cô muốn mãnh liệt lắc đầu Hạ Tường Dã vươn tay nâng chặt đầu của cô cùng với đôi mắt của cô,chóp mũi chạm chóp mũi nói nhỏ: “Anh giúp em là phải trả giá đừng cho là anh giúp đỡ không.Em yên tâm nếu có người dám nói lung tung anh nhất định xé rách hắn”

Phương Á Tịnh lộ ra mỉm cười hỏi: “Giả trá gì?”

“Theo anh đi ra nước ngoài.

“Ra nước ngoài?”

Học kỳ cuối sắp hết phải tốt nghiệp anh cùng bọn Lôi Dập không thể nào ở chỗ này tiếp tục học lên, anh không hy vọng chúng ta ngăn cách hai nơi anh nghĩ muốn em theo anh cùng đi”.

“Làm sao có thể? Em lại không giống các anh gia cảnh giàu có,lấy đâu ra nhiều tiền như vậy xuất ngoại du học?” _ Phương Á Tịnh khẽ nhún mày tâm trực giác lắc đầu cự tuyệt.

“Chuyện tiền em không cần lo lắng. Đáp ứng anh đi với anh có được không?Anh không có cách nào dễ dàng tha thứ em chờ đợi cách nơi anh xa như vậy anh sẽ nhớ em nhớ đến chết ! Chỉ là tưởng tượng anh đã chịu không nổi rồi!” _ Vừa nghĩ đến có lẽ thuyết phục cô không được Hạ Tường Dã hai tay ôm cô kéo càng chặt hơn giống như sắp chia tay

Phương Á Tịnh trầm mặc một chút cẩn thận suy nghĩ qua cuối cùng trả lời: “Em phải suy nghĩ thật tốt cho em một chút thời gian được không?”

“Được rồi!” _ Hạ Tường Dã miễn cưỡng đồng ý “Như vậy nói cách khác chúng ta đạt đến thỏa thuận sao?Anh giúp em tìm người,em theo anh xuất ngoại à?”

“Ủm”_. Tựa ở trong ngực hấn Phương Á Tịnh một lòng được yên ổn cùng hấn quen biết lòng của cô không bao giờ lại trôi nổi xung quanh nữa

Có hấn cô liền cảm thấy rất an tâm

tay vươn ngón trỏ tại ngực trái của hấn vẽ lên trái tim vẽ vẽ cô nở nụ cười ngọt ngào

Mỗi đồng loạt trái tim đều thay mặt tâm ý của hấn ,hấn nhất định bồi rồi!

Hạ Tường Dã ra tay quả nhiên không giống bình thường.

Mới đáp ứng để cho hấn giúp đỡ một vài ngày thì có tin tức tốt truyền đến —— Phương Long Tường người đang ở phía nam nào đó ở một nông thôn trấn nhỏ.

Tin tức vừa đến Phương Á Tịnh khẩn cấp mà cầm địa chỉ lên tàu xe lửa xuống phía nam. Đáng lẽ Hạ Tường Dã muốn cùng nhau đi vào nhưng bị Phương Á Tịnh kiên quyết từ chối

Nếu như nhìn thấy cha của cô tâm tình nhất định sẽ không khống chế được; hơn nữa ba cô và cha xa nhau gần mười một năm lần đầu gặp mặt cô thậm nghĩ muốn cùng cha ở một chỗ, không muốn bị ai quấy nhiễu cho dù là hấn cũng như vậy.

7. Chương 7

Tám năm sau ——

Hạ Thiên tập đoàn ẩm thực tổng bộ nằm ở một tòa thương nghiệp cao ốc lớn lầu vừa tới mười một lầu. Trong tập đoàn các loại sản phẩm khâu chỉ nhánh đặt ở tầng trệt tới phân chia phân định đều phải tương đương, rõ ràng

Xa xa một chiếc xe taxi chạy đến chậm rãi dừng ở trước cửa chính cao ốc.

Từ trên xe bước xuống một cô gái, cô gái xuống xe sau khi khẽ đóng sầm cửa xe rồi sau đó đứng ở trên đường giành cho người đi bộ, ngẩng đầu nhìn vào mặt lầu của tòa cao ốc mới tinh trước mặt

Sáng sớm ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi sáng trong mặt lầu làm cho người ta cảm thấy thật quá chói mắt cô gái nhìn không được giờ tay lên che ở trên trán hơi chút ngăn trở ánh sáng chói mắt

Cô gái này chính là Phương Á Tịnh.

Thông qua truyền thông đưa tin cô biết —— Hạ Tường Dã đã trở lại và lại đang tuyển nữ thư ký vì có thể gặp hấn một lần cô tới gửi ra lý lịch, Hóa ra đảm nhiệm chức vụ công ty mời người tiến đến phỏng vấn.

Đã lâu không có khản trương quá như vậy ? Vù vù cô cũng đã quên đâu!

Phương Á Tịnh buông tay che nắng lộ ra nụ cười khổ.

Cùng hấn từ biệt tám năm cô từ hai mươi tuổi đa dạng thì đến bây giờ đã thánh cô gái hai mươi tám tuổi trưởng thành; mấy năm nay cô vẫn chưa từng quên hấn có lẽ là bởi vì đối với hấn một phần ấy nấy cô ngược lại chặt chẽ nhớ kỹ hấn chưa từng quên đi.

Cũng không phải là không có người theo đuổi cô mà là cô chưa từng động tâm qua có lẽ trong lòng hấn vẫn cảm giác được lúc ban đầu mới là đẹp nhất a!

Cô dưới đáy lòng thề nếu hấn nguyện ý tha thứ năm đó cô sai hẹn như vậy cô nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp đối với hấn làm tốt để bồi thường.

Chính là không biết hấn có thay đổi không? Bên cạnh có người chưa?

Nếu hấn sớm không phải độc thân như vậy đã ngoài theo như lời toàn bộ đều là nói suông

Nghĩ đến đây Phương Á Tịnh chau mày lên tinh tế tỉ mỉ miêu tả Nga Mi đưa tay ấn ngực bên trái cảm giác chỗ ấy mơ hồ truyền đến một trận co rút đau đớn rất là khó chịu!

Nếu thật là như vậy cô cũng không thể có câu oán hận nào dù sao lúc trước là cô sai hẹn mới có thể tạo thành hậu quả như vậy. Tất cả đều là cô tự chuốc lấy

Trời ạ! Nàng rốt cuộc đang nghĩ loạn cái gì? Cũng còn không biết hiện tại hân tình hình gần đây là như thế nào liền lần nữa suy đoán đem mình khiến cho hồi hộp như vậy đích thực là thần kinh!

Phương Á Tĩnh cố gắng thả lỏng chính mình khoe miệng hết sức kéo ra muốn lộ ra tươi cười lại cảm thấy được phần cơ miệng căng thật chặt ngay cả muốn kéo ra độ cong mỉm cười cũng có vẻ khó khăn như thế

Ai vẫn là nhanh đi vào trong báo danh nghe lệnh triệu tập người thực nhảy nhót ,không cố gắng một chút cô chắc là không thể bị loại ở vòng ứng tuyển đến lúc đó cần gặp hân một lần lại càng khó càng thêm khó.

Như thế hạ quyết tâm Phương Á Tĩnh đạp mở tự tin bước đến hướng ao ốc thuộc quyền tập đoàn ẩm thực đi đến.

Nằm ở cao ốc mười một tầng lầu giám đốc bên trong sáng sủa sạch sẽ nghiêm chỉnh mặt thủy tinh mờ trong suốt có thể quan sát bên dưới ngựa xe như nước.

Hạ Tường Dã đứng ở bên cửa sổ nhìn ngoài cửa sổ cảnh vật xuất thần.

Trở về mau hai tháng hân cũng không thay đổi lắm quen thuộc chỗ ngồi này đã lâu không thấy thành thị. Vừa trở về khi hân nghỉ ngơi suốt một tháng sau khi điều về liền cấp bách đầu nhập công tác.

Mới đầu hân chính là muốn hiểu rõ nội bộ bên trong công ty các hạng nghiệp vụ đến bây giờ chính thức lên đường khuôn khổ cũng chuẩn bị phỏng vấn một vị thư ký đến hỗ trợ.

Lúc mới vừa bước lên tòa thành thị này tâm tình của hân phập phồng rất lớn nơi này đã hân đã tràn ngập yêu cùng oán tột cùng như thế,mỗi khi hai loại cảm tình va chạm lẫn nhau làm cho hân tâm sức lao lực quá độ rồi lại hoang mang lo sợ.

Nói hân hận cô sao? Hình như thành phần oán cũng không chiếm đa số.

Lúc trước cô bởi vì hiếu thuận lựa chọn ở lại chiếu cố cha của cô về điểm này hân cũng không trách cô; nhưng hân vẫn không thể không oán nàng lúc trước bỏ qua quyết định của chính mình! Cái loại này đau khắc cốt ghi tâm hân từ đầu đến cuối chặt chẽ nhớ rõ không có quên đi.

Lúc này đây trở về đối với Phương Á Tĩnh hân có nên gặp lại hay không? Kỳ thật hân đã không muốn ôm bất cứ hy vọng nào rồi,hân xác thực tin chính mình đối với cô vẫn như cũ tình cũ khó quên chỉ là chia tay rồi tám năm tám năm sự tình có thể thay đổi khác,thật sự nhiều lắm, nhiều lắm

Nếu có thể hân chỉ cần biết rằng cô hiện tại có tốt hay không,thân thể cha của cô tốt hơn nhiều hay không,còn nữa mấy ngày nay tới giờ cô có từng nhớ hân hay không?

Nghĩ đến đây Hạ Tường Dã gơ bàn tay lên dùng sức lau qua hân vẽ mặt căng thẳng,tinh thần dao động một chút.Đành vậy lại tựa hồ như không có tác dụng gì.

Quên đi hiện tại hân cần toàn tâm đầu tư làm việc mới phải tư tình nhi nữ trước tiên vẫn là để một bên đi!

Lúc này cửa phòng làm việc truyền đến tiếng đánh ——

Cốc cốc cốc

Hạ Tường Dã tinh thần rung lên đầu cũng không ngẩng liền phản phó nói: “Vào đi”.

Mở cửa tiến vào chàng trai trung niên chính là Bộ nhân viên quản lý,sau khi hân tiến vào văn phòng lập tức xin chỉ thị: “Giám đốc hôm nay sẽ phỏng vấn ngài tuyển chọn thư ký xin hỏi ngài muốn cùng nhau tham dự công tác phỏng vấn chứ?”

Ngô quản lý trong tay cầm một chồng tài liệu thật dày đó là tư liệu người được chấp nhận cơ bản

“Không cần. Tôi tin tưởng anh” __. Hạ Tường Dã quay đầu lấy ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ngô quản lý.

Ngô quản lí thận trọng gật đầu nói: “Tôi đã biết. Như vậy giám đốc có cần xem trước tư liệu người được chấp nhận chứ? Người được chấp nhận quá mức nhiệt tình trước hết tôi đã đem người tư cách không hợp loại bỏ tiếp tục cẩn thận sàng lọc chọn qua cuối cùng cuộc đua còn lại ba mươi người này “

Suy tư một lát Hạ Tường Dã trở lại trên ghế da ngồi xong vuốt cằm nói : “Cũng được.Anh lại đây cùng nhau xem đi!”

Ngô quản lí vội vàng đem chồng tài liệu tuyển chọn người có tư chất đặt ở trên bàn làm việc của mình,Dưới sự chỉ thị của Hạ Tường Dã ngồi ở trước bàn làm việc tiếp khách dùng ghế dựa cùng Hạ Tường Dã cùng nhau đọc tài liệu chấp nhận người có tư chất.

Hạ Tường Dã nghiêm túc nhìn vào mỗi một tờ lý lịch bề ngoài bộ dáng trầm tư làm người khác mê muội lúc trước là một nam sinh lớn lỗ măng,cấu kính đã biến mất thay thế là chàng trai trưởng thành hấp dẫn

Mới vừa xem hết một tờ lý lịch trong tay này Hạ Tường Dã cầm lấy một tờ tiếp theo không nhìn ảnh chụp trước mà xem tài liệu cá nhân; vừa nhìn cái này một đôi mắt xanh của hắn mở to ngay cả miệng cũng mở cả người hắn phút chốc đứng lên vẽ mặt kính hãi làm Ngô quản lí hoảng sợ!

Hắn không nhìn lầm chứ?Tờ lý lịch này bề mặt viết: Phương Á Tĩnh?

Không thể nào?

“Giám đốc? Ngài có khỏe không?”

Hạ Tường Dã chậm rãi buông xuống tờ lý lịch thất thần nói: “Không có việc gì không có việc gì.”

Hắn ngồi trở lại trên ghế cả lưng tựa vào lưng ghế dựa cảm thấy toàn thân vô lực nhưng mà hai mắt vẫn nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp ở trên lý lịch——

ô đã trở nên trưởng thành rồi, khí tức của một cô gái nhỏ mềm mại ngày xưa sớm được thay thế bằng vẻ tính tế tỉ mỉ của nữ nhân.,khuôn mặt trong tấm ảnh của cô giống như đang đối với hắn cười

Tại sao có thể như vậy? Vừa mới nghĩ đến cô làm sao lại thấy cô muốn tới tuyển chọn sao? Điều này quá bất ngờ làm cho hắn nhất thời không thể thừa nhận!

Nhưng mà vừa nghĩ tới có lẽ cô đang ở dưới lầu cách chỗ hắn gần như vậy hắn một lòng muốn gặp cũng lắng lại,tim đập run rẩy lại run rẩy!

“Ngô quản lí”

“Có chuyện gì thưa giám đốc?”_ Thấy phản ứng của hắn Ngô quản lí như lâm đại địch thận trọng đáp.

“Người mời phỏng vấn chờ một chút được không? Trước hết mời vị Phương tiểu thư này vào. Hắn rút ra tờ lý lịch của Phương Á Tĩnh giao cho Ngô quản lí đi làm.

“Được,xin giám đốc đợi”_. Ngô quản lí nhận mệnh lệnh cấp trên rất nhanh liền xuống đi làm việc.

Hạ Tường Dã nôn nóng trong phòng làm việc đi tới đi lui cũng đang khẩn trương đợi lát nữa Phương Á Tĩnh thấy hắn sẽ có biểu cảm gì. Vì thế hắn khẩn trương đến trái tim cũng muốn sắp nổ tung

Nếu lát nữa nhìn thấy cô hắn nên dùng cái biểu cảm gì đối mặt cô đây?

Chỉ chốc lát sau Ngô quản lí đã trở lại ở cánh cửa bị gõ tiếng,đồng thời Hạ Tường Dã không dám đối mặt cửa ngược lại hắn đối mặt vào hướng bàn làm việc phía sau một mảng thủy tinh lớn.

Lòng bàn tay của hắn đổ mồ hôi

Mà khi trong tai hắn truyền đến tiếng cánh cửa mở ra cùng với tiếng bước chân người đi tới,thì tim đập của hắn gần như không kiểm soát được mà đập loạn lên

“Bình tĩnh,bình tĩnh”_Hạ bay liệng đã như vậy tự nói với mình.

“Giám đốc Phương tiểu thư đã đến rồi”_. Không nghe thấy hắn lên tiếng Ngô quản lí lại nói: “Giám đốc? Phương tiểu thư đã tới.”

Hạ Tường Dã làm cái thở sâu ổn định nhịp tim hỗn loạn sau đó mới nói: “Tôi biết rồi,anh đi ra ngoài trước đi! Công việc phỏng vấn có thể bắt đầu trước không cần chờ tôi”.

“Vâng”

Ngô quản lí đóng cửa chỉnh đốn rời khỏi,bên trong phòng làm việc chỉ còn lại có Hạ Tường Dã cùng Phương Á Tĩnh.

Bọn họ hồi hộp giống nhau,luống cuống giống nhau nhưng cũng đều đang chờ đợi đối phương lên tiếng trước phá sự trầm mặc

Phương Á Tĩnh thật sâu nhìn bóng lưng của hắn phát giác hắn thay đổi.

Từ phía sau lưng nhìn mái tóc đen của hắn được cắt ngắn ngắn,ở phía sau cổ còn có bộ dạng đầu vào đây làm cho cô giống như trước vậy không tự chủ được muốn đụng vào;mà hắn hình như lại cao lớn hơn,trên người hắn mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ tôn lên bề vai rộng lớn của hắn đó là bề vai đàn ông

Chỉ mới nhìn thấy bóng lưng của hắn nhịp tim của cô tự nhiên đập cuồn cuộn không thôi!

Cô tại sao không nói lời nào? Hạ Tường Dã vì thế cảm thấy nôn nóng khó có thể bình an.

Tiếp tục cũng khó mà chịu được thêm hắn chà một tiếng xoay người chính thức đối mặt cô——

Xa cách tám năm lại mặt đối mặt bọn họ chia tay,nhận thấy được chính mình cho tới bây giờ vẫn chưa hề quên đi đối phương. Đoạn tình cảm kia quá sâu khắc lại sẽ không bởi vì khoảng cách thời gian mà bị phai nhạt.

“A Dã thực xin lỗi.”_ Phương Á Tĩnh tiên phong mở miệng trước cô ửng đỏ mặt chân thành giải thích.

Hạ Tường Dã chậm rãi đến gần cô chuyên chú quan sát cô

Cô toàn thân ăn mặc,trang điểm đúng tiêu chuẩn OL(office lady)—— Áo khoác Tây phục nữ vừa vặn, kết hợp với quần bó trên chân là một đôi giày cao gót thấp;đầu tóc vòng ra sau ót lộ ra khuôn mặt tròn của cô.

Khi hắn một mình một người ở nước ngoài mỗi lần lặn lội khó ngủ ban đêm thì hắn sẽ nghĩ: nếu tiếp tục để cho hắn gặp Phương Á Tĩnh hắn nhất định phải một lần nữa theo đuổi cô, đến thời điểm cô khuất phục,sẽ hung tợn bỏ mặc cô,mời cô ném thử mùi vị thống khổ. Đến khi lại lần nữa nhìn thấy cô Hạ Tường Dã mới phát hiện tất cả tưởng tượng này đều là chuyện cười hắn làm sao có thể đối với cô làm ra những hành vi trẻ con kia

“Sao cô lại tới đây?”_ Hắn nói mang tới nghiã.

“Tôi?”_ Phương Á Tĩnh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của hắn thẳng thắn thành khẩn trả lời: “Vì anh”.

“Tôi?”_ Hạ Tường Dã tim đập mạnh và loạn nhịp vài giây.

“Tôi có thật nhiều chuyện muốn giải thích với anh nhưng mà không biết anh có nguyện ý nghe hay không”_ Phương Á Tĩnh hai tay cọ vào nhau, đây đưa rõ ràng trong lòng đang bất ổn.

“Muốn giải thích cái gì? Tám năm trước sai hẹn sao?”_ Hạ Tường Dã cười khổ xuống: “ Tôi rất muốn nói theo tôi lúc ấy theo lời hận cô tận xương nhưng tôi thật sự làm không được. Có thể ngay lúc đó tôi thật sự rất ích kỷ một lòng chỉ muốn có được cô lại không chú ý cảm nhận trong lòng cô. Nhưng tôi phải thừa nhận tôi lúc ấy thật sự hận thấu cô hơn nữa khi tôi ở phi trường đợi cô không thấy,thời gian đó tôi cảm thấy được tôi nhanh chóng sụp đổ rồi”

Phương Á Tĩnh nghe xong trong lòng cảm thấy được một trận kích động cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

“Chúng ta còn có thể làm bạn bè không?”_ Vấn đề này cô do dự một lúc lâu mới dám hỏi ra khỏi miệng, rất sợ lấy được đáp án là phủ định.

Cô nghĩ từ bạn bè này không làm hại vị trí nhất,lúc bắt đầu đến khảo sát nhìn thấy A Dã đối với chính mình đến cuối cùng còn có cảm tình hay không? Cô có can đảm thử.

Cô biết cô như vậy thực quá phận lúc trước người bỏ qua A Dã là cô,hiện tại lại tham vọng quá đáng có thể cùng A Dã cùng ở một chỗ đều phải thử một chút xem không phải sao? Từ trước đều là A Dã chủ động nên bây giờ do cô đến triển khai thể tấn công.

Nhưng mà ngộ nhỡ A Dã trong lòng đã có người khác?Hành động của cô có thể làm cho tất cả mọi người bị thương cục diện bị thương hay không? Đó cũng là điều cô lo lắng.Cô cũng muốn vì tình cảm mà ích kỷ nhưng cô làm không được.

Cô chỉ muốn cùng hắn làm bạn bè sao? Hạ Tường Dã cảm thấy một trận lòng chua xót.

Nếu cô chỉ là muốn được hắn hiểu và bỏ qua cùng hắn tiếp tục làm bạn bè vậy theo ý cô đi!

Hắn gật đầu nói: “Đương nhiên là...”

“Uh rất vui lòng,cô vẫn là bạn bè của tôi như cũ”_. Phương Á Tĩnh dùng tươi cười che dấu hồi hộp của cô bởi vì vấn đề muốn hỏi tiếp là rất rất quan trọng mấu chốt rất quan trọng!

“A Dã”

“Hả?”_ Hạ Tường Dã rầu rĩ trả lời.

“Đã nhiều năm như vậy anh có bạn gái chưa?”_ Cô cố gắng tỏ ra không sao cả tươi cười nhưng khóe miệng cứng ngắc vẫn là tiết lộ nội tâm của cô đang không bình tĩnh.

Lúc Hạ Tường Dã đang muốn trả lời đột nhiên có cô gái trẻ xông vào liên tiếp kêu lên: “Anh A Dã anh có ở trong đó không?Anh A Dã?”

Giọng nữ này làm Hạ Tường Dã và Phương Á Tĩnh đều ngây dại!

Mà chủ nhân giọng nữ này đúng là nhiều năm trước từng tới chỗ Phương Á Tĩnh nói dối bảo là vị hôn thê của Hạ Tường Dã -Từ Mộng

Chỉ cần liếc mắt một cái Phương Á Tĩnh liền có thể nhận ra cô đang đến chỉ vì năm đó ấn tượng quá sâu khắc lại.

“ Anh A Dã anh đang ở đây bận rộn à?Vậy em đi tới phòng khách trước ngồi một chút là được”_.Cô vừa thấy được Hạ Tường Dã có khách người liên hiểu biết trước tiên lui ra văn phòng không biết sự xuất hiện của mình làm hai người này gây ra một ít gợn sóng.

“Hóa ra...”_Phương Á Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu giống như biết cái gì cô lặng yên gục đầu xuống bên môi hiện lên ý cười chua xót

Mà Hạ Tường Dã thấy cô như vậy đột nhiên luống cuống hắn vốn muốn giải thích nhưng lại không biết nói lên từ đâu chính là gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Sự thật không phải như cô ấy nghĩ!

“Ừm anh có phỏng vấn khách tôi đây sẽ không quấy rầy. Nhân tiện mượn tờ giấy cùng bút được không?”_ Phương Á Tĩnh một lần nữa ngắc đầu mang theo tự nhiên mỉm cười đối mặt hắn.

Hạ Tường Dã thấy cô một bộ vô sự hình dạng không khỏi làm tâm trạng chìm đến mức thấp nhất. Hắn giữ im lặng vờ vờ mang tới giấy bút đưa cho nàng.

Phương Á Tĩnh nhanh chóng lưu lại điện thoại nhà mình cùng số điện thoại di động sau đó đem giấy cùng bút đưa trả lại cho hắn : “Đây là điện thoại của tôi nếu là bạn bè nào có không liên lạc một chút chứ! Tôi đi trước nha!”

Hắn vội vàng gọi lại cô: “Từ từ! Cô không phải đến phỏng vấn sao?”

“À cái đó! Đến phỏng vấn cũng chỉ là muốn gặp mặt anh một lần mà thôi”_. Nói cho hết lời cô hướng Hạ Tường Dã phát phát tay rất nhanh rời khỏi phòng giám đốc.

Mà Hạ Tường Dã thì nhìn tờ giấy trong tay phát lên sững sờ

Cô vừa mới nhìn thấy Từ mộng lúc sau biểu cảm có phải có điểm quái dị hay không? Đây là biểu cảm gì? Hấn có thể vọng tưởng cô đối với chính mình vẫn còn tình cảm sao?

Nhiều lần suy nghĩ vài ngày Hạ Tường Dã vẫn là không hiểu nổi rốt cuộc Phương Á Tĩnh về mặt biểu cảm cái gì?

Hấn hỏi qua ý kiến Lôi Dập cùng Đoàn Uyên Kỳ – bọn họ cho hấn câu trả lời chính là—— muốn biết đáp án tại sao không đi hỏi bản thân?

Vì thế hấn tiếp nhận ý kiến bạn bè chủ động gọi điện thoại cho Phương Á Tĩnh ——

“A Lô?”

Hạ Tường Dã hồi hộp nuốt nước miếng một cái lắp bắp nói: “À, là tôi A Dã.”

“A Dã! “__nghe giọng nói của Phương Á Tĩnh không biết là sợ hay vui

“Uh”

“Có chuyện gì sao?”

“Tôi...”_ Hấn nắm chặt di động một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói: “Tôi muốn mời cô ăn bữa cơm nhân tiện đi ra ngoài được không?”

“Đoạn điện thoại này... “_Phương Á Tĩnh tạm dừng rồi vừa muốn nói lại thôi nói: “Nhưng mà tôi không có cách nào ra ngoài!”

Hạ Tường Dã giữa tâm tràn ngập một trận nồng đậm thất vọng. Hấn miễn cưỡng cười vui nói: “Như vậy..”

Bất quá Phương Á Tĩnh vừa nói ra hai chữ này Hạ Tường Dã trong phút chốc tinh thần rung lên : “Nếu anh không ngại cũng có thể đến nhà tôi?Tự mình xuống bếp nấu mấy thứ đồ ăn chẳng qua là đồ ăn ở nhà không biết anh có ăn quen hay không?”.

“Được,được,được!”_Đột nhiên giật mình bản thân bằng lòng quá nhanh,khuôn mặt tuần tú của Hạ Tường Dã trong nháy mắt đã ửng đỏ từ lúc nào?

“Nếu anh thuận tiện thì tối nay là được, Ta đọc địa chỉ cho anh,anh ghi thử xem”_Phương Á Tĩnh đọc lên một chuỗi địa chỉ Hạ Tường Dã lập tức lấy bút chép lại: “Nếu anh tìm không thấy thì cứ bảo tài xế của anh đưa anh đến đây là được,tôi có thể đưa anh về nhà”.

“Được cứ quyết định như vậy đi, buổi tối tôi tiếp tục với liên lạc với cô”.

“OK!”

Sau khi cúp Điện thoại Hạ Tường Dã đối với di động chỉ ngây ngốc nở nụ cười

Bảy giờ tối

Hạ Tường Dã mới vừa xuống xe hấn muốn tài xế đi trước sau khi trở về hấn và phương Á Tĩnh lấy điện thoại liên lạc thuận lợi đi qua một vài bảo vệ đóng cửa đi thẳng tới lầu mười tầng nhà trọ bên ngoài của Phương Á Tĩnh.

Hấn ở ngoài cửa mãnh liệt làm thở sâu đến khi bình tĩnh hấn hồi hộp tim đập. Khi hấn đang muốn ấn xuống chuông cửa thì trước mắt cánh cửa kia đã mở ——

Phương Á Tĩnh vừa thấy được hấn vui vẻ chào hỏi: “ hai!”

Hấn lặng yên khuôn mặt tuần tú ửng đỏ cũng xấu hổ trả lời: “Hai..hai”

“Vào đi!”_ Phương Á Tĩnh mở cửa để cho hấn tiến vào bên trong cô theo bên cạnh tủ giày lấy ra một đôi dép lê nam dùng ở bên trong để cho hấn mang nhện không được trêu chọc hấn nói : “Tôi đây chỉ là nhà trọ nho nhỏ có thể kém so với biệt thự lớn thiếu gia nhà anh đừng thấy cười là được”.

Hạ Tường Dã bĩu bĩu môi tức giận nói: “Nói cái gì đó? Bồn thiếu gia lại xem thường người khác sao?”

“Ha người biết không? Ta thật sự nhớ anh động một chút lại ” bốn thiếu gia’ bốn thiếu gia”_. Phương Á Tĩnh giữu cợt cười ra tiếng.

“Này cái gì mà thật sự nhớ?Rõ là là quái đản!”_ Hạ Tường Dã than thở nói.

Ly biệt tám năm lần thứ hai gặp mặt hai người biểu hiện cuối cùng đã bình thường.

Hạ Tường Dã vào bên trong cởi giày lướt qua cửa trước đi vào phòng khách lại thấy một đứa bé trai ngồi ghế sofa trong phòng khách cùng bàn trà trong lúc đó thực nghiêm túc nằm ở trên bàn trà vẽ.

Chỉ thấy trên mặt bàn bày ra bốn mươi tám sắc hơn hử bút màu sắc rực rỡ cùng một ít tán loạn lên đứa bé trai trong tay đang cầm một chiếc bút màu sắc rất rực rỡ dùng sức tô màu

Đứa bé trai này trông đáng yêu hai gò má trôi nổi đỏ ửng làm người khác muốn hung hăng cắn một ngụm. Mà mái tóc đen bóng của nó thì theo động tác của nó mà đung đưa

Hạ Tường Dã thấy thế sửng sốt!

Hắn khuôn mặt run rẩy run rẩy hỏi: “Đứa bé này là ai vậy? Không phải là...”_ Hắn nín thở cố gắng bình tĩnh nói: “Không phải là của tôi chứ ?” (công nhận anh chàng này khéo tưởng tượng ghê.=)

8. Chương 8

Phương Á Tĩnh vừa nghe đầu tiên là cả người sửng sốt ngay sau đó hai gò má không bị khống chế đỏ lên.

Cô nuốt nuốt nước miếng không được tự nhiên ngừng mở mắt ấp úng nói: “Anh,anh điên ư? Chúng ta lúc ấy lại không có làm gì,Tiểu Vũ tại sao sẽ là con của anh?” Cô như thế nào không biết chỉ là hôn hít và vuốt ve lên đứa bé vừa chạy tới? Nếu thật là như vậy,cũng thật là đáng sợ đấy?

“Cũng đúng ha!”_ Hạ bay liệng Dã nhất thời cảm thấy xấu hổ một người đàn ông mới hai mươi sáu tuổi vậy mà câu hỏi này,vẫn thỉnh thoảng luống cuống gãi đầu giống một chàng trai trẻ bộp chộp

Thấy phản ứng của hắn Phương Á Tĩnh nhin không được cười lên.

“Nó rất cuộc là con ai?”_ Nghĩ đến khả năng nào đó Hạ Tường Dã nhượng mày khuôn mặt tuần tú mơ hồ biến thành màu xanh mét.Hắn cắn răng run rẩy hỏi: “Không phải là của cô chứ?”

Phương Á Tĩnh trợn mắt to hung hăng thưởng hắn một ánh mắt đầy tức giận nói: “Đương nhiên không phải!”

“Thật không đấy? Nhà cô tại sao có thể có tiểu quý?”_ Hắn nhanh muốn biết đáp án không muốn tiếp tục suy đoán!

Cô không thèm để ý tới câu hỏi của hắn tự ý kêu tên đứa bé kia: “Tiểu Vũ”.

Đứa bé trai nghe theo ở giữa tranh vẽ ngừng đầu vẽ mặt nghi hoặc mờ mịt.

“Đến bên cô nè”_. Phương Á Tĩnh hướng hắn ngoắc tay còn vỗ vỗ sofa bên cạnh mình muốn nó lại đây.

“A!”_ Tiểu Vũ đi đến bên cạnh cô ngoan ngoãn ngồi xuống chộp một đôi mắt to quan sát người lạ Hạ Tường Dã trong phòng

“Cô?”_ Đây rốt cuộc là tiểu quý nhà ai?”_ Hạ bay liệng đã khiển trách.

“Cháu ,cháu không phải tiểu quý!”

Tiểu Vũ kích động thanh âm đưa tới Hạ Tường Dã quả thực kinh ngạc Phương Á Tĩnh liêu mạng nhin cười nhìn hắn vẻ mặt chịu không được chính mình tự nhiên bị một đứa bé phản bác bộ dáng bị kích thích cô lại càng buồn cười đến đau bụng!

“Người người rõ ràng đúng là tiểu quý! Người mới mấy tuổi người!”_ Hạ Tường Dã bĩu môi hồn nhiên không ngờ chính mình lại có thể cùng cái đứa bé nhỏ này đấu khí.(tranh hơn thua)

Tiểu Vũ nhảy dựng lên nắm lấy nắm tay nho nhỏ kêu lên: “Cháu gọi là tiểu Vũ không gọi tiểu quý. Nếu cháu là tiểu quý kia chú chính là đại quý!”

Bị đứa bé nhỏ nói sặc một trận như vậy Hạ Tường Dã há hốc mồm ngay tại chỗ.

“Ha ha được rồi Tiểu Vũ chú đùa với cháu đó! Đi ngoan ngoãn đi về nha! Để cho cô nấu xong đồ ăn là có thể ăn cơm rồi OK?”_Phương Á Tịnh đối Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái cô bên môi ý cười ôn nhu lại uyển chuyển hàm xúc làm Hạ Tường Dã thấy vậy nhìn không chớp mắt tim đập cực nhanh!

Chờ tiểu Vũ ngon ngoãn trở lại bàn trà phía trước về Phương Á Tịnh mới nói: “Nếu anh biết Tiểu Vũ là con của ai nhất định sẽ kinh ngạc đến mức nói không ra lời.”

“Rốt cuộc là ai?Úp mở úp đủ chưa?”

“Á Luân”

“Nó nó là con của Phương Á Luân?Thật hay giả vậy? Tên kia gien có thể tốt đẹp như vậy sao?”_ Hạ Tường Dã cuối cùng buông một lòng nhưng trên mặt hắn vẫn là có thêm hoài nghi vì thế lại hỏi: “Đứa nhỏ này đều là cô đang giúp đỡ,chăm nom?”

Trong ấn tượng của hắn Phương Á Luân kia tựa như một thằng nhóc không cao không lớn diện mạo còn thiếu cân trái ngược với bình thường tại sao lại sinh ra con trai còn bộ dạng cũng thật đáng yêu?

“Bởi vì Á Luân và vợ đi hai tháng cho nên mấy ngày nay Tiểu Vũ đều là tôi chăm sóc.”

“Ừm”_ Hạ Tường Dã do dự xuống vẫn là hỏi nói : “Vậy ba cô đâu?”

Phương Á Tịnh ánh mắt buồn bã nhưng vẫn cười nói: “Mấy năm trước đã qua đời”_. Có thể phụng dưỡng cha đi đến vài năm cuối cùng coi như bị hắn oán hận nàng cũng bằng lòng.

“Thực xin lỗi “_Hắn nhanh chóng giải thích.

“Không sao cả”_. Phương á tịnh lắc đầu xoay người lấy ra điều khiển TV từ xa giao cho hắn nói: “Tôi bận đi vào nhà bếp anh cảm thấy nhàm chán thì xem trước TV một chút”_.Nói xong cô liền rời khỏi phòng khách tiến vào phòng bếp.

Hạ Tường Dã tuy rằng mở ti vi nhưng lại không chú ý ở trên màn ảnh,trái lại một đôi mắt đen ở bên trong càng không ngừng chuyển động giống như đang quan sát cái gì.

Nhà này trang trí đúng là hoàn toàn trang nhã của con gái ,trong phòng một chút mùi bên ngoài cũng không có đây là biểu hiện cô vẫn còn độc thân phải không?

Chính là chính là hắn trên chân mang dép lê trong phòng rõ ràng chính là nam dùng,vậy điều này nên giải thích thế nào đây?

hắn nhìn chăm chú Tiểu Vũ đang tô màu bức tranh của kiến trúc sư Baab ,bên trên biển chứng sừng sờ đến mức lòng tràn đầy rối loạn vô chương trong đầu

“Này tiểu quý.”_ Hắn đột nhiên nhẹ giọng kêu lên.

Tiểu Vũ cổ lấy hai gò má nhìn lên thở phì phì: “Gì chứ? Đại quý!”

Hạ Tường Dã trở mình mắt tròn trắng rồi lại lấy tiểu Vũ bế tắc.

Hắn ngẩng nhìn phương hướng phòng bếp sau đó mới cùng tiểu Vũ đang ngồi trải ra trên sàn nhà phòng khách ,hắn nịnh nọt tựa như hỏi: “Cháu đang vẽ cái gì?”

“Kiến trúc sư Baab! Cô cháu mua cho cháu á!”_ Câu hỏi của hắn tựa hồ làm Tiểu Vũ buông cảnh giác, Tiểu Vũ nghiêng mặt qua hỏi: “Chú có muốn cùng vẽ tranh không?Cô cháu mua rất nhiều cho cháu a !”

“Không cần chú xem cháu vẽ tranh là được rồi”. Hạ Tường Dã ở mặt ngoài cười trong lòng thì tại kêu to: “Má ơi! Kiến trúc sư bá bói là vật gì?”

Thấy tiểu Vũ lại nghiêm túc mài miết vẽ hắn thử hỏi: “Tiểu Vũ chú hỏi cháu nha cô...cô có ... bạn trai hay không?”

“Bạn trai là cái gì?” _ Tiểu Vũ khó hiểu hỏi.

“Chính là... ách ách!” _ Bạn trai cái chữ mẩu chốt này đối với đứa bé trai mà nói có phải rất tối nghĩa sao? Được rồi vậy đổi lại từ là được. Hạ Tường Dã cân nhắc lúc sau mới lại nói: “Chính là Tiểu Vũ có từng thấy cô dẫn chú khác về đây không?”

Tiểu Vũ thực nghiêm túc suy nghĩ làm Hạ Tường Dã không tự chủ được hồi hộp theo

Cuối cùng Tiểu Vũ lắc đầu nói: “Không có. Cháu thấy qua người khác chỉ có chú”.

“Thật sao?” _ Hạ Tường Dã nhất thời tâm như đóa hoa nở

“Uh!” _ Tiểu Vũ thực khẳng định gật đầu.

“Tiểu Vũ thực ngoan! Lần sau chú mua điều khiển ô tô cùng người máy cho cháu được không?Chú có thể mua rất nhiều cái a”

Hạ Tường Dã không cố ý muốn lấy lòng Tiểu Vũ, không ngờ hắn vừa mới cùng Tiểu Vũ nói chuyện với nhau,toàn bộ làm Phương Á Tịnh đứng ở chỗ cửa phòng bếp một chữ cũng không lọt mà nghe thấy được.

Hắn sẽ hỏi ra mấy vấn đề này có tiêu biểu hay không, đối với nàng còn có cảm tình chứ? Phương Á Tịnh ao ước được được giải đáp cô cũng tin tưởng mình sẽ hướng hắn tìm kiếm đáp án.

Mất thấy hắn và Tiểu Vũ ở chung thật vui cô thần nhiên cười cười mới quay lại phòng bếp.

Sau khi ăn xong đã muộn hơn mười giờ rồi.

Tiểu Vũ đã muốn ngủ bọn họ thì ngồi ở phòng khách pha trà nói chuyện phiếm,dù sao vẫn cảm thấy tán hươu tán vượn chuyện trước đây kiêng kị nhắc lại mà bỏ chuyện cũ bọn họ trong lúc đó tựa hồ cũng không có chủ đề chung

Thời gian này chính là cùng với không gian khác biệt sẽ tạo thành ngăn cách nên làm sao bổ sung vào đây?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua nhìn ước chừng sắp mười giờ Hạ Tường Dã đứng lên hình dáng ra vẻ dường như không có việc gì nói : “Thời gian cũng không sớm tôi đi trước là được rồi”

? Phương á tịnh trong lòng nhẩm lên một cỗ mất mát nhưng cô lựa chọn cố ý che dấu : “Ừm cũng được ngày mai anh còn phải đi làm vẫn là về nhà nghỉ ngơi tốt sớm một chút về nhà. Ta đưa anh đi xuống.”

Vốn nàng muốn lái xe đưa hắn quay về Hạ gia nhưng bởi vì Tiểu Vũ ngủ cho nên hắn vẫn là bảo tài xế lại đây đón hắn.

Vì thế Phương Á Tịnh liền dẫn hắn đi xuống lầu thang máy.

Lúc đang chờ đợi thang máy đi lên hai người đều im lặng không nói không khí giống như hết sức căng thẳng, không khí chung quanh lại có vẻ quỷ dị và lại mập mờ,nhiều lần gây sức ép làm tim của bọn họ đập mạnh và loạn nhịp, tâm bất an

Lúc một tiếng cửa thang máy mở ra giống như kiểu ma chú làm cho bọn họ đang từng người trầm tư suy nghĩ phục hồi tinh thần lại.

“Đi thôi!” _ Phương Á Tịnh bước vào trong thang máy trước chờ hắn, sau khi hắn cũng đi vào cô mới dè xuống thang máy ấn phím chỉ chốc lát sau thang máy liền rất nhanh giảm xuống.

Hạ Tường Dã phá sự im lặng trước.

“Cô”

“Cái gì?”

“Cô nói cô đến công ty của tôi hưởng đồng ý làm thư ký là vì thấy mặt tôi một lần, nói thực ra tôi không hiểu lắm ý tứ của cô. Muốn gặp mặt tôi một lần làm như vậy là vì cái gì? Vì chuyện tám năm trước theo tôi giải thích sao vẫn là vẫn là như thế nào?”

Phương Á Tịnh đang muốn mở miệng trả lời thì thang máy đã đến tầng lầu một,cô nàng đành phải đem lời nói ra khỏi miệng tạm thời thu hồi, dẫn hắn đi đến nhà trọ bên trong còn có thêm công viên nhỏ.

Cô đứng ở bể phun nước công viên vừa đối mặt trong ao dao động dòng nước thấp giọng nói: “A Dã tôi quên không được anh thật sự quên không được”

Hạ Tường Dã nghe xong cả người cứng ngắc không thể động đậy.

“Muốn gặp anh một mặt chỉ là vì cần giải thích với anh sao? Không phải không chỉ là như vậy. Những năm gần đây tôi luôn luôn quên không được anh, vốn tôi cũng nghĩ đến quên không được anh là bởi vì phần áy náy kia, nhưng khi gặp anh lúc sau tôi biết căn bản không phải. Trước khi muốn gặp anh trong đầu tôi đã tràn ngập nghi vấn tôi muốn biết bên cạnh anh có người khác hay không? Nếu như không có thì tôi cũng không cần lo lắng, suy nghĩ nữa? Tôi thề tôi không bao giờ lại làm tổn thương anh nữa, tôi bằng lòng hết, tôi có khả năng mà đến với anh được”_Phương Á Tĩnh đáy mắt nhiễm lên sương trắng theo ngực nảy lên một trận ghen tuông đem cổ họng gặm nhấm thật là khó chịu.

Thời gian từ trước kia kết giao hẳn biết Tĩnh không phải người có thể biểu đạt tình cảm chính mình với người khác, khi đó bao giờ hẳn cũng chủ động tương đối nhiều; mà giờ khắc này Tĩnh lại không hề giữ lại nói ra tiếng lòng chân thật của cô, hẳn biết cô thật sự bất cứ giá nào mới có thể đối với hẳn nói ra những lời này

Hạ Tường Dã xiết chặt nắm tay thấp giọng hỏi: “Cô muốn biết bên cạnh tôi có người khác hay chưa phải không?”

Phương Á Tĩnh lại vào lúc này lắc đầu cười khổ nói: “Tôi đã hiểu rõ anh cũng không cần nói gì.”

“Cô hiểu rõ rồi? Cô hiểu rõ rồi cái gì?”_Hạ Tường Dã sững sốt! Cô nói cô hiểu rõ ràng rồi nhưng bây giờ lại đổi thành hẳn không rõ.

“Ngày phỏng vấn đó Từ tiểu thư không phải đi tìm anh sao? Khi đó tôi mới biết được có lẽ chúng ta cuối cùng chỉ có thể làm bạn bè thôi!”_Lời tuy nói như vậy nhưng mà trong mắt cô nước mắt lại chảy xuống càng nhiều

“Từ tiểu thư?”_Hạ Tường Dã mày rậm vừa nhú suy tư rồi lập tức hiểu được. Hẳn vội vàng phiết thanh nói: “Cô nói Từ Mộng? Đừng hiểu lầm tôi cùng cô ta một chút quan hệ đều không có. Cô ta chỉ là của bạn của em gái tôi, cùng tôi một chút quan hệ đều không có.”

Từ mộng khi ấy còn từ Vancouver đuổi tới chỗ đó, khi hẳn tình tường nói cho cô biết đời này cũng sẽ không đối với cô có cảm tình ai biết cô như trước không buông tha hẳn, đành phải đối với cô áp dụng thái độ lạnh nhạt làm như không thấy nhưng cô lại có khả năng càng ép càng mạnh, mỗi khi hẳn thấy cũng đều cảm thấy phiền.

Nghe hẳn nói như vậy Phương Á Tĩnh lại ngược lại không biết nên phản ứng như thế nào

Nhìn thấy cô như cũ đưa lưng về phía hẳn không biết suy nghĩ cái gì: “Tĩnh cô có đang nghe không?”_Hạ Tường Dã lo lắng nói.

Thấy cô không phản ứng hẳn mím làn môi hít một hơi thật sâu đột nhiên bước nhanh đến phía trước một phen từ phía sau ôm cô gắt gao, chặt chẽ mà xém nữa muốn làm cô thở không được

Phương Á Tĩnh bị hẳn ôm làm chấn động trong hốc mắt nước mắt sớm không nghe lời chảy xuống hai má chảy ướt cả khuôn mặt

“Anh yêu em Tĩnh anh không có một ngày không yêu em!”_Hạ Tường Dã kích động tỏ tình.

Cô rút cuộc không chế không nổi chính mình cố gắng tránh ra ngực của hẳn lúc sau cô trở tay gắt gao ôm cô hẳn, xui xẻo rầm khóc đến rơi lệ đầy mặt.

“Em nghĩ rằng anh không bao giờ cần em nữa, anh biết không? Ngày phỏng vấn đó sau khi về nhà em rất khó chịu? Vừa nghĩ tới anh có lẽ trong lòng đã có đối tượng rồi, mà em với anh thực sự chỉ có thể làm bằng hữu thì em sẽ khó chịu đến mức không biết như thế nào cho phải, ngoại trừ chảy nước mắt em chuyện gì cũng không thể làm nhưng điều này có thể trách ai? Trước đây người làm tổn thương anh là em, em còn có tư cách gì kêu lên đau đớn đây? Xin anh tin tưởng em lúc trước em thật không phải là cố ý sai hẹn mà”_Phương Á Tĩnh khóc nhăn khuôn mặt.

Chóp mũi truyền đến mùi hơi thở dễ chịu của hắn cô mới dám tin tưởng hiện tại bọn họ thật sự ôm nhau, bọn họ cũng yêu nhau đây đều là thật sự!

“Anh hiểu anh đều biết!”_ Hạ Tường Dã đem cô đẩy cách mình một chút, đầu lòng nhìn thấy cô khóc hồng hai mắt, hai tay bận rộn vì cô lau nước mắt

“Đừng khóc được không? Phương Á Tĩnh mà lúc trước anh biết chính là hung hãn muốn chết a! Mới vừa nhìn thấy anh lần đầu tiên trước hết cho anh một quyền một cước cho rằng là chào hỏi; Tại sao hiện tại mà Phương Á Tĩnh trở nên thích khóc như vậy?”_ Hạ Tường Dã cố ý muốn chọc cô cười.

Phương Á Tĩnh quả nhiên nín khóc mỉm cười. Cô động thủ đâm bả vai dày của Hạ Tường Dã sẵn giọng: “Mọi người đều sẽ thay đổi thôi! Cũng không thể muốn em là một cô gái già hai mươi tám tuổi còn luôn đối người ta động tay động chân có thể nhìn sao?”

“Ai nói em già, em một chút cũng không già ai nói em già liền xé rách cái miệng của hắn!”_ Hạ Tường Dã nháy mắt nói rất chân thật.

Phương Á Tĩnh nhìn hắn đưa tay hắn thuộc loại nam nhân phong độ khuôn mặt tuấn tú khẽ lẩm bẩm nói: “Em thật sự là không dám tưởng chúng ta lại còn có thể giống như trước” nói xong hộc mắt cô lại đỏ: “Lúc này đây có thể lại có được anh là Thượng Đế rốt cục nghe thấy cầu nguyện của em. Em nhất định sẽ thật thật quý trọng anh!”

“Em đã nói được thì làm được nha!”_ Hạ Tường Dã ôm chặt cô lại cười đến ngốc hề hề hạnh phúc tràn ngập trong lòng hắn cuối cùng đã hiểu: có cô ở bên cạnh hắn mới có thể thật sự cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ!

Phương Á Tĩnh đem mặt chôn ở trong ngực hắn ấp úng nói nhỏ: “A Dã ở lại được không?”

Hạ bay liệng đã cả người cứng đờ kinh ngạc không thôi, hoài nghi mình có nghe lầm hay không? Khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ lên ngập ngừng ấp úng hỏi: “ách Tĩnh em, em vừa nói cái gì? Anh, anh hình như nghe lầm”

Hắn lại bắt đầu mãnh liệt gãi đầu

“Em nói: đêm nay anh ở lại được không?”_ Phương Á Tĩnh ghé vào lỗ tai hắn mị hoặc nói nhỏ.

Cô cũng không thể tin được chính mình lại có thể làm ra yêu cầu lớn mật như thế, nhưng cô đã không cố được nhiều như vậy, cô chỉ muốn chân thật cảm nhận được hắn đang ở bên cạnh mình, những điều gì khác đều không sao cả!

Bị cô như vậy một phen Hạ Tường Dã cảm giác được đầu của hắn sắp nổ tung!

Hắn dồn dập thở “Em..em khẳng định sao? Anh...anh”

Đang lúc hắn ta không ngừng thì Phương Á Tĩnh hiện ra nụ cười sáng lạn trong nháy mắt hôn chặt làn môi cứng đờ của hắn, biến đổi thành công ngăn cản hắn tiếp tục cà lăm

Hạ Tường Dã trừng lớn mắt đã thấy cô từ từ nhắm hai mắt dụng tâm hôn mình. Hắn rốt cuộc chịu không nổi bị động làm chủ lay động căn cốt môi lưỡi ngọt ngào của cô

Không có chuyện gì có thể gắn kết hai người thẳng thắn bằng tâm ý càng làm nổi lên hạnh phúc hơn.

Nụ hôn này sau khi chấm dứt bọn họ nắm tay trở lại nhà trọ của Phương Á Tĩnh.

Phương Á Tĩnh đỏ mặt đem Hạ Tường Dã kéo vào trong phòng mình

Đêm mờ tối đây lại là một đêm thở dài——

Hôm sau Phương Á Tĩnh bỗng chốc đến lớp nhà trẻ đón Tiểu Vũ về, sau khi mới về đến nhà.

Cô vừa mở cánh cửa nhà mình ra liền bị dọa bởi tình cảnh bị nhồi vào bên trong thùng giấy

Cô hoài nghi ló nhìn xem trên cửa biển số nhà chính xác là nhà mình đúng vậy nhưng mấy thứ này là chỗ nào tới?

“Cô ơi đó là vật gì?”_ Tiểu Vũ cũng vẻ mặt mờ mịt.

“Cô cũng không biết a!”

Lúc cô đang hoài nghi ngổn ngang, phía sau thùng giấy truyền đến thanh âm quen thuộc ——

“Tĩnh em đã trở về?”

Phương Á Tĩnh vội vàng lướt qua thùng giấy đi đến trong phòng khách liền thấy Hạ Tường Dã ngồi ở trên ghế sa lon giờ chân lên bắt chéo nhàn nhã xem tv.

Thấy cô đi vào trước mặt hần cười ra một hàm răng trắng, khuôn mặt tuần tú vì thế có vẻ càng thêm mê người.

“Này”

Nhìn thấy hần liền nhớ lại tối hôm qua tình cảm mãnh liệt nồng nhiệt Phương Á Tĩnh ngừng nổi lên mặt ửng hồng trách mắng: “Anh đang làm cái quỷ gì ? Tại sao quần gia ngô thành như vậy?”

“Rất đơn giản! Bởi vì ta muốn ở lại với em hắc hắc”__ hần cười đến rất đắc ý.

“Ồ lại cùng em?”__ Phương Á Tĩnh thanh âm trong nháy mắt nâng cao tám quăng không dám tin.

“Đúng!”__ Hạ Tường Dã muốn cô ngồi vào bên cạnh mình nắm tay cô giải thích nói: “Trải qua tối hôm qua ánh đã không muốn sẽ rời khỏi em. Anh muốn với em ở cùng một chỗ ,mỗi ngày mở to mắt là có thể thấy em ban đêm trước khi cần đi vào giấc ngủ cũng có thể ôm em, có thể với em gặp lại, một lần nữa cùng một chỗ đây là điều ước mơ tha thiết của anh mấy năm qua, hiện tại thật vất vả mới trở thành sự thật anh mọi thứ cũng không muốn lại xa cách em”

Phương Á Tĩnh không lời nào để nói chính là cô nhìn đến cả phòng thùng liền nhú mày.

“Anh muốn chuyển đến chỗ em ở em không phản đối nhưng những thứ này là cái gì hả?” Cô chỉ vào thùng giấy ấy.

“À bất quá thứ này là một chút đồ đạc của anh”__. Thiếu gia hần bộ dạng uể oải đáp.

“Mấy thứ này còn gọi ‘Một chút’ ?”__ Phương Á Tĩnh dở khóc dở cười.

“Phải! rất nhiều sao? Anh cũng không biết là..!”

“Hạ Tường Dã thiếu gia mời anh làm cho rõ ràng được không? Chỗ này của em chỉ là một gian nhà trọ nhỏ không phải là khu nhà cấp cao của anh, anh nhét một đồng đồ đạc tiến vào xin hỏi nên xử lý như thế nào?” Cô vô lực hỏi.

“? Cũng đúng ha! Cái này”__ Hần mới hiểu ra, nhú mày “Bằng không anh bảo người dọn về là được”

Coi như người thức thời. Để lại quần áo anh mặc là được rồi cái khác đều không cần đâu?”

“Được rồi!”__ Hần lấy điện thoại di động ra bảo tổng quản phái người đến đem đồ vật này nọ dọn về. Lúc này hần đột nhiên nhớ tới đồng bên trong rương kia có quà tặng cho Tiểu Vũ vội vàng chạy đến một đồng bên trong rương tìm từ đồng sang tây, chỉ chốc lát sau liền nghe hần vui mừng kêu lên: “! Có rồi!”

“Tiểu Vũ cái này tặng cháu!”__ Hần mở ra một cái rương lớn bên trong đầy đủ kiểu đồ chơi chưa mở ra phủ kín qua, rõ ràng là muốn lấy lòng Tiểu Vũ.

“Oa —— quá tuyệt vời! Chú cháu yêu chú!”__ Tiểu Vũ cao hứng vừa nhảy vừa xúc động đến ôm lấy Hạ Tường Dã nhìn đến hưng phấn không thôi.

“Ai thực chịu không nổi nha!”__ Phương Á Tĩnh bất đắc dĩ cười nói.

“Chú, chú dạy cháu chơi như thế nào đi! Được không, có được hay không vậy?”__ Tiểu Vũ cầm lấy một bàn tay Hạ Tường Dã không ngừng ngoe nguẩy.

Hạ Tường Dã hai ngón tay giao đạn trong nháy mắt nói: “Vậy có vấn đề gì!”

Mắt thấy bọn họ như vậy dẫn đến Phương Á Tĩnh cũng yên lòng.

Cô căn dặn nói: các người chơi trước tôi đi nấu đồ ăn đây!

Kết quả là: căn bản không ai đang nghe cô nói chuyện.

Ai quên đi!

Nhìn thấy bộ dạng A Dã và tiểu Vũ cùng nhau nghiên cứu đồ chơi cô lộ ra nụ cười ngọt

Hạnh phúc đại khái chính là như vậy ư?

9. Chương 9

Hạ Tường Dã cùng Phương Á Tĩnh chính thức ở chung sau khi hai người trải qua cuộc sống giống như vợ chồng, nhưng mà Hạ Tường Dã vẫn còn chưa thỏa mãn hẳn muốn đem cô chiếm dụng lấy về nhà làm vợ!

Bởi vậy hắn và nhóm bạn bè sắp đặt một Party đặc biệt hắn muốn thừa dịp trường hợp này chính thức cầu hôn Phương Á Tĩnh.

Hắn tuyển chọn địa điểm vốn là nơi hắn cùng nhóm bạn bè thường đi__ PUB, hắn tới nơi đó trước bố trí tiếp tục mời lái xe đi đón Phương Á Tĩnh.

PUB lầu hai dành cho khách quý trong phòng chỉ thấy cả phòng các loại bong bóng bay múa chung quanh, có thể thấy rõ đủ loại bông hoa rực rỡ lại mất sáng, lãng mạn mà lại ấm áp.

Mắt thấy cũng đã không sai biệt lắm bố trí xong thành công, mấy người con trai ngồi xuống nói chuyện phiếm.

“ A Trác Duệ đâu? Tại sao còn chưa tới?” _ Đoàn Uyên Kỳ nhìn thấy tình cảnh hiện tại ba thiếu một liên hỏi.

Lôi Dập nhún vai : “không biết tớ còn không có tìm cậu ta”

“Kì quái tớ gọi điện cho cậu ta là được”.

Hạ Tường Dã lấy điện thoại ra rất nhanh ấn xuống khóa điện thoại gọi điện cho Trác Duệ điện thoại vừa bắt máy lại truyền đến một giọng nam lạnh tới cực điểm——

“Vị Trác Duệ kia”

“Là tớ đây! Cậu là làm sao vậy không phải nói đêm nay cần tụ họp sao? Cậu lại có thể không đem lời nói của bản thiếu gia làm một chuyện sao? Nhờ cậu xin cậu được không? Nay anh em Thiên Du Quan của tớ chung thân đại sự cậu lại có thể còn không biết xấu hổ đến muộn cũng không sao, tớ giúp đỡ bố trí là được” ! Hạ Tường Dã bùm bùm tổn hại Trác Duệ một chút.

“Tớ không đi”_ . Coi như bị pháo oanh Trác Duệ vẫn lãnh đạm như cũ

“Không tới? Tại sao?” _ Tiếng kêu to của Hạ Tường Dã dẫn tới hai vị bạn tốt bên cạnh kinh ngạc đều nhìn vào hắn nhận thấy vẻ mặt biểu cảm thay đổi.

“Đừng hỏi”_ Trác Duệ có chút không kiên nhẫn nói.

“Cậu cũng phải cho tớ biết lý do chứ! Tại sao lúc đầu đáp ứng hiện tại lại bảo không tới”

“Em gái cậu đang tìm tớ, tớ không thể bị cô ấy tìm được”_ . Trác Duệ nghĩ tới con mèo con nhỏ Hạ Tri Hi kia liền một trận đau đầu hắn nói: “Cứ như vậy đi.” _ Liền cúp điện thoại.

Hạ Tường Dã tắt điện thoại nhưng vẻ mặt gian trá

“Trác Duệ tại sao đột nhiên không tới?” Đoàn Uyên Kỳ hỏi.

“Ha ha ha”——Hạ Tường Dã cười nói “Nghe cậu ta bảo tiểu Hi đang tìm cậu ta xem ra cậu ta lại muốn bắt đầu trốn tránh. Tiểu Hi trở về khi nào sao tớ lại không biết?”

“Trác Duệ sắp tức đến nổi khùng?” _ Lôi Dập cười một tiếng: “ Xem ra a dã cậu ở trong lòng Tiểu Hi căn bản một chút địa vị cũng không có. Tiểu hi trở về cũng là tìm Trác Duệ trước mà không phải tìm cậu, làm anh trai như cậu cũng không tránh khỏi quá thất bại chứ?”

Hừ! Xin cậu có được không là em gái tớ trước giờ không thích tranh giành, không đem anh trai như tớ đây để vào mắt”_ Hạ Tường Dã nói xong cảm thấy không phải

Tiểu Hi từ nhỏ liền yêu đuổi theo Trác Duệ, hần lại chạy trốn hết lần này tới lần khác, người ta không để ý tới cô cho dù như vậy cô vẫn như trước chưa từ bỏ ý định. Hần chạy cô liền đuổi theo ý định bức Trác Duệ nghe theo.

“Trác Duệ kia sẽ không đến đây?”_ Đoạn Uyên Kỳ nhú mày cùng Lôi Dập liếc mắt nhìn lẫn nhau

“Đại khái vậy!”_ Hạ Tường Dã vô tình nói.

“Được rồi!” Lôi Dập và Đoạn Uyên Kỳ cùng nhau đứng lên dẫn tới Hạ Tường Dã nghi hoặc.

“Các cậu gì chứ? Muốn đi đâu?”

Đoạn Uyên Kỳ cùng Lôi Dập hai người một người một bên nắm tay đặt ở trên vai Hạ Tường Dã vỗ vỗ do Lôi Dập mở miệng: “Người anh em hôm nay là cậu muốn cầu hôn nha chứ không phải chúng tớ. Cậu có nghe qua cầu hôn còn muốn anh em ở bên cạnh có thêm can đảm sao? Cậu muốn cười chết người !

Hạ Tường Dã ngẫm lại với cũng không miễn cưỡng để bọn họ lại

“Được rồi vậy các cậu tránh mau đừng nên ở lại chỗ này chướng mắt”

Lôi Dập và Đoạn Uyên Kỳ nhìn hần rạng rỡ dự đoán trước cũng không cùng hần tính toán mau mau đi thì tốt hơn sao!

Ban đêm.

Nhà này PUB không có tiếng động rầm rĩ tranh cãi ầm ĩ lớn, tiếng âm nhạc giữa âm hưởng ngược lại truyền đến tiết tấu nhẹ nhàng điệu nhạc xanh. Ngọn đèn mờ tối giống như bóng đêm vây quanh tại PUB không khí vui mừng, nhàn nhã.

Bên quầy bar các nam nữ tụ tập mặc kệ có biết hay không cầm ly rượu trong tay rất nhanh liền hoà mình; mà thất lạc ở bên trong mỗi cái ghế dựa sofa đều ngồi đầy người có chút thuần túy đang nói chuyện ngày, một số thì nẩy lên chơi lên pu-khơ (giống bài xì lát) người càng đông còn có người chơi đến kích thích thiệt tình nói lớn mạo hiểm

Phương Á Tĩnh vừa mới tới vừa đi vào tới vẫn còn cảm thấy không quen. Cô chưa bước chân vào nơi này cũng không hiểu A Dã vì sao phải bảo tài xế đưa cô đến đây.

Buổi chiều sau khi cô tan việc mới vừa về nhà tắm rửa xong thì tài xế đến trong nhà đón cô, trước tiên đem một bộ lễ phục giao cho cô nói là A Dã muốn cô thay sau đó lại lái xe đưa cô đi sửa sang lại tóc, đi chuẩn bị trang điểm ước chừng hai giờ mới đến nơi đây.

Chiều theo lời dẫn của A Dã cô đi vào lầu hai VIP lô ghế đầy ra che đậy cánh cửa chỉ thấy bên trong không có một bóng người cô nghi hoặc nhú mi nhưng vẫn là bước vào ——

“A đã?”

Đột nhiên một bóng người từ cảnh cửa sau lúi ra đứng ở phía sau cô gõ nhẹ đầu của cô, cô hoảng sợ vội vàng xoay người vừa thấy là hần lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Anh tại sao lại dọa người?”_ Cô vuốt ngực oán hận nói.

“Làm em sợ sao? Thực xin lỗi mà!”_ Hạ Tường Dã một phen ôm eo của cô ca ngợi nói : “Em hôm nay đẹp quá a! Làm cho anh nhìn không chớp mắt rồi đấy!”

“Người miệng mồm ngọt như vậy rốt cuộc có toan tính gì?”

“Tại sao em nói như vậy? anh không phải thường thường khen ngợi em, sao lại có thể hoài nghi dụng ý của anh? Thật sự là rất làm cho ta đau lòng!”_ Hạ Tường Dã hát đầy lên biểu diễn đủ trò hay trêu chọc cô nở nụ cười

“Đến rồi thì chúng ta ngồi xuống ăn cơm”_ Hần lôi kéo cô ngồi xuống ở trên ghế sofa lon lộn tiện ẩn chuông phục vụ bảo phục vụ sinh mang thức ăn lên.

“Hôm nay tại sao lại ra ngoài ăn cơm ? Là chê đồ ăn em không thể ăn được sao hay là như thế nào? Phương Á Tĩnh bắt đầu hoài nghi hẳn có mưu mô khác.

Tuy rằng anh thực thích ăn đồ ăn em làm nhưng mà không nỡ để em khổ cực như vậy thôi!Thỉnh thoảng ăn bên ngoài không tồi!”_ Hạ Tường Dã ở trên đồ ăn phía trước nắm lấy một bàn tay cô yêu thích không buông tay vuốt vuốt.

“Tốt nhất là như vậy”.Kéo không ra mưu mô của hẳn Phương Á Tĩnh bủ môi không hề uống phí tâm tư chờ,lúc hẳn chịu nói thì tự nhiên sẽ nói.

“Cốc cốc!”_ Tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi”_Hạ Tường Dã hưng phấn mà nói mang thức ăn lên.

Chỉ thấy mười mấy phục vụ sinh nối đuôi nhau đi vào mỗi người trên tay đều đang cầm thêm một khay tròn nhỏ đầy nắp,từng cái để ở trên mặt bàn lúc sau liền rời khỏi phòng VIP.

“Có phải rất khoa trương hay không?”_ Phương Á Tĩnh chứng kiến há hốc mồm.

“Tại sao chứ? Trong mỗi cái khay này có ngạc nhiên lẫn vui mừng á!em muốn chọn cái nào mở ra trước?”_Bản thân Hạ Tường Dã cũng thực hồi hộp rất sợ ý định sắp đặt kinh ngạc vui mừng sẽ thất bại.

Bị hẳn thần bí như vậy lây nhiễm cho Phương Á Tĩnh cũng bắt đầu hồi hộp. Nàng Cô vào một khay nói :
“Uh cái này vậy”.

“OK!”_ Hạ Tường Dã mở ra món ăn thứ nhất một trận mùi thơm thẳng tắp xông vào mũi. Hẳn cười nói:
“Ha ha đáp sai rồi! Tiếp tục!”

Mùi thơm thức ăn không biết làm tại sao làm Phương Á Tĩnh cảm giác có chút không thoải mái một cổ một mắt theo trong bụng nhắm thẳng bốc lên làm cho cô khó chịu đến mức liên tiếp nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Thấy cô biểu tình quái lạ Hạ Tường Dã lo lắng hỏi.

“Không có gì.” Phương Á Tĩnh cười lại chỉ vào cái khay khác : “Lần này đổi cái này vậy. Bản thân em muốn nhìn là cái ngạc nhiên vui mừng gì”

Hạ Tường Dã rất nhanh liền mở ra cái nắp lại một mùi thơm thức ăn kéo tới——

“Em lại đáp sai lầm rồi!Tiếp tục!”

Hai loại hương vị hỗn hòa vào càng làm cho Phương Á Tĩnh chịu không nổi!

Cô che miệng mũi khó chịu hỏi: “A Dã tắm, toilet ở đâu?”

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”_ Hạ Tường Dã bắt đầu căng thẳng.

Cô liên tiếp gật đầu lấy ánh mắt rưng rưng yêu cầu hẳn chỉ đường bằng không cô cũng sắp muốn nổ ra!

Hạ Tường Dã vội vàng mang cô đến toilet đầu tiên trong phòng khách quý cô mãi miết vọt đi vào chỉ chốc lát sau trong phòng rửa tay đầu tiên liền truyền đến từng đợt tiếng nôn ọe

Hẳn sững sốt cảm thấy phản ứng này hình như không thích hợp nhưng hẳn vẫn đi vào toilet chỉ thấy Phương Á Tĩnh miệng đang mãnh liệt ho giống như muốn đè nén cảm giác buồn nôn

“Tĩnh”_Hẳn thì thảo hô.

Phương Á Tĩnh nói chung cũng biết tình trạng thân thể của mình là như thế nào,cô buông lỏng mặt không có nhìn thẳng hẳn “Ủm?”

“Có phải em đang mang thai hay không?”_ Lòng bàn tay Hạ Tường Dã đổ mồ hôi chờ đợi câu trả lời của cô.

Cô hướng hẳn cười yếu ớt: “Em cũng nghi vậy”

“Thật sao? Trời ạ! Ta sắp làm cha? Ta sắp làm cha sao?” Hẳn kích động trên mặt đất phía trước dùng sức ôm lấy chặt cô không để lại một tia khe hở!

Phương Á Tĩnh cũng ngây ngốc nở nụ cười.

Là con của hai người bọn họ không biết lớn lên sẽ giống ai? A mặc kệ giống ai đều không sao! Giống hần cũng tốt, giống cô cũng tốt chỉ cần cực kỳ khỏe mạnh là được!

“Tĩnh gả cho anh đi được không? Hần thâm tình chăm chú nhìn cô”

Phương Á Tĩnh hơi thở đột nhiên cứng lại đã quên cần phải trả lời.

“Anh không muốn em đoán “_. Hạ Tường Dã khẽ ôm lấy cô trở lại bên cạnh bàn không để quan tâm của cô phản đối tự ý nhắc lên một cái nắp khay bất ngờ bày ra một chiếc nhẫn kim cương Tiffany ở dưới ánh đèn lờ lờ tỏa sáng.

Cô thấy choáng váng! Không thể tin được giờ phút này một màn này thật sự.

“Không nói lời nào nghĩa là đã chấp nhận sao!” Hần cầm lấy nhẫn nắm tay cô lên đem bộ nhẫn đeo vào ngón tay của cô hần hài lòng nhìn thấy đầu ngón tay trắng nõn của cô phối hợp với nhẫn.

Đang ngẩn ngơ dưới tình huống Phương Á Tĩnh lại thành bà chủ Hạ

Hần phải nhanh một chút lo liệu hôn lễ, cho cô một cái danh phận cũng nên tính toán như làm sao cho con cái một gia đình siêu hoàn mỹ

Nga da!

Hần sắp làm cha ——

Bảy năm sau ——

Biệt thự Hạ Gia

Tiền viện một mảnh xanh biếc ý tràn trề sau buổi chiều tà dương lặn xuống đem mặt bể bơi chiếu lên một mảnh vàng óng ánh sáng sòng lặn lẫn mặt nước giống như một bức tranh vẽ xinh đẹp

Hạ gia vốn chỉ có cái bể bơi lớn hiện tại vì tiểu chủ nhân mà gia tăng thêm một tòa hồ trẻ em. Giờ phút này Hạ gia đại chủ nhân và tiểu chủ nhân đang ở trong hồ trẻ em nghịch nước, đại chủ nhân đang dạy tiểu chủ nhân bơi lội mà tiểu chủ nhân thì rất nghiêm túc học.

Mà cạnh bể bơi một cô bé nhỏ phần điêu ngọc dưa (như ngọc mài dưa, điêu khắc) không để ý mình mặc một chiếc váy hoa nhỏ như thường ngồi xổm bên cạnh ao nhìn tiểu chủ nhân cố gắng nín thở, đá nước.

Ba ba nói cho con biết trước tiên nín chặt hơi thở để thân thể hiện lên không đúng con không phải sợ không có gì phải sợ ba ba nhất định sẽ nắm con lại cố lên!”

Vị đại chủ nhân này chính là Hạ Tường Dã; mà tiểu chủ nhân chính là con trai bảo bối của hần —— Hạ Vĩ. Đối với cha con này hầu như bộ dạng giống nhau như đúc dường như giống cùng một cái khuôn mẫu in ra.

Bảy năm trước hần và Phương Á Tĩnh kết hôn thuận lợi sinh hạ con trai Hạ Vĩ ba người thế giới quả thật hạnh phúc lại mỹ mãn hiện tại vợ chồng bọn họ đang muốn cho Vĩ Vĩ thêm em gái

Cạnh bể bơi cô gái nhỏ là con gái của Lôi Dập gọi là Lôi Vi Vi ,tiểu Hạ vĩ hai tuổi hai người bạn nhỏ đúng là một đôi oan gia vui vẻ, động một chút hết lần này tới lần khác lại cãi nhau âm ỉ nhưng rất yêu cùng nhau chơi đùa.

Lôi Vi Vi cũng nhìn không được bộ dạng Hạ Vĩ vụng về đá nước nữa giễu cợt hần nói : “Vĩ Vĩ thật nát vụn a đơn giản như vậy cũng học không được tở nhìn xem cũng có thể ”_Tiếng nói trẻ thơ hết sức mềm mại đáng yêu.

Hừ! Cậu nói lợi hại như vậy tại sao không dám xuống dưới?”_ Hạ Vĩ không phục trả lời.

“Tở lại không thích bơi lội”_. Lôi Vi Vi nhún nhún bả nhỏ vai đương nhiên nói.

Mới là lạ!Bổn thiếu gia không tin! Cậu sợ nước cứ nói một tiếng thôi còn nói cái gì cậu chỉ cần xem cũng có thể làm. Nếu người lợi hại như vậy bơi cho tớ xem ! Nhanh lên xuống dưới !”_ Hạ Vĩ nhả lại mày rậm khuôn mặt tuần tú khó chịu cùng cha giống hệt.

Lôi Vi Vi hướng hần le lưỡi: “Tớ mới không muốn thật nát vụn a sẽ không bơi lội a”_ —— Cô bé giống như ca hát lần nữa lặp lại.

“Cha! Cha xem Vivi kìa!”_ Hạ Vĩ tức điên vội vàng tố cáo với cha.

“Hừ!mặc kệ các con!”_ Hạ Tường Dã bật tiếng cười chẳng muốn gia nhập vào chiến tranh của bọn trẻ, chân dài một bước liền rời khỏi bể bơi hướng bên cạnh bà xã ở dưới ô che nắng đi đến

Phương Á Tịnh ngồi ở dưới cây dù nhàn nhã uống trà chiều cô mang theo nụ cười sáng lạn nhìn vào ông chồng cao của mình đi tới.

“Gặp quỷ!Nóng muốn chết!”_ Hạ Tường Dã ngồi xuống hạ thuận tay cầm lấy hộp đồ uống mà Phương Á Tịnh vì hần chuẩn bị xoay mở nắp bình sau đó bắt đầu mãnh liệt rót

“Vivi cùng Vĩ Vĩ lại đang âm ỉ cái gì?Nhìn bọn nó tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng”.

“Hai tiểu quỷ kia động một chút lại cãi nhau,oánh lộn bổn thiếu gia chẳng muốn quản bọn nó đang âm ỉ cái gì”_ Hạ Tường Dã vẩy vẩy đầu đem lọn tóc phía trên còn sót lại giọt nước hắt ra.

“Anh động một chút lại bổn thiếu gia,bổn thiếu gia con của anh cũng học được mười phần mười khẩu khí của anh rồi”_ Phương Á Tịnh liền tiếp lắc đầu biểu hiện của cô không giống qua loa

Đúng ha Tịnh không nói hần còn không có phát hiện nha! Bảo mình ”bổn thiếu gia” có cái gì không tốt? Em không cảm thấy rất có khí thế sao?”_ Hần ngạo mạn cười.

“Đương nhiên là không, em thấy là ‘Ngu ngốc’ thiếu gia không phải là bổn thiếu gia”_ Phương Á Tịnh cười tổn hại hần.

“Dám cười ta anh? Hừ! Buổi tối ta sẽ tốt bụng mà giáo huấn em một chút “_Hạ Tường Dã híp mắt khoe miệng mang theo ý cười không đứng đắn

Phương Á Tịnh thấy liền mặt đỏ tim đập vội vàng mắng nói : “Giữa ban ngày ban mặt anh đang nói cái gì !”

Hừ! Đây là nhà bổn thiếu gia,bổn thiếu gia muốn la bao nhiêu la bao nhiêu!”_ Hạ Tường Dã hé miệng dự định muốn thực hiện theo như lời hần nói

Phương á tịnh vừa – xấu hổ vội vàng rời đi ghé dựa đi đến bên cạnh hần đưa tay che cái miệng của hần: “Anh im miệng lại!Anh im miệng thì em sẽ nói cho anh biết một bí mật.”

Hạ Tường Dã vội vàng gật đầu nhất đẳng cô buông tay ra liền ôm eo của cô nóng vội truy hỏi: “Bí mật gì? Nói mau nói mau!”

“Ừm”_ Phương Á Tịnh mỉm cười chỉ là đem tay hần lấy ra phóng ở trên bụng của mình muốn chính hần phải dự đoán.

Hạ Tường Dã trước tiên còn không giải thích hỏi: “Như lời em nói bí mật sẽ không phải là muốn nói với anh bụng của em lại dài quá mấy tấc chứ?” (bó tay cái tên này)

Phương á tịnh sắc mặt nháy mắt từ xanh chuyển hồng không nói hai lời liền hướng hai má má vung một quyền đánh méo mặt của hần.

“Làm cái gì lại đánh anh ?”_ Hạ Tường Dã bẹp miệng bụm mặt ủy khuất hề hề hỏi.

“Anh có thể đừng tán dóc được không?”

“Anh làm sao biết?Em muốn anh sờ bụng em,gì chứ ...”_ Chợt đột nhiên hần sững sốt vội vàng cầm lấy tay cô: “ Tịnh ý của em là có?”

Phương Á Tịnh lúc này mới lộ ra tươi cười gật gật đầu.

“Oa! Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!” __ Hạ Tường Dã giống như một đứa bé lớn lên tiếng kêu to hân hửng bên cạnh ao hồ: “Vĩ Vĩ con sắp có một em gái!”

Trong bể bơi Hạ Vĩ nghe xong cũng giương giọng hô: “da! Con muốn em gái! Em gái của con nhất định so với Lôi Vi Vi còn phải đáng yêu còn phải đẹp!”

Lôi Vi Vi khuôn mặt nhỏ nhắn xấu xa đứng lên, nâng lên bắp chân nhỏ hướng trong bể bơi đá tới một cước trên mặt Hạ Vĩ trách mắng: “Cậu câm miệng nha”

Mặt trời dần dần chìm xuống núi cuộc sống hạnh phúc của cả nhà lại mới chỉ bắt đầu đâu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-cuong-yeu-tinh-my-mi>